

ХРИСТО ПОЩАКОВ

НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА "ЕВРОКОН 94"

**ПРИКАЛЮЧЕНИЯ В
ДАРВИЛ**

**ФАНТАСТИЧЕН
РОМАН**

ХРИСТО ПОЩАКОВ

ПРИКЛЮЧЕНИЯ В ДАРВИЛ

chitanka.info

ГЛАВА 1

ХЕНРИ БИШИ ТВЪРДИ, ЧЕ ИЗНЕНАДАТА Е БИЛА ПРИЯТНА

През този летен ден в Дарвил горещината ставаше нетърпима още от сутринта. Стенният вентилатор се опитваше да достави малко хладина, но високата влажност на въздуха го караше да се задъхва от напразни усилия. От време на време дебела муха попадаше в топлата струя, префучаваше край главата ми и изчезваше в дъното на помещението, после откъм отрупаните с вехтории прашни рафтове долиташе сърдитото й бръмчене. Докато обзет от апатия я чаках да се върне, погледнах към Бъди — съседското момче, който свободен от ангажименти в къщи и в училище, също ми правеше компания.

Симпатичният хлапак с щръкнала коса и чип нос бе един от малцината посетители, ползвавщи се от постоянно благоразположение. Честите му престои в работилницата, съчетани с ненаситна любознателност, постепенно го превръщаха в малко техническо зверче, готово да се разправи с всеки от остарелите уреди, с които разполагах. Тези занимания все повече му харесваха, а аз се чувствах доволен от дребното щастие, изписано върху изпъстреното с лунички лице.

Днес му бях връчил допотопна прахосмукачка — модел, какъвто повечето от жителите на града отдавна бяха забравили. Плувнал в пот, той я човъркаше с невероятна упоритост, сякаш от разглобяването й до последното винтче зависеше собствената му съдба.

Погледнах към кондиционера, след това се сетих за последната изплатена сметка за ток, за съвсем изтънелите ми авоари в банката и намеренията ми да го включва уgasнаха. По-рано слънчевите панели на покрива намаляваха разходите за електричество, сега бездействаха и се нуждаеха от ремонт. За съжаление все по-плачевното положение, в което изпадах, правеше подмяната на елементите им невъзможна.

Почувствах се нервен, бръкнах в джоба си и извадих пакет цигари. Фактът, че се оказа празен, допълнително ме ядоса. Промърморих никаква ругатня и отегчено помислих — какъв ли вятър

бе довял стареца тук; какво го бе заставило да пусне корени, да изживее своя безинтересен живот и окончателно да се настани под добре полирана плоча в новооткритото местно гробище? Когато бях малък, веднъж го попитах защо повечето деца имат майки, а аз нямам? Отговори ми разсърдено, че в живота понякога става така и не е зле човек да притежава баща, защото някои нямат и него. Действително в училището това положение ми създаваше известно преимущество пред онези, които разполагаха само с майки — никой нямаше основание да ме нарича с една популярна, доста обидна дума.

По-късно научих истината. Малко след моето раждане виновницата за това събитие избягала с основателя на съвсем безизвестна религиозна секта и ме оставила в ръцете на стареца. Била третостепенна кабаретна артистка и повече не се чуло за нея.

По време на детството за мене се грижеха някакви лелички. С израстването ми техният брой намаляваше и тъкмо се канех да питам баща си, няма ли да се жени отново, когато последната от тях изчезна. Изглежда, изчезването на жени е фамилна черта. По същия начин преди година от дома ми се изпари Ненси. Не беше забравила да измъкне от шкафчето в спалнята малката ни налична сума, но бе оставила бележка, с която тържествено съобщаваше, че не вижда причини да продължи съвместното ни съжителство в този тъп град. Все пак можех да ѝ бъда признателен в едно: през краткия ни съвместен живот не пожела бебе.

Мисълта за възможното повторение на моето детство ме караше да изтръпвам, след това искрено благодарях на Бога, че не допусна това да се случи. Ненси бе само прост изпълнител на волята му, въоръжена със свое собствено право — тази посредствена, същевременно непробиваема женска логика, която не търпи възражения.

Наистина за собствените си жители Дарвил е обикновен скучен град, въпреки че се е проточил по бреговата линия на Мексиканския залив с претенциите за скъп курорт. Името си дължеше на своя основател — амбициозен млад милионер, решил да затъмни славата на Флорида и Хавайските острови, като създаде нещо средно между Акапулко и Лас Вегас. Той построил хотели и ресторани, кабарета и игрални заведения, успял да превърне лишените от пясък плитчини в прилични плажове. След това фалирал и се самоубил, но

първоначалният му размах намерил последователи, които преценили, че могат да вложат пари в посъпналите недвижими имоти. В резултат големият хълм над хотелите се превърнал в „южния квартал“.

В онези времена строителният бум създал много работни места и помогнал на баща ми да направи известни спестявания, да закупи сравнително евтин терен и да издигне къща, като с този акт се превърнал в един от пионерите на северната част на града. В същия дом сега умувах как да посрещна бъдещите си разходи.

Израснах в Дарвил, познавах всяко негово кътче, но постепенно го намразих. С Ненси си отидоха и последните ми илюзии, а за да изясня друга от причините за омразата ми, бе достатъчно да погледна на юг — към белите силуети на постройките, сгущени всред палми, към сините петна на плувните басейни и червените правоъгълничета на тенис-кортовете. Ако затворех очи, можех да си представя подстригана трева, която пружинира под краката, масички, отрупани с кристални чаши, сребърни кофички за лед и недостъпни за мене скъпи питиета. Исках да притежавам поне част от всичко това, но не бях в състояние. И досега собствениците на тези райски кътчета пристигат само през зимата — да се развлечат и изпекат добре поддържаните си тела. Приличат на особени прелетни птици, отгледани с качествена храна, които нямат нищо общо с мен и града.

Надеждите на заселниците в северната част били свързани с юга. Разкошните палати имали нужда от прислуга, хотелите от келнери, готовачи и камериерки, атракциите от артисти и хора, доставящи силни усещания. По-бедният квартал се разраствал по-бързо. На запад достигнал до бирената фабрика, хлебозавода и мелницата, на изток — до пристанището и консервната фабрика. Те го притиснали и той тръгнал нагоре, по посока към гробището. Между двете зони на Дарвил се появил централният площад, около него се разположили банките, полицията, кметството и църквата.

Независимо от лошите ми чувства, не мога да отрека, че градът е бил добре планиран. Четните улици вървят успоредно на бреговата линия, нечетните започват да ги пресичат от най-южния плаж, раздробяват ги на строги правоъгълници и продължават на север. Това прави откриването на адреса на евентуален клиент извънредно лесно.

Северният квартал успял да достигне до 169-а улица и опрял до гробището. Тъкмо се канел да го прескочи, когато неочеквано бедствие

го принудило да спре развитието си, сложило край на относителното благodenствие на жителите му и предизвикало паника. През първата четвърт на новия век се появиха „разумни роботи“. Строителни, домашни, инсталационни, дори роботи-крупиета в игралните домове. В началото били скъпи и притежанието им се смятало за въпрос на престиж. По мое време бяха поевтинели и се мотаеха навсякъде.

Спомням си, че настъпи масова безработица. Правителството отпускаше помощи, но те се оказаха недостатъчни за поддържане на приличен живот, на който повечето от нас бяха свикнали. Полученият шок озлоби жителите, хората започнаха да нападат роботите и да ги повреждат. Други роботи ги поправяха, а разправиите с полицията и съда ни бяха в полза на нападателите. Доходите на моя старец чувствително намаляха и напълно разстроен, той не издържа. Поех малкия му бизнес, но вървеше трудно.

Постепенно роботоманията затихна. Посетителите на хотелите предпочитаха да бъдат обслужвани от момичета с къси полички и дълги крака или почтителни момчета с ловки движения. За собствениците на белите палати притежанието на човешка прислуга отново се превърна във въпрос на престиж. Нещата се пооправиха и тези, които до вчера повреждаха роботи, започнаха да ги купуват за домовете си. Действително засегнати останахме само ние — дребните собственици на работилници и сервизи, барове и малки предприятия.

Бях навлязъл в средната възраст, беше късно да се преквалифицирам в келнер или фризор, нямах и необходимата вътрешна нагласа. Някак си продължавах да съществувам, оказвах безсмислена съпротива и очаквах настъпването на края. Какъв щеше да бъде той, нямах представа. Липсата на достатъчно средства ми тежеше, роботите продължаваха да бъдат основни конкуренти — услугите им се заплащаха доста по-евтино. Повечето от тях притежаваха програми, които им позволяваха да отстраняват повреди в електрически или газови инсталации или да поправят домакински уреди, а те също бяха роботизирани. Пералните пееха песнички и се подчиняваха на устни заповеди, кафемелачките декламираха стихотворения, миксерите предлагаха рецепти за плодови коктейли, печките даваха полезни съвети. Промишлеността непрекъснато бълваше нови модели с претъпкани от чипове и микроплатки променени вътрешности. Ремонтът обикновено се свеждаше до

тяхната подмяна, а не можех да си позволя лукса да ги държа на склад. Все още съществувах благодарение на традиционалистите — те мразеха нововъведенията и предпочитаха да си служат със стари, отдавна излезли от употреба прибори, с които бяха свикнали да общуват като с особен род живи същества.

Понякога ме викаха за специални, неразрешими за роботите случаи и тогава вътрешно тържествувах, но това не се случваше често. Частта от моите съграждани, които временно се бяха пооправили и понякога ме търсеха, отново закъсваше. Изглеждаше странно, но в тази мощна страна върлуваше поредната икономическа рецесия. Коментаторите по холовизията говореха или за екологични катастрофи, или за нарастването на дефицита в държавния бюджет. На фона на овладяването на Луната, Марс и Венера подобни приказки изглеждаха странни, но въпреки роботизацията във всички сфери на селското стопанство и промишлеността част от човечеството продължаваше да се храни непълноценно.

Помъчих се да избягам от мрачните мисли, които не ме напускаха. Реших да си купя цигари и да изпия нещо разхладително.

— Бъди, отивам до бара на ъгъла — уведомих момчето. — Ако някой се обади по телефакса, записвай адреса.

— Дддобре — отвърна той и се наведе над прахосмукачката. Почти беше я разглобил.

Жегата на улицата ме бълсна, стотината изминати стъпки залепиха фланелката по тялото ми. Направих още няколко крачки и с облекчение се тръшнах върху високото столче, точно под таванния вентилатор. Не се учудих, че барът на Тед Донаван беше празен — при такава горещина всеки предпочиташе да се крие някъде на хладно. Теди ме изгледа въпросително.

— Пакет цигари и ледена бира — направих поръчката.

Обслужи ме бързо. Наблюдавах го, имах чувството, че напоследък не спи. По което време да минех, винаги го заварвах прегърбен пред бутилките по рафтовете — принуждаваше го борбата за съществуване. Преди няколко месеца поисках консумация на кредит, но ми отказа училиво. После обясни положението си — то не се отличаваше съществено от моето.

— Нещо ново, Теди? — опитах се да подхвада разговор. Не исках да се чувства толкова самотен, колкото изглеждаше.

— Научи ли за Бен Стокмън? — попита вяло. — Прерязал си вените.

Усетих неудобство, Бен беше негов близък приятел.

— Съжалявам. Защо е постъпил така?

Тед ме изгледа внимателно.

— Вълнува ли те защо изобщо живеем? — произнесе горчиво. — В името на какво съществуваме?

Доста пъти си бях задавал същия въпрос и никога не намирах точния отговор.

— Може би заради самия живот — предположих неуверено. — Не получаваме само огорчения, съществуват и радости!

— Радости — повтори той сякаш на себе си. — Къде са радостите? Най-много да се насвяткам, но не си позволявам и това удоволствие. Ако изпия съдържанието на бара си, ще остана без клиента.

От думите му извираше мрачен хумор, разговорът не вървеше. Допих бирата, платих и се сбогувах. Не бях в състояние да помогна, а можех ли да помогна на себе си? Горкият Бен Стокмън, не беше издържал. Сега кой щеше да ми поддържа пикапа? Работите? Усетих пристъп на отвращение и се изплюх на улицата. Изхрачих се върху Дарвил, върху собственото ми съществуване, върху всичко, което ми тежеше. Но не ми олекна.

Подгизнал от пот, прекрачих прага на работилницата. Заел същата невъзмутима поза, Бъди довършваше остатъците от прахосмукачката.

— Търси ли ме някой? — прозвуча жалко въпросът ми.

— Нине — отвърна с усилие момчето. — Но ввиж там!

Ръката му сочеше факса, от който се подаваше сметката за газ. Вторачих се в банковия остатък и изтръпнах, спестяванията ми се бяха стопили. Заплахата за бъдещото ми съществуване ставаше съвсем конкретна. Вродената гордост на фамилия Биши негодуваше против живот от помощи и въпреки топлината, почувствах, че потта ми става студена. Можех ли да се надявам на нещо? Чудесата се случваха само в безкрайните холовизионни серии с Кид Тъкър. Отчаянието ме сграбчи в тъмната си прегръдка, образите на околните предмети станаха неясни и добиха причудливи форми — бях вдигнал кръвното налягане. Въпреки това състояние успях да забележа, че стъклената врата на

работилницата пропусна дебело плешиво човече, съвсем не лишено от известна осанка.

— Фирмата на мистър Биши, ако не се лъжа? — профъфли то енергично, като изяждаше края на думите.

Помъчих се да възвърна нормален вид и го огледах от глава до пети. Беше облечен в безупречен костюм, по дебелата му шия не се забелязваха следи от пот. Сигурно излизаше от скъпа кола с превъзходна климатична инсталация.

— С какво мога да бъда полезен? — запитах възможно най-любезно и неволно погледнах към Бъди — беше отворил уста от изненада. Пристигането на клиент се случваше извънредно рядко.

— Ще бъдете полезен на себе си — отвърна тантурестият мъж и продължи — и на нашата фирма, ако приемете да работите за нас. Извинете, малко съм старомоден.

Той пъхна под носа ми визитната си картичка. На нея беше написано:

ЧАРЛЗ МЕДОУ

АДМИНИСТРАТИВЕН ДИРЕКТОР

В левия горен ъгъл с едри букви бе напечатано: СИМАКС, в долния десен, с по-дребен шрифт: 26-а улица, 1304. Следваше пощенски код, видеофонен, факсов номер. Останах озадачен. Познавах Дарвил, такъв адрес не беше възможно да съществува. Двадесет и шеста улица в южния квартал граничеше с полупустинна местност, застроена само откъм града.

— Шегувате се — отбелязах смутено. — Доскоро на този адрес нямаше нищо.

— Сега има — профъфли човечето. — Съветвам ви да не се колебаете дълго, споменах, че съм старомоден. Можех да се обадя по факса, но предпочетох да дойда лично. Исках да си създам непосредствена представа за вас, такива са ми навиците.

— Все пак трябва да знам какво ще извършвам и колко ще получавам!? Откровено казано, вие се появихте така неочеквано...

— Но тъкмо навреме, имайки предвид вашето финансово състояние. Колкото до заплащането, умножете средномесечния си доход по двадесет и ще добиете представа за нашите възможности.

Почувствах, че се изчервявам, дребосъкът направо ме купуваше. Откъде беше узнал за плачевното ми състояние? Нали сметките в банката са шифровани, съществува и тайна на влога? Вгледах се в очите му — бяха воднистосиви и ме наблюдаваха с насмешка. Решението бе взето от него, а аз оказвах слаба съпротива и се опитвах да играя ролята на личност, която все още представлява нещо. Намерих сили да запитам:

— Все пак, с какво ще се занимавам? — попитах.

Дребосъкът ме изгледа саркастично.

— Нима във вашия случай има значение? — рече насмешливо.

— Но щом настоявате, ще кажа. Контрол на работата на инсталационни роботи, дребни ремонти, изобщо момче за всичко, свързано с поддръжката на сградата и бъдещите й разширения. Доволен ли сте от обясненията?

Той се ухили, а бузата му странно подскочи — имаше тик. Заковани в мен, воднистите му очи ме наблюдаваха, без да мигнат. С клонообразния си нос и загладените месести бузи Чарлз Медоу приличаше на бухал, но не страшен, а такъв, какъвто рисуват по картийките за деца — хитър и добродушен, същевременно малко комичен. Направих последен жалък опит да защитя достойнството си и заявих:

— Може ли да помисля?

— Правете го най-късно до утре, а ако го направите до днес — още по-добре. Кабинетът ми се намира на двадесет и четвърти етаж. Сега ви напускам, при вас е неприятно горещо.

Топчестата му фигура се изтърколи навън и ме остави объркан. Двадесет и четвърти етаж? Най-високата сграда в Дарвил принадлежеше на една от банките, но тя едва ли достигаше петнайсетина етажа. Хотелите се измервала с десетина-дванайсет. Курортното строителство не се нуждаеше от повече. Дали нямах работа с откачен маниак? Из града се навъртала всякаакви, но погледът ми отново се спря върху визитната картичка. СИМАКС напомняше

нещо, сетих се. Огромна крайпътна реклама, някъде при входа на гробището. Представих си я по-ясно: красиви бели букви върху червен фон:

СИМАКС

ГАРАНТИРА

СТАБИЛНОСТ

Без съмнение фирмата съществуваше, а дребосъкът бе неин реален представител. От доста месеци не бях посещавал южния квартал, появата на нова сграда беше възможна. Освен това ме обхвана чувството, че някъде мимолетно съм виждал напористия административен директор — или в зоната на пристанището, или в бара на Тед Донаван. Реших незабавно да обмисля въпросите, които ме измъчваха на спокойствие.

— Хайде, Бъди, за днес стига толкова работа! — подканах момчето да си тръгва.

— Добре — съгласи се то добродушно, после мушна клещите и отвертката в джоба си. Откакто ги подарих, не се разделяше с тях.

Спуснах металната решетка на работилницата и по навик я заключих, макар и последният скитник в града да знаеше, че вътре няма нищо, което заслужава да бъде откраднато. След това повдигнах глава към поизносената табела над главата ми и прочетох:

ДЖОН БИШИ И СИН

РЕМОНТ НА УРЕДИ И ИНСТАЛАЦИИ

Представих си как се е гордял старецът при поставянето ѝ. В душата ми се промъкна жалост, примесена с чувство за безпричинна вина. Неволно погалих решетката, помислих си дали някога ще я вдигна отново. С натежали крака изкачих стълбата към горния етаж, отключих вратата, преминах по пустия коридор и влязох в спалнята. Отпуснах се върху широкия матрак, купен от Ненси, и затворих очи.

Успях да се отпусна и настроението ми се поправи. Меланхолията ми бе изтикана от остръ пристъп на глад, който ме подтикна да стана и да се запътя към кухнята. Внимателно изучих съдържанието на полуправния хладилник, накрая острият ми взор маркира няколко самотно сгущени яйца.

Безвкусно приготвеният омлет възвърна силите ми. Изкъпах се, след това се обръснах, навлякох чиста риза и с усилие се вмъкнах в костюма, останал от сватбата с тази, която вече не знаех къде се намира. Горещината веднага ме подгони. Изтичах надолу по стълбата, изкарах пикапа от гаража и се настаних в него. Системата за автоматична ориентация отдавна беше излязла от строя, затова стиснах волана и продължих на ръчен режим. Да си призная, управлението на колата от собствената ми личност винаги ми харесва повече.

Когато стигнах до светофара на двайсет и трета улица, задръстването не ме учуди. Десета улица я пресичаше като продължение на отклонението на магистралата от Хюстън към мексиканска граница, но това отклонение спестяваше двайсетина мили и повечето шофьори го знаеха. Градските власти отдавна се опитваха да намерят начин за прекъсване на този паразитен поток, чието наличие само замърсяваше града, без да принася полза на жителите му, но взетите полумерки оставаха безуспешни. Най-после се измъкнах, пикапът с нездраво кашляне запъпли по стръмнината на южния квартал. Беше съвсем ясно, че в компютъра за дозиране на горивната смес на двигателя протичат съмнителни процеси.

Достигнах билото на хълма, прекосих 22-ра улица и едва не изпуснах кормилото от изненада: в далечината се издигаше корпусът на внушителна сграда.

След 26-а завих наляво и продължих на бавен ход. Всяка измината пресечка увеличаваше размерите на зданието и го превръщаше в колос, кой знае защо стъпил в Дарвил. Вече бях убеден: Чарлз Малоу не ме беше изтъгал.

Оставил пикапа на паркинга пред централния вход и се насочих към него. Фоторелето разтвори тежките стъклени стени и чинно застанах пред прозорчето от бронирано стъкло на пропуска. Някакъв безразличен тип ме погледна отвътре и лениво се наклони към микрофона.

— Идентификационната карта, моля — разнесе се гласът му от скритите репродуктори. — Пъхнете я в процепа вляво от вас и погледнете визьора на камерата от дясната ви страна.

Подчиних се с погнуса. Данните от ретината на окото ми вече се намираха в паметта на компютъра зад него.

— И така, Хенри Биши — продължи той, — каква е целта на вашето посещение?

Промъкнах визитната картичка през междината на полирания плот. Той я разгледа, изключи разговорната уредба и натисна бутона на вътрешния комутатор. За известно време устните му безизразно се отваряха и затваряха като на големите риби в местния аквариум. Накрая приключи разговорът и отново ми обърна внимание.

— Влезте! — прозвуча гласът му. — Почакайте във фоайето. Чарлз Медоу ще слезе да ви посрещне.

Преодолях следващата стъклена преграда и докато се насочвах към массивен черен фотьойл, помислих, че дебелият директор ми оказва прекалено внимание.

Той не ме оставил дълго да чакам. Топчестата му фигура се измъкна от един асансьор и се насочи към мене. Веднага станах, а лицето ми веднага промени изражението си: в тази обстановка той изглеждаше доста по-различен — видът му издаваше оттенък на власт, която му придаваше значимост.

— Не се съмнявах в пристигането ви — каза със задоволство, след като се здрависа с мен. — Придружете ме, за да разгледаме бъдещото ви владение.

Церемониалният старомоден стил на изразяване ме накара да го погледна от друг ъгъл. Първоначалната ми неприязнь, кой знае защо, се изместваше от чувство на известна симпатия.

Гордо усмихнат, той ме поведе към стълбата в края на фоайето. Спуснахме се по нея и попаднахме в дълъг коридор, обкичен като коледна елха от разноцветни кабели и тръби, които някъде в далечината благодарение на скритото осветление се сливаха в неясно

многоцветно петно. След продължителна разходка стигнахме до края на коридора. Спряхме пред метална врата, директорът я отвори, включи осветителните тела и заяви с тон на благодетел:

— Вашият кабинет, Хенри Биши.

Въпреки подигравателните нотки в гласа му, бях очарован от гледката. В помещението се намираше спретнато метално бюро, снабдено с видео-комутатор. До него стоеше шкаф, боядисан в същия цвят, лявата му половина служеше за гардероб. От другата страна забелязах широк шлосерски тезгях с окачени над него всевъзможни лъскави инструменти. В съседство беше поставен метален плот с подредени в редица всевъзможни уреди. Околното пространство блестеше от чистота, изглеждаше просторно и уютно, а климатичната инсталация поддържаше приятна температура.

— Харесва ли ви? — попита моят водач.

Не бях в състояние да скрия възхищението си, но само кимнах с глава.

— Смятайте се за назначен, вече наредих да ви изгответяж жетон за електронната брава след пропуска — направих го, преди да се запътя към вас. Часовете на влизане и излизане се регистрират, СИМАКС държи на изрядната работна дисциплина.

Привършил с кратките наставления, Чарлз Медоу, кой знае защо, се намръщи и излезе в коридора. Последвах го и по обратния път си мислех дали е редно да иска姆 аванс. Когато стигнахме до редиците асансьори във фоайето, той протегна ръка за довиждане и ловко оставил в дланта ми сгъната хартийка. Докато влизаше в една от кабините, разтворих я и онемях от изненада: беше петстотиндоларова банкнота. Незабавно реших да благодаря, но вече нямаше на кого.

На изхода човекът от охраната ме изгледа равнодушно, протегна ръка и промъкна през междината на аквариума си обещания талон.

— Пазете го! — сепна ме гласът му от репродукторите. — Работното време започва сутрин от девет часа.

Съвсем неочеквано пикапът запали веднага. Въпреки задухата денят ми се стори необичайно приятен, а улиците на Дарвил изглеждаха по-красиви. Започнах да си подсвирквам, по някое време се сетих за Бъди. Трябваше да му измисля нови занимания.

ГЛАВА 2

ФРАНК ГАРСИА СИ СПОМНЯ КАКВО Е СЪНУВАЛ И КАК СЕ Е ХВАНАЛ НА ВЪДИЦАТА

— Франки, защо непрекъснато лъжеш?

Гласът на съвестта ми пристига някъде отдалеч, примесен с шума на двигателя и лекото потропване на дъждовни капки. Включвам чистачките и потеглям. В огледалото за обратно виждане забелязвам прощалното махане на Джули, размазано от вадичките по задното стъкло. Белият ѝ дъждобран изчезва във входа на къщата, завивам по петдесет и девета улица и продължавам към светофара на дванайсета.

Не разбирам защо обичам да лъжа. Дали се дължи на латинската ми кръв, или го правя само за удоволствие? Срещата ми с Чарли е в бара на Тед Лонаван, а какво точно изльгах Джули, вече не си спомням, но бях изненадан, че толкова лесно се съгласи с излизането ми. Чистачките си вършат работата, в колата е топло и звуци тиха музика, тя „знае“ къде да отиде. Въпреки сравнителния комфорт, чувството за безмерна мокрота не ме напуска, то притиска душата ми и засяда някъде в ставите.

Тук ли ще останеш, Франк Гарсиа? В този подгизнал от вода, все още непознат град? Или може би той ти харесва, защото местното време е непостоянно като твоя характер? На следващата сутрин слънцето ще изгрее, покривите ще се подуят от горещината и при желание можеш да пържиш яйца върху тях. Нищо няма да ти напомня за тази вечер и твоето настроение. Вали, или не вали, тук винаги е топло. Друго е по-важно, Франки: ТЕ искат да те хванат, а няма къде да избягаш. Защото под Дарвил се намира друга страна, ТЕ го знаят и са приготвили примка. Джули, Чарли, възрастта и парите. „Очаква те блъскаво бъдеще, Франк — бе споменал един от професорите в университета. — Много добро бъдеще!“

Звучеше като отлично пожелание, по-скоро късмет, но ти липсваше упоритост. Добре, че притежаваш сръчни ръце — те ти позволяват да не зависиш от никого. Ти си щастливец, Франк! Лъжец

като тебе е в състояние да бере домати и портокали, да работи в консервна фабрика, докато му омръзне, да лови риба и лангусти и да бъде като свободна прелетна птица. Какво? Вече не ти харесва? Не си ли горд с математическите си способности? Нима отново жадуваш за роботи и компютри? Не си го признаваш, а ти се иска. Независимо от факта, че твоята професия е окупирана от други — по-млади и сигурно по-способни. Не си съгласен? И как ще бъдеш, ти беше един от тях! Не ти се нрави, но не обичаш да оставаш гладен.

Горката Джули, ако знаеше с кого се е хванала! Когато се запозна с тебе, дори не поискава здравната ти книжка. А толкова милиони хора измряха от проклетата болест, така ли е? Озонови дупки в атмосферата, бързи мутации на вируси, общо затопляне на планетата, непрестанни енергийни излишъци, които няма къде да изчезнат, в противен случай свръхтехнологичното общество около тебе трябва да се разпадне. Твърдят, че замърсяването е престанало, но по-добре мажи тялото си с антирадиационни кремове, така както правят останалите. Съгласен си, че все още може да се живее и океанът не е залял града, ала интуитивно усещаш настъплението му.

Джули какво толкова е харесала в тебе? Клетата наивница продължава да те следва по петите, независимо от непостоянната ти натура. Не се заблуждавай, Франки, не казвай, че не държиш на нейното присъствие! Както и да лъжеш, където и да отидеш, винаги ще се връщаши при нея и тя го знае. Нали е единственото спасително островче в морето от безразличие, което те заобикаля? Кой се интересува от тебе? Оределите роднини или приятелите? Къде, по дяволите, изчезнаха? Понякога някъде, в някой град, срещаш случайно някой от тях, а той се прави, че не те забелязва. Сигурно е от преуспелите копелета с татковци и отдалече подушва докъде си стигнал. Написано е на челото ти, по дрехите, и бързо го кара да загуби интерес към твоята личност. Мисли се за велик, за недосегаем и непостижим, но не знае дали в тялото му не се е приютило някакво животинче, което по-бързо ще го откара в гроба от тебе. „От онези е“ — казваш си ти и го подминаваш, а ако той знае за смрадта, която си вложил в констатацията си, поне за миг ще спре, за да ти каже „здравстви“.

Понякога някой от тях се спира, дори разговаря с тебе. Обикновено ти се оплаква от нещо и от немай-къде на раздяла те кани

на гости, като забравя да си остави адреса. Този тип хора се срещат пред банки и луксозни хотели, преди да се напъхат в колите, които винаги са по-скъпи от твоята. Вече отвикна да вярваш в добрите чувства на околните и не разбираш защо Чарли държи да ти бъде приятел, макар външно да изглежда от „онези“. След като хвърли котва в Дарвил, той ти направи няколко услуги, и то без да го молиш за това, само още не си сигурен дали не е от „събърканите“. Може и да е нормален, но не харесваш плоските мувицове. Вярно, че понякога се опитва да се надува, но в повечето случаи се държи като изряден джентълмен — плаща си сметките и се отнася с Джули като приятелка. „Дръж се за него, той ще ти помогне“ — съветва те тя в леглото и почти си готов да се съгласиш със спасителното си островче. По пътищата към Балтимор, Ричмънд, Атланта, Ню-Орлиън и Хюстън тя бе доказала непогрешимостта на женската си интуиция.

Преставам да се наблюдавам отстрани, спирам рязко, излизам от колата и се напъхвам в слабо осветения бар на Тед Донаган. Може би хората не са толкова лоши, колкото изглеждат първоначално, сигурно съм се превърнал в настърхнало куче, негодно да прощава. Също като мрачния собственик на бара — едновременно зъл от собствената си участ, едновременно добър, само че трябва да го разбереш. Всички наоколо знаят, че той продава най-евтините питиета в квартала, но видът му винаги отблъскава иначе многобройната клиентела. Изключвам вялата завеса от няколко погледа, която безразлично ме опипва, и сядам до Чарли. Той вече си е поръчал безалкохолна бира, мрачният барман бързо поставя нова чаша и ми налива от нормалната.

— Може би предпочиташ нещо по-силно? — пита ме Чарли.

— Няма значение, и така става.

— Преди няколко дни срещнах Джули — подхваща той предпазливо. — От нея разбрах, че Джийн Маклейн си заминала.

Чарли ме поглежда изпитателно, но не може да разбере, че въпросната личност ме интересува толкова, колкото последният тайфун в Бенгалския залив.

— Не гоувъртай — подканвам го грубо.

Той примигва с малките си очички, навежда се към мен и темето му лъсва с червенников отблъсък.

— Добре, да продължим нататък. Искаш ли работа, Франки? Постоянна, с добро заплащане? Мога да намеря сто кандидата, но

предпочитам тебе.

— Къде?

— В солидна фирма. Работя в нея като административен директор.

Нямах навика да разпитвам хората, Чарли не правеше изключение. Отдавна подразбирах, че се занимава с нещо постоянно, защото се появяваше в яхт-клуба само в съботите или неделите. Самият той имаше доста прилична яхта, която поддържах. Добре, че работите не притежаваха програми, годни да се справят със сегашните ми действия.

— Какво толкова се замисли? — прекъсва той мислите ми. — На твоето място друг би подскочил от радост. Предлагам ти работа по твоята специалност!

— Всеки друг може би ще подскочи, но не и аз. Досега съм се справял някак си, а ти искаш да ме вържеш да стоя по седем часа на едно място.

— Заслужава си, това са две хилядарки на седмица! — произнася Чарли възторжено, но в тона му се прокрадват фалшиви нотки.

— Не съм в състояние веднага да взема решение — съпротивлявам се твърдо.

Той продължава да се взира учудено, докато излизам от бара. Вкарвам се в колата, ядосано хлопвам вратата... и се събудждам. Известно време се вслушвам в равномерното дишане на Джули, после внимателно се измъквам от леглото и тръгвам към кухнята, за да запаля цигара. Почти се гордея с предстоящото действие — нали съм един от малцината, които все още се тровят с пушек в този проклет свят.

Облачето дим с удоволствие излиза от устата ми и се замислям върху съня. Почти всичко в него бе автентично с изключение на дъждъ. Откакто се намирам в Дарвил, изминаха пет месеца, а не е паднала нито капка. Местните жители говорят за необичайно засушаване, а сигурно подсъзнателно ми се иска да вали. Предполагам, че онзи ден Джули е съгласувала срещата с Чарли, затова ме изпрати толкова спокойно в съня ми. Държанието й беше подозрително, сигурно двамата са се сдушили и са решили да направят от Франк Лъжеца сериозен човек, със солидно положение в обществото.

Допушвам цигарата и протягам ръка към пяната за бръснене На една от поличките на тоалетното шкафче се мъдри визитната картичка на Чарли. Неволно поглеждам адреса: „26-а улица, 1304“.

ТЕ те хванаха, Франк Гарсия, успяха да го направят. И ако мислиш, че не са сполучили, този път лъжеш себе си.

ГЛАВА 3

АВТОРЪТ ОПИСВА НЕПРИЯТНОСТИТЕ НА ЧАРЛЗ МЕДОУ И ПЪРВИТЕ ПОДОЗРЕНИЯ, СВЪРЗАНИ С НЕГОВИЯ ШЕФ

Колебанието на Чарлз Медоу не продължи дълго — взе таблетката фенобарбитал и я постави върху езика си. Подпомогната от гълтката вода, тя се плъзна надолу и стигна до обременения му от чести киселини stomах, с намерение да сътвори онзи илюзорен свят, който напоследък го отбягваше. Той остави празната чаша на масичката до леглото, загаси лампата над главата си и се заслуша в приглушените шумове, долитащи от улицата, примесени с едва доловимото свистене на климатизатора.

През спуснатите щори се процеждаха отблъсъци от светлинните реклами на отсъщната сграда, някакво червеникано петно се местеше по тавана и го дразнеше. Чарлз притвори клепачи и се замисли за някои по-важни събития от живота си: конфirmaцията и първата целувка с Фани, уловената голяма риба в залива Кингсли, истеричния скандал, устроен от Джоан, и последвалия развод, тайнственото му назначение в СИМАКС и запознанството с мис Фелоу. После се сети за няколко по-забележителни дни от студентския живот и службата в армията, за едно пътешествие с яхта, за жестокото повръщане след двудневен гуляй, когато помисли, че умира, но това не се случи.

Добри или лоши, спомените продължаваха да възникват и да дават поводи за критичен анализ. До неотдавна бе съумявал да остане веселият и находчив Чарли, готов да помогне на всеки. Напоследък беше започнал да се преобразява: да се превръща в самотно саркастично човече с опънати нерви, за което хората притежаваха все по-малка стойност. Нощите ставаха непоносимо дълги, липсата на нормален сън го бе принудила да употреби за първи път сънотворно лекарство.

Нещо в него се късаше, променяше се в опасна посока, ежедневието се превръщаше в бреме, което по-рано липсваше.

Усещаше неизвестна опасност, надвиснала над него като черна сянка, мъчително търсеше причината...

— Ела, Чарли! Ела с мене, скъпи! — прекъсна мислите му тъмно безформено същество, лишено от образ. Химическият Морфей го затвори в безплътната си прегръдка, пренесе го през джунглата на хаотични видения, отне му спомените за тях и го захвърли върху брега на късната сутрин. Нито ярката светлина, нито гадният писък на часовника бяха успели да го събудят навреме.

— Ед Питър Картър — представи се червендалестият, надут като пуйк човек. — Чакам ви повече от половин час!

Беше представителят на „Дженеръл Илектрик“, с когото Чарлз Медоу бе уговорил среща. Имаше достатъчно основание да бъде недоволен.

— Моля да ме извините. Забавиха ме неотложни ангажименти... Нямах възможността да ги съгласувам с вас... — измънка закъснелият директор и се опита да се усмихне.

„Дано да не стигне до шефа“ — помисли в асансьора, докато пуйкът срещу него продължаваше да прави кисели физиономии. Мълчанието ставаше тягостно, предпоследният етаж идваше дяволскибавно.

След минута предизвикателно луксозната обстановка на кабинета неутрализира чувствата на възмутения посетител, който за изтеклите три месеца беше четвърти по ред. Не можеше да се твърди, че СИМАКС е затрупан от клиенти, но Ед Питър Картър не знаеше за това. И то не му попречи да се настани на едно от креслата и да започне наставнически:

— Толкова много, не е прилично. Хвърляте безобразно много пари за реклама. При мисълта за сумите, изплатени на Централната информационна система, косите ми настръхват.

Чарлз Медоу неволно се загледа в полираната повърхност на главата му, но го оставил да продължи.

— След всяко ползване на информационна услуга, на екраните в нашите изчислителни центрове се появява: СИМАКС ГАРАНТИРА СТАБИЛНОСТ! Като шеф на търговския отдел в концерна бях длъжен да се поинтересувам от вас, но ви открих трудно. Липсвате в последния компютърен справочник на регистрирани фирми, а той е от няколко месеца. Помогна ми банкова справка, оказа се, че основният

ви капитал буди уважение. После се свързах с мистър Фърпу и той ме насочи към вас. С какво всъщност се занимавате?

— С продажба на програмни продукти — отвърна възвърналият самообладание директор, а с това обяснение, познанията му за дейността на СИМАКС се изчерпиха. — Изчакайте за момент — предложи той. — Сътрудниците ми ще ви запознаят по-подробно. Ще ви покажат и програмния ни център — по наша преценка е един от най-добрите в страната.

Той посегна към комуникатора и първо се свърза с шефа на отдел „Реклама“ — Бони Полански, после със завеждащия „Перспективно развитие“ — Марвин Джонс. Не след дълго внушителните фигури на двамата се появиха в кабинета, запознаха се делово с представителя на „Дженеръл Илектрик“ и го отведоха със себе си. Когато отново се върнаха с него, бе сменил вида си — приличаше на доволен паун.

— Радвам се, че установихме контакти — заяви въодушевено. — Надявам се в най-скоро време да направим поръчка, предлагате интересни неща.

Той се сбогува церемониално, изгуби се между грамадните тела на придружителите си и отново излезе. След това еcranът на видеотелефона светна и на него се появи захаросаната физиономия на големия бос — Джеймс Боулдинг Фърпу.

— Не закъснявайте повече — произнесе равнодушно и веднага изключи линията.

По тялото на Чарлз Медоу запълзя неприятна тръпка, достигна лицето и смени цвета му. Ядосан, протегна ръка към номератора и набра секретарката на етажа над него — мис Фелоу.

— Свържете ме с шефа — изстреля гневно. Не му остана време да ѝ се полюбува, мястото ѝ на екрана отново се зае от опротивялата му физиономия. Както винаги досега, воднистите очи бяха лишени от изражение.

— Какво има? — размърдаха се бледите устни.

— Мисля, че имам право да закъснея! — избъльва Чарлз отдавна събириания протест. — Особено в построена от мен сграда, с нает от мен персонал.

— Срецата бе уговорена, бяхте длъжен да сте точен. Сградата е построена с мои средства, персоналът — нает по мои указания.

Съветвам ви никога да не го забравяте. Що се отнася до собствения ви принос, той е измерен с размера на получаваната заплата.

Екранът угасна. Силно накърнен, Чарлз се облегна безпомощно върху махагоновото бюро и се почувства затворен в специално подбрана за него клетка. Беше се полакомил за пари, които никога не му бяха липсвали. Веселият Чарли, душата на компаниите, неуморният яхтсмен и играч на тенис, се бе оплел в примамлива лепкава паяжина и нямаше сила да се освободи от нея. Сто и четиридесет хиляди годишно — с тази прилична сума се измерваше избягалия сън и изчезналата свобода. Тогава мислеше, че е спечелил, едва ли не излъгал някого. Впоследствие се оказа друго — беше продал себе си.

Добре си спомняше онази вечер: огромните червени букети на фрамбуяните в парковете, мириса на жасмин, който се носеше отвсякъде, примесен с тежкия дъх на океана; избухналата разправия, последвана от раздялата с Меги, една от няколкото след Джоан, придобила вредния навик да измерва силата на любовта с цената на подарени вещи. Бе се приbral ядосан и тъкмо се чудеше дали да посегне към бутилката, когато факсът в хола промърка. Беше вдигнал слушалката, после остана изумен от проведенния разговор:

— Чарлз Медоу, четиридесет и три годишен, разведен, домашен адрес: 16-а улица, 1527? — скърцаше в ухото му безизразен монотонен глас.

— Аз съм, какво искате? — бе отвърнал стъписано.

— Предлагам длъжността „административен директор“ във фирмата СИМАКС. Ако приемете, ще я укрепя с ваша помощ. Определете сам размера на заплатата си. В случай на съгласие наберете A23489801. Запишете, повтарям бавно: A23489801.

Неизвестният събеседник беше прекъснал линията, а Чарлз помисли, че се шегуват с него. Все пак нещо отвътре го накара да вземе участие в предложената игра. Телефонира на указания номер и съобщи кратко:

— Като начало как ви изглежда цифрата четиринацетет, с четири нули след нея? Годишно, разбира се.

— Не възразявам, считайте се назначен. Очаквах го и вече открих сметка на ваше име. Ще получите банкова справка незабавно.

Монотонният глас беше изчезнал, но последвалият сигнал, придружен от подалото се късче хартия, изглеждаше съвсем реален.

Срещу името на една от банките в Дарвил се мъдреше деветцифров шифър, собственото му име и фамилия, а под тях сума десет хиляди. Шегата се бе превърнала в нещо твърде сериозно. Той отново набра тайнствения номер и попита:

- Извинете, с кого разговарям?
- Наричайте ме мистър Фърпу.
- Но ние дори не се познаваме!
- Съвсем не е трудно да събереш сведения за някой, способен да ти свърши работа. Отговаряте на известни изисквания.
- Кога ще се запознаем?
- Вече го направихме, засега нямам възможност за лични контакти. Ще се задоволите с телефонни разговори, при които ще получавате указания.

Следващите няколко месеца бяха изминали под знака на измамно чувство за величие. Чарлз ликуваше и развиваше трескава дейност. Закупуване на терен, договори със строителни фирми, производители на компютри, инсталационни роботи, хиляди непознати за него уреди; временни складове, разправии с транспортни фирми, графици за доставка на материали, заповеди, подписи на чекове. В резултат сградата бе поникнала като гъба. Всичко изглеждаше прекрасно до момента на настаняването си в кабинета. Почти беше свикнал да свързва мистър Фърпу с абстрактен телефонен глас, способен да дава пари и нареддания, нереален като конкретна личност. Но един ден той го повика при себе си.

Спомняше си, че мис Фелоу все още не бе назначена. Прекоси празната секретарска стая и неуверено влезе в почти голото помещение. Върху кристалното бюро в дъното бе вдигнал краката си човек с неопределена възраст. Изисканото облекло и сладникавата хубост на лицето му създаваха представа за артист от някой безкраен холовизионен сериал, изльчен в близкото минало. Видът му красноречиво говореше, че няма намерение да се ръкува, нямаше къде да седне и остана прав срещу него.

— Може да ме разгледате, в бъдеще няма да ви се случва често — бе казал той равнодушно. — И въпреки дистанцията, желая нашите отношения да останат ясни: аз наредждам — вие изпълнявате. Ще приемате посетителите на фирмата, ще наблюдавам и коригирам вашето поведение. Останалите служители няма да имат достъп до мен,

в сградата трябва да се поддържа абсолютен ред и дисциплина. По всяко време ще ми бъдете под ръка, а утре в девет часа сутринта ще посрещнете моята секретарка, охраната на входа е предупредена. В девет и трийсет тя ще ви даде списъка на предвидения щат и ще пристъпите към назначаване на персонала. Шефовете на отдели ще поемат основните дейности, вие ще координирате движението на документи, без необходимост от вникване в тяхното съдържание. При нужда от справка за всеки бъдещ служител, обръщайте се към секретарката. СИМАКС разполага с информационни възможности, недостъпни дори за престижни ведомства. Засега достатъчно, свободен сте.

Чарлз бе излязъл, настръхнал от раздразнение, близко до мисълта да прати и него, и фирмата му по дяволите. Не понасяше такава безцеремонност и не изпитваше страх от евентуално уволнение. Още с навършване на пълнолетие бе станал притежател на някаква мистериозна рента, която макар и твърде по-малка от заплатата в СИМАКС, даваше възможност да съществува независим от никого. Печелеше и допълнително от извършване на финансови експертизи, досега не бе успял да разбере защо тогава не ритна вратата на изхода, не напусна сградата и не излезе на чист въздух? Нима, ако веднъж се продадеш, е толкова трудно да възвърнеш свободата си? Или причината беше секретарката със смешната фамилия Фелоу, която на следващия ден го нокаутира с красотата си? Остави го лишен от говор, с тъжното чувство за непълноценост в деликатната зона на съзнанието си, подчинена на висшите емоции. Знаеше причината, не му се случваше за пръв път. Беше я издигнал на пиедестал, като непристъпна богиня на въжделенията му. По този начин сам бе сътворил непреодолима преграда, която му пречеше да постигне поблизки отношения. Впоследствие плахите му опити в търсене на интимност неизменно пропадаха, парирани от хладната й учтивост.

Мелодичният звук обяви края на работното време. Чарлз Медоу изплува в зоната на настоящия миг, взе празното куфарче от крокодилска кожа, целящо да всява респект всред служителите от понисък ранг, и се запъти към вратата на кабинета. Малко по-късно почтително сведените погледи в асансьора го накараха да възвърне придобития напоследък вид, така често изгубван след всеки разговор с мистър Фърпу.

Потокът от служители се разпия по паркинга. Той се запъти към белия спортен „Мерцедес“, по който липсваха слънчеви панели, отвори вратата до волана от дистанция, после се настани на удобната седалка и преди да я затвори, случайно забеляза Хенри Биши, завръян под предния капак на пикапа си. „Ето един от малкото честни хора в Дарвил“ помисли Чарлз и включи захранването на компютъра — „Интересно, колко дълго ще издържи?“

Докосна сензора, програмиран да насочи колата към собствения му дом, и докато стоеше удобно облегнат, улавяйки с част от зрението си самостоятелните движения на волана, го осениха други мисли, свързани с Джеймс Фърпу. Този нахален тип не се усмихваше, не се здрависваше с никого и не приемаше посетители. Нещо в държанието му не беше нормално, но не можеше да определи какво точно. Никой не го бе забелязал да влиза или излиза от сградата, това будеше подозрение.

В главата му се появи мимолетната идея да се обади на Франк и Джули, или да посети бара на Тед Донаван, но някаква необяснима отпуснатост го остави да се втренчи безсмислено в движенията на волана, без да обръща внимание на външната обстановка.

Същата вечер, въпреки опасността от закъснение за работа на следващия ден, Чарлз Медоу изпи второто хапче приспивателно.

ГЛАВА 4

ХЕНРИ БИШИ РАЗКАЗВА ЗА ЧАСТ ОТ ЕЖЕДНЕВИЕТО В СИМАКС. ФРАНК ГАРСИА СПОДЕЛЯ С НЕГО СВОИТЕ ОПАСЕНИЯ

Предишната вечер тържествено бях връчил на Бъди ключа от решетката на работилницата. Разреших му да разглобява и сглобява каквото намери в нея, момчето едва не умря от радост. Бедната ми фантазия не можа да измисли друго занимание, ала по всичко личеше, че бях постъпил правилно.

Тази сутрин споменът за благородната постъпка ме издигаше в собствените ми очи и приповдигаше настроението ми. По пътя към 26-а улица пикапът изигра поредния си номер, за да го развали. Докато се ровех в кабелите под капака и проверявах сигурността на връзките, внезапно ми мина учудващо пристрастна мисъл: отдавна имах възможност да заменя колата с нова. Идеята трябваше да се появи доста по-рано, вероятно дългогодишните ми отношения с традиционалистите бяха нарушили по-бързото й развитие.

Минутите се изнисваха неусетно, но не откривах повредата. Опасността от закъснение ме правеше все по-нервен, защото идиотската дисциплина в СИМАКС изискваше пристигане и напускане на сградата в точно определен час. В промеждутька между тези часове престоят на всичките обитатели приличаше на комична, донякъде жалка бутафория, предназначена да имитира работна заетост.

Лично аз имах дни, през които се чудех какво да правя. Обикновено умирах от скуча и безцело се шляех по етажите. Съзнавах, че тази привилегия ми дава предимство пред останалите служители: те не можеха да си позволят същото и стояха като наказани зад бюрата си. Зоркото око на Джеймс Боулдинг Фърпуу ги следеше от телевизионните камери, окачени по ъглите на стените. Горките нещастници бяха принудени непрекъснато да се взират в екраните на компютрите. По този начин нещо, което можеше да се свърши за броени минути, се проточваше толкова дълго, колкото позволяваше персоналната издръжливост на имитатора на заетост. Въпреки това за

неявяване навреме на работа се пишеха дълги обяснения, последвани от неприятна санкция — чувствителна глоба, удържана от заплатата.

Ако акумуляторният блок и слънчевите панели, вградени в покрива и стените на колата, бяха в ред, щях да продължа на електрическа тяга. Но те се намираха в същото състояние, като тези върху злощастния покрив на къщата ми. Укорявах се за обзеляния ме напоследък мързел, който ми пречеше да ги ремонтирам, но това не променяше състоянието на нещата.

Най-сетне двигателят прокиха. През пуснатите стъкла от двете страни на купето нахлу мириз на недоизгоряла горивна смес, беше чудно, че все още не бях санкциониран от пътната полиция. Причината беше неправилно дозиране, износени уплътнения в работния орган и излязъл от строя катализатор, което още веднъж затвърди намерението ми да се избавя от овехтялото транспортно средство. Проклемах го за последен път и някак си успях да се добера до мястото, където повече си почивах, отколкото работех, но плащаха добре.

Началото на деня не се различаваше от предишните, шефът ми не закъсня да се появи на экрана на видеотелефона. По непонятни причини той избягваше използването на вътрешния комутатор.

— Добро утро — усмихна се той приветливо.

— Добро утро, мистър Медоу.

— Запиши задачите за днес, ако обичаш!

Флумастерът заскърца по белия лист. Във времето на кристалните диктофони и на умни, възприемащи човешка реч компютри писането върху хартия изглеждаше архаично, но моят директор го предпочиташе. Не му се сърдех, добрите чувства към него преобладаваха — държеше се с мене съвсем приятелски.

— Това е всичко — привърши той. — Много ли ти се вижда?

— Не, мистър Медоу.

— Тогава започвай! Ако се нуждаеш от инсталационен робот, вземи един от склада на Франк. Приятна работа, Хенри!

— Благодаря, желая същото и на вас.

Видеотелефонът угасна. Погледнах листа, изписан със собствения ми нечетлив почерк, и прочетох:

— Сифонът на умивалника в тоалетната на Марвин Джоунс — 12 етаж.

— Стая 1005, десети етаж, да се смени контактът зад машината за цветно копиране.

— Подмяна на силов кабел в склада за роботи — справка Франк Гарсиа.

— Запущен канал в ремонтния сектор на 4-и етаж — да се отпуши.

Отначало не вярвах, че някога ще науча имената на хората и номерата на стаите в тази огромна сграда. След неколкомесечно сноване из нея, размерите й сякаш се смилиха и всичко ми стана обично познато. Взех металното сандъче с инструментите и реших да започна от сифона на Марвин Джоунс.

За моя изненада, почти двуметровият шеф на „Перспективно развитие“ успя да се сгъне и да надникне под мивката, после с царствен жест посочи откъде капе. Хвърлих поглед към величествената глава, наведена над мен, и стигнах до извода, че в други времена тя би могла да принадлежи на римски патриций. Благодарение на скромните ми познания по история, получени от видеофилмите в горните класове на местното училище, бях способен да си представя как с успех би държал речи в сената. Но сега използваше един от малкото законни начини да избяга от бюрото си, а това несъмнено разнообразие в живота му зависеше от продължителността на моите действия. Докато отвивах дебелата гайка и сменях упълтнението, съсредоточено ме наблюдаваше, сякаш бъдещата му политическа кариера бе застрашена от успеха на простата операция.

Нямах намерение да го огорчавам, но трябваше да привършвам. Интересно дали Чарлз Медоу го беше напипал по същия начин? С ликвидирана сметка в банката и нула перспектива за по-добър живот? С какво ли се бе занимавал по-рано?

Не намирах отговор. Направих последно усилие след това изprobвах качеството на произведението си. Въпреки силната струя вода от него не се процеди нито капка.

— Готово, мистър Джоунс — съобщих гордо.

Изглежда, той не остана доволен от бързото приключване на спектакъла, но благоволи да кимне милостиво. Прибрах инструментите в сандъчето, вдигнах го и го понесох към етажа на Франк. Когато стигнах до вратата му, без да се колебая я отворих и нахълтах без предупреждение. За миг останах онемял от изненада: седнал върху бюрото си, той се наливаше с бира. Наистина консумацията на това сравнително безобидно питие бе твърде разпространена, ала при тукашните условия бе свързана с твърде неприятни последици.

— Луд ли си, Франки? — възвърнах говор. — Забрави ли телевизионната камера?

— Не задавай глупави въпроси. Ако искаш, пийни с мен за компания — отвърна безразлично.

— Ще ме изхвърлят от работа!

— Напразно се притесняваш — усмихна се той покровителствено. — Погледни предмета до мене, говори ли ти нещо?

Беше портативно лазерно видео с дистанционно предаване на образ. Продължих да недоумявам.

— Техните номера не ме засягат, имам си собствени — поясни чернокосият притежател на удължен, доста интелигентен череп и хитро присви очи. — В момента Франки от записа усърдно се рови в компютри, докато истинският си пие бирата. Едно малко бръмбарче под камерата я кара да ослепее за действителните събития, аз съм го изработил. Трябва само внимателно да го слагаш и махаш.

— Но все пак, редно ли е? — помъчих се да възразя.

— Не съм ги карал да ме следят — озъби се той, — въпреки че тута всеки прелива от пусто в празно. Я ми кажи откъде идват парите, които получаваме? При огромни разходи и нищожни приходи? Проучил съм го, гарантирам за думите си. Фирмата отдавна би трябвало да фалира, а това не става. Пълна фантастика! Да продължава така и да върви по дяволите, някой ден всичко ще излезе наяве. А ти за какво дойде, да ме възпитаваш ли?

— Нуждая се от инсталационен робот, ще монтирам стелаж при програмистите. Ако е възможно, услуги веднага.

— Браво, аплодисменти! Като те гледам какъв си съвестен, започвам да се отчайвам от себе си. Ще пиеш ли най-сетне, никой няма да разбере? И по-спокойно, имаш достатъчно време, за да се справиш с

великите си задачи. Добре че с тебе се занимаваме с реални неща, докато всички останали вършат глупости. Не вярва ли? Огледай се, СИМАКС е свърталище на побъркани!

Той ми подаде кутия бира и се почувствах като престъпник. Франк беше един от първите, с които се запознах след постъпването на работа, и прямият му характер веднага ми допадна, но не можех да свикна с отношението му към служебните задължения.

— Говориш за побъркани, а не ги забелязвам — подех смутено.

— Не си поискал да забележиши. Знай едно: моята интуиция никога не ме е подвеждала. Тук има множество любопитни неща, би трябвало да представляват интерес и за тебе. Например известно ли ти е, че роботите в склада са извънредно опасни? Програмирани са без ограничения в действията, следователно всеки, който работи с тях, рано или късно ще пострада. В определени ситуации ще им липсват задръжки спрямо хората и ще проявяват агресивност.

— Нямам претенции за познания в областта на робототехниката, но досега не се е случило.

— Съществува като възможност, набий си го в главата! Като предстоящо вероятно събитие.

— А инспекторите по робототехника?

— Подкупени са, те винаги са били подкупни. Питам се: на кого са нужни роботи, които не спазват общовалидни закони? Предполагам, че в случая по-евтината им цена няма значение. СИМАКС е автоматична мина или предприятие без производствен персонал, където се разрешава употребата им. По-скоро причината е в блока за дистанционно управление с по-висша степен на юрархия, вграден в корпусите на всеки от тях.

— Не разбирам.

— Това означава, че могат да бъдат активирани и командвани от разстояние. При такъв режим на работа, те няма да се подчиняват на человека, който в момента борави с тях.

— И кой според тебе ще ги командва дистанционно?

— Не знам, но скоро ще науча. Този тип се намира някъде съвсем наблизо, усещам го. Ние единствени имаме достъп до поголямата част от сградата, ако откриеш нещо подозително, уведоми ме. Впрочем, какво ти е мнението за Големия бос?

— Никакво. Никой не го е виждал лично, освен шефа ми.

— Виждаш ли, още една странност, достойна за удивление. Слушай, Хенри, сетих се за нещо. Разбрах, че притежаваш работилница за ремонт на уреди. Ще ме пуснеш ли в нея за няколко часа? Например утре, ако нямаш нищо против.

— Съгласен съм. Какво си намисли?

— Скоро ще узнаеш. ТЕ не са способни лесно да излъжат Франк Гарсиа, ще им приседне. Но обезателно трябва да поприказвам с Чарли, ще му задам някои въпроси.

С някакво шесто чувство разбрах, че се отнася за шефа ми, не подозирах за близките им отношения. Това ме подсети за поставените задачи, които все още не бях изпълнил.

— Освен стелажа при програмистите, ще подменям и кабел в твоя склад — заявих решително, защото Франки посягаше към нова кутия бира. — Моля те, дай ми робот!

— Никога няма да се промениш, нещастнико! — изрева той ядосано. — Сега излез навън, преброй до десет, после почукай на вратата и повтори за какво си дошъл. Все пак трябва да регистрирам присъствието ти, през това време ще съм преминал от запис на живо.

Изпълних наредждането и кой знае защо, се почувствувах гузен пред него. Той ме придружи до склада, активира един от металните истукани и ме оставил с него. Дадох необходимите наредждания и неволно се загледах в мощните манипулатори, способни без усилие да отрежат човешка ръка. „Глупости!“ — казах си и се помързих да се съсредоточа върху нещо друго, но не се получаваше. Приказките на Франк бяха посели семената на съмнението, околната обстановка не изглеждаше уютна както преди. Насочих поглед към останалите роботи, замръзнали в тесните си ниши, и неволно усетих пристъп на страх.

Когато най-сетне напуснах склада, душата ми се отпусна. Реших, че тромавият робот не е особено необходим за закрепването на стелажа, можех да мина и без него. Отидох при Франки, за да му върна магнитната карта за бравата на склада, и го заварих зает с предишното си занимание. Изгледа ме с помътнели очи и се ухили, беше подобрил настроението. След като го напуснах, останах с чувството, че едва ме позна. Беше се натряскал жестоко, нещо невъзможно за свойствата на бирата. Сигурно в бюрото му се криеха и запаси с по-твърдо гориво.

ГЛАВА 5

ФРАНК ГАРСИА Е ПОДЛОЖЕН НА УКОРИ, СЛЕД ТОВА ПОСЕЩАВА ХЕНРИ БИШИ И ОСЪЩЕСТВЯВА ЧАСТ ОТ ПЛАНОВЕТЕ СИ

— Франки, защо се напи така свински?

Отново е гласът на съвестта ми, която заплашително е повдигнала показалец, съвсем неспособна да се справи с лошите навици. Притискам я между гънките на мозъка си и поглеждам часовника. Този път Джули е проявила тактичност, оставила е скандала за по-късно. Събитията от предишния ден бавно изплуват, придружени от късния час на почти обедното време. Главата ми е надута камбана, понесла страданията на цялото човечество. Правя усилие, ставам от леглото и се отправям към тоалетната, където ме очаква освобождаване от натрупаните в организма вредни вещества. След това поглеждам физиономията си в огледалото и никак не се харесвам. „Докога, Франки, докога?“ — освобождава се арестуваната съвест и се опитва да ме накара да се почувствам неудобно. Заглушавам я с мехурчетата, които излизат от таблетката в чашата вода, изпивам течността и се опитвам да концентрирам мислите си, а те все още блуждаят като изгубени овце в очакване на стопанин. Трябва да издържа предстоящата буря, да понеса потока от укори и да изляза пречистен. Ето, вратата зад мен се отваря, ангелът на възмездietо пристига.

— Снощи едва те изкарах от колата — заявява вместо „добро утро“.

— Бях възпрепятстван от известни обстоятелства — преминавам на дипломатичен език.

— Знаеш ли? Идиотските ти запои започват да ми омръзват — заявява Джули. — Ако продължаваш така, ще те напусна!

Заплахата е стереотипна, но крие известни рационални моменти.

— Слушай, Джули — започвам кротко. — Не мислиш ли, че мъжът е нещастно домашно животно, което от време на време трябва да се пуска на воля?

— Не съм собственица на животинска ферма. Престани веднъж завинаги.

— Добре, скъпа. Заклевам се! Да пукна, ако се повтори!

— Не ти вярвам.

— Сама ще се убедиш, моля те, дай ми шанс!

Джули се замисля, предчувствува, че е склонна да капитулира.

— О, Франки! — започва с променен тон. — Не мислиш за здравето си, не мислиш за мене!

Слава богу, приключва. Не мисля за здравето си, вярно е. Но за нея мисля достатъчно и наистина трябва да намаля дозите. „Ти си кръгъл идиот“ — казвам си, като че ли съществуват четвъртити идиоти. Давам си поредното тържествено обещание, след това се сещам за Хенри и набелязвам бъдещите си действия.

Джули вече ме чака на сервираната маса, старая се да бъда галантен.

— Браво, миличка, кейкът ти е страхoten!

Тя приема подозрително комплиманта, но все пак изглежда доволна. Приключвам млякото с какао (всъщност закусвам) и уведомявам невинно:

— Ще се отбия до Хенри за няколко часа, нали няма да се сърдиш?

— Кой Хенри? Твоят колега ли?

— Същият. Имаме да обсъдим някои неща.

— Симпатичен е, по-симпатичен от тебе. — Събитията приемат неочекван обрат. — Още ли е сам?

— Да, така мисля. Защо ме питаш?

— Интересува ме. Сетих се, че можем да го поканим на гости и да повикаме Хельн.

Замисълът на Джули е ясен, Хельн е нейна добра приятелка. Малко е плоска, но всичко е въпрос на вкус. Какво пък, Хенри може да я хареса, а ако се случи обратното — негова работа.

— Нямам нищо против — усмихвам се възможно най-мило. — Кога да стане?

— Може и тази вечер. Не, по-добре утре, отдавна не сме имали гости. Но няма да пиеш много, предупреждавам те. Не искам да се излагаш.

— Обещавам. Ще цапна съвсем мъничко, ей толкова — допирам пръстите на ръката си. — А може би малко повече — разтварям палеца и показалеца.

Тя подскача, напуска ме ядосана и тръшва вратата след себе си вместо довиждане, изглежда, отново прекалих. Измъквам се от трапезарията и се насочвам към гаража. Изкарвам колата навън и се отправям към Хенри.

Сравнително лесно намирам адреса му, той вече ме очаква в компанията на някакво момче, което тика отвертка в стар уред.

— Запознай се, това е Бъди — представя го Хенри. — Упорит майстор на технически чудеса.

Момчето ми кима разсеяно и продължава със заниманието си. Аз тръгвам из работилницата, отварям чекмеджета и надничам в тях, после оглеждам различни вехтории. Харесвам си някаква метална кутия, вземам я и я поставям на бюрото на плот на Хенри. След това вдигам куфарчето, което донесох, отварям го и изваждам необходимите инструменти и материали. Обзема ме познато вълнение — скоро ще видя какво ще направят ръцете ми.

— Ще обясниш ли какво си намислил? — подхваща ме Хенри.
— Още съм объркан от чудовищното ти предположение за роботите. Успя ли да говориш с Чарлз Медоу?

„Откъде знае, че съм близък с него? Изпуснал съм се, причината е в пиянството на Франки, но в крайна сметка няма значение.“

— Още не съм — отвръщам. — Ще го направя веднага, ако нямаши нищо против.

Той ме поглежда с недоумение, докато вдигам слушалката на факса пред него. Чарли се е закотвил вкъщи въпреки прекрасния съботен ден и изгледите за добър риболов. Отговаря ми сънено, разговорът не върви, не научавам нищо повече. Кания го на гости без знанието на Джули, предполагам, че нейната приятелка ще бъде доволна от наличието на повече свободни мъже.

Събирам изведеното от куфарчето, добавям металната кутия и сядам до Бъди. Бързо я разглобявам, празната ѝ вътрешност зейва пред мен и сякаш очаква да запълня по подходящ начин.

— Няма ли да си отвориш устата? — почти троснато пита Хенри. — Или мислиш, че притежавам безгранично търпение. Попитах те какво си намислил да правиш.

— Гасител на електромагнитни вълни, съвсем просто нещо — отвръщам примирително. — Генериране на обратна на излъчваната вълна амплитуда — познато е от миналия век. Е, ще внеса няколко допълнителни усъвършенствания, като автоматична настройка и регистрация на посоката, както и необходимата избирателност. Не са кой знае какви чудеса.

— И за какво ще служи?

— Ще ликвидира дистанционни команди, отправени към роботи, ще установява посоката на източника им. По такъв начин при екстремна ситуация ще се осигурява бездействието на тези тъпи машини или по-просто казано — собствената ни сигурност.

— Изглежда, че тази муха напълно е забръмчала в главата ти. Уверен ли си, дали обезателно трябва да го направиш?

— Не схващаш сериозността на положението. Нямам намерение да продължавам работа в условие на постоянна опасност, длъжен съм да взема предпазни мерки.

— Сериозен довод, почти съм склонен да го приема. А как ще вкараш уреда в СИМАКС? Още на пропуска ще те хванат.

— Помислил съм и за това. Най-лесно е да го внесе този, за който е предназначен. Например някой робот с рекламиация в гарантационния срок. В склада има няколко такива с неизправности в сервомеханизмите. След поправката всеки робот се връща обратно, а коремът му е достатъчно удобен, за да го напълня с каквото поискам. Но преди това трябва да поставя бръмбарчета под камерите и да направя запис с друг робот, който се внася първо в моята стая, после в склада — трябва ми време, за да отворя и затворя корема му. Ако дотогава намеря и оръжие, ще бъде още по-добре.

— Не прекаляваш ли с мерките, Фраики?

— Отдавна съм доказал на себе си, че не съм малоумен. Скоро ще стане нещо, предчувствам го.

Докато приказваме, поялникът, клещите и отвертката танцуваат в ръцете ми, кутията бързо се запълва. Остава да монтирам антената, да поставя батериите и да изprobвам произведението си. Мога да го направя с радиото на колата.

— Готово, Хенри — заявявам след двайсетина минути. — Радвам се за съдействието!

— Само не разбрах откъде ще намериш оръжие, законът забранява употребата му от граждани.

— Остави тая работа, намират се хора за всичко.

— А после, какво ще правиш?

— Зависи от обстоятелствата. Да не забравя, утре те каня на гости, имаш ми адреса. И запомни: вкъщи никакви приказки на тази тема, поне засега.

— Благодаря за поканата, ще дойда.

— Приготвил съм изненада — приключвам разговора и му намигам.

Оставям го в недоумение и излизам навън, гордо понесъл произведението си. Влизам в колата, намествам се на седалката и включвам радиото. Звукът се появява за миг и веднага изчезва като с магическа пръчка. Включвам компютъра, натискам сензора с индекса на дома ми. Представям си как електронната тълотия се бълска по чиповете с решението за най-краткия път до там. Чувствам се доволен от себе си, отпускам се и леко примижавам.

ГЛАВА 6

НОВИТЕ НЕПРИЯТНОСТИ НА ЧАРЛЗ МЕДОУ И ОПАСНОТО МУ ПРИКЛЮЧЕНИЕ. ТОЙ ГИ СПОДЕЛЯ С ФРАНК И ХЕНРИ, ОСВОБОЖДАВА СЕ ОТ ЗАДРЪЖКИ И СЕ ПРЕВРЪЩА В ТЕХЕН СЪУЧАСТНИК

Въпреки снощното парти и последвалото хапче приспивателно, Чарлз Медоу извърши подвиг — не закъсня за работа. По пътя към кабинета с удоволствие си спомни за събитията от предишната вечер, най-вече за запознанството с Хельн. Нейната интелигентност го бе впечатлила, но като цяло физическата ѝ привлекателност беше останала на заден план, затъмнена от ослепителното сияние на мис Фелоу. Въпреки това бе прекарал отлично. Разсмива компанията заедно с Джули, Хенри се оказа умно момче, а Франк не прекали с пиенето. Отдавна не се беше чувствал толкова добре — като риба в почти забравена собствена приятна вода.

Чарлз влезе в кабинета си, разсенияя му поглед се спря на луксозния бележник върху бюрото и мислите му с неудовлетворение се върнаха към неприятните служебни задължения. Трябаше да се свърже с Ричард Пъркинс, шефа на финансовия отдел, после с доктор Пупенхаймер — юриста на СИМАКС, за да обсъдят иска за допълнителни разходи, предявен от транспортна фирма, обслужвала строежа на сградата.

Тъкмо се канеше да посегне към видеотона, когато от екрана на вътрешния комутатор го изгледаха воднистите очи на Джеймс Фърпуу.

— Досега не сте потърсили нито Ричард Пъркинс, нито доктор Пупенхаймер. Беше необходимо да го направите през изтеклата седмица — добави безжалостно.

— Току-що имах намерението да го извърша, вие ме изпреварихте със секунди — направи опит да се оправдае Чарлз.

— Между намерение и действие има съществена разлика. Напоследък не съм доволен от вас, проявявате слабо служебно усърдие.

— Вече обясних, не мога да добавя повече.

— Помислете за бъдещето си, нямам безкрайно търпение.

Чарлз онемя, безсилен да реагира, а екранът угасна. Впоследствие яростен спазъм изкриви устата му, изхвърли го от стола и го накара с ръмжене да изхвърчи от кабинета. Не дочака асансьора, препусна нагоре по стълбите и запъхтян нахълта в секретарския кабинет на горния етаж.

— Незабавно трябва да говоря с шефа. Лично, не по видеотелефона — избълва задъхано.

— Изчакайте, мистър Медоу. Ще проверя дали е възможно — невъзмутимо го отряза мис Фелоу, а студената ѝ усмивка го поля с леден душ.

— Съжалявам, той не може да ви приеме — добави тя след малко.

Бурята от негодувание отново го завъртя в мрачната си стихия, беше решил да изясни отношенията си окончателно, да удържи лична победа над този надменен тип.

— Тогава ще вляза без неговото благоволение — заяви твърдо.

— Невъзможно е, мистър Медоу.

— Колкото и да ви харесвам, този път няма да се съобразя с вашето мнение. Поемам отговорността върху себе си.

— Съжалявам — отвърна мис Фелоу. — Ако се опитате, ще попречат.

Чувството му на обожание внезапно се изпари. Въпреки красотата ѝ, новият пристъп на ярост го накара решително да пристъпи към дебелата двойна врата. Едва разтвори едната ѝ половина, когато някаква нечовешка сила го отхвърли назад, той прелетя през тясното пространство, залитна и удари гърба си в стената.

— Предупредих ви! — заплашително пристъпи към него мис Фелоу. — Веднага напуснете кабинета ми!

Лишеният ѝ от интонация глас се вряза в мозъка му, накара го да заработи бързо и да осъзнае причината. Този път бе нокаутиран в буквения смисъл на думата — беше се влюбил в робот, наистина съвършено изпълнен. Откритието погълна последните му остатъци от разум.

Чарлз изрева и се хвърли в атака — така, както се беше нахвърлял върху противников играч по време на мач в колежа.

Изглеждаше невероятно, но успя да събори тежкото тяло, да го прескочи и да нахълта с взлом в забранените покой на СИМАКС.

Очакващо го нова изненада: кабинетът на Големия бос беше празен. Зад кристалното бюро нямаше никой, самото то се намираше във вътрешността на прозрачен куб, чиито стени съмътно проблясваха като стените на всеки холовизор. Отличаваше се само по размерите си.

Когато разсъдъкът му се върна, това, което наричаха мис Фелоу, протягаše ръце да го хване. Обзет от внезапен страх той отскочи встрани, направи сръчен пирует, несъвместим с фигурата му, и се втурна в освободената зад нея пролука. Промъкна се през вратата, премина като вихър през втората и въпреки че никой не го преследваше, продължи да тича по коридора, след това запрескача стълбите към долния етаж. Успокои се едва след като се вмъкна в специалния отдел.

— Какво става с вас? Какво се е случило? — учуден го попита Боб Слейтън. — Изглеждате сякаш сте минал през месомелачка!

— Нищо ми няма. Нерви — отвърна Чарлз и едва сега съвсем дойде на себе си. Историята с мис Фелоу го бе изкарала от релси, но всъщност не беше пострадал — тя бе реагирала съгласно програмата си. Но въпреки направения извод, не можеше да се отърве от усещането, че само преди няколко минути животът му висеше на косъм. Не се решаваше да сподели опасенията си с човека срещу него, макар в сградата да нямаше по подходящ. Бивш частен детектив, Боб Слейтън сега завеждаше търговското разузнаване. Сключениет с него договор предвиждаше и следене на служители, ако това се наложи.

— Нерви, мистър Слейтън, нерви — повтори Чарлз Медоу и реши да не казва истината. — Реших персонално да ви поканя на съвещание с Ричард Пъркинс и доктор Пупенхаймер. Налага се да обсъдим дребен проблем.

— Донякъде си обяснявам персоналната ви поява, сигурно се дължи на прекъсването на електричеството.

— Какво прекъсване? — неволно се издаде Чарлз.

— Не зная причината, стана преди няколко минути. Дори откъм асансьорите се дочуха удари — сигурно някой беше заседнал между етажите. Интересно защо не се включи аварийният генератор?

В подутата глава на административния директор се оформи директен извод: ако Джеймс Фърпу бе изчезнал заедно с прекъсването на тока, той представляваше променлива холограма.

Логиката на заключението поразяваше с необичайнотта си и даваше повод за нови размисли. Съвсем изумен от откритието, Чарлз заяви:

— Ще отида първо до долу, за да разбера какво става. Предлагам след час да се срещнем в моя кабинет.

Слизането по стъпалата му се стори безкрайно, впоследствие нито Франк, нито Хенри се оказаха на работните си места. Откри ги в страничния коридор на приземния етаж, заобиколени от няколко робота. Застанали до трансформаторната клетка на сградата, проверяваха централното електротабло.

— Главните предпазители са изключили — съобщи Хенри. — Реагирал е и масленият прекъсвач на трансформатора. Полученото претоварване е било внезапно и високо по стойност. Все още не откривам причината, но след малко захранването ще бъде възстановено.

— Тук стават странни неща — заключи Франк и Чарлз мълчаливо се съгласи с него.

— Вече всичко е наред — съобщи Хенри. — Компютри, асансьори и телевизионни камери отново са в действие. Повредата е отстранена, мистър Медоу.

След няколко минути Чарлз се завърна в кабинета си и докато се двоумеше дали да прибере малкото си вещи и повече да не стъпи в него, еcranът на вътрешния комутатор светна. От него отново го гледаше сладникавата физиономия на Големия бос.

— Разбрах, че сте имали недоразумения със секретарката ми — каза той. — Защо ме потърсихте, без да съм ви повикал?

— За да съобщя, че при още едно некоректно отношение от ваша страна ще напусна. Но от вас нямаше и следа, бяхте се изпарили.

— Смятате ли, че непременно трябва да присъствам в сградата? Във века на суперкомуникациите това може да става и дистанционно. Предаденият от разстояние образ е напълно достатъчен, за да изпълнява необходимите си функции, а образът съм аз. Доволен ли сте от обяснението?

Чарлз се почувства объркан, но това, което чуваше, звучеше логично.

— Съвсем не се стряскам от предупреждението за напускане — продължи Джеймс Фърпу. — Не го желая, някак си свикнах с вас, но

искам да ви направя образцов служител. Ако решите да се махате — ваша работа. Все пак премислете добре.

— Защо използвате робот за секретарка? — реши да смени темата Чарлз. — Изобщо не е престижно.

— Така съм преценил. Човешката психика е неустойчива, работите са по-изпълнителни от хората. За в бъдеще внимавайте с отношенията си с нея, разбира се, ако решите да останете на работа. Но ако още веднъж нарушите наредданията й, сърдете се сам на себе си.

Безизразните очи изчезнаха и се смениха с тези на Ричард Пъркинс.

— Готови сме, да пристигаме ли? — попита.

— Да — потвърди Чарлз и въздъхна. Интуитивно усещаше, че нещо около него не е наред.

Седмицата измина мъчително. Отново беше поканен на гости от Франк и Джули, прие и реши да се напие, тъй като увеличените дози сънотворни таблетки напоследък не оказваха нужното въздействие.

Вечерта премина тягостно. Мълчеше и поднасяше чашата към устата си, индиферентен към всичко. Затворен в себе си, не се поддаде на чаровете на Хельн, около него се образуваше пустота. По някое време принуди Хенри да се обръща към него по име, след това капитулира, не издържа на вътрешното напрежение и разказа за случилото се през деня.

— Казвах ли ти, Хенри — просъска Франк след като го изслуша.
— СИМАКС е свърталище на побъркани, гарантирам го! Предлагам да сформираме група за разследване, сигурно никой от нас няма да има нищо против. Уверен съм, че Големия бос е излъгал. Не може да се намира някъде другаде и същевременно неотстъпно да следи какво става във фирмата. Предлагам през следващата седмица да го подложим на тест, който да установи дали имаме работа с нормална личност. В точно определен час всеки от нас ще направи нарушение на приетата дисциплина, а аз ще мина без „бръмбарче“, обещавам. Ако едновременните ни действия бъдат засечени, гарантирам, че нямаме работа с нормална личност, а с нещо друго, за което смътно се досещам.

— Не разбирам, Франки — профъфли Чарлз. — Защо непременно трябва да го направим?

— Имайте ми доверие, винаги зная какво предприемаме. Ако искате, наречете го въпрос на усет. Засега е само предположение — толкова невероятно, че още не смея да го споделя. Но то засяга вас и бъдещата ви сигурност. Кажете, за Бога, съгласни ли сте?

Добре, че Джули и Хелън бяха изчезнали в кухнята, по този начин се спестяваха серия неудобни въпроси. Чарлз постепенно си даде сметка за влизане в заговор против статута на СИМАКС, но се почувства значително по-добре. Отново имаше настроение, малката човешка общност около него му действаше успокоително. Промяната в отношението към Джеймс Фърпу го правеше свободен от предишните си задържки човек; вече когато пожелаеше, можеше да го прати по дяволите. Предложението на Франк намирисваше на някакво приключение, в него отново се събуждаше предишният весел Чарли.

Той се прибра в къщи доволен и първото нещо, с което се зае, бе да изхвърли приспивателните таблетки в чинията на тоалетната. Преди да си легне, погледна кръглото лице на луната и му се стори, че тя му намигва съучастнически.

ГЛАВА 7

ХЕНРИ БИШИ НАЙ-СЕТНЕ СЕ УБЕЖДАВА ЗА НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ПРЕДСТОЯЩИТЕ ДЕЙСТВИЯ.
ТОЙ СРЕЩА СТРАНЕН ЧОВЕК

Тази седмица не изobilстваше с много задачи. Започна с изкачване до осмия етаж и дребна поправка на телефона на Бен Калъди — шефа на снабдителния отдел. Използвах случая и му връзих списък с необходимите ми консумативи, след това се съмъкнах до „кабинета“ си и запрелиствах рекламен материал на „Форд“, изпъстрен с лъскави стереоснимки на последни модели коли. Напоследък работите вървяха добре и приличните суми, получавани от фирмата, водеха до душевна отпуснатост — изглежда, типична за хората без проблеми. „Ако всичко ти е о'кей, очаквай да стане лошо“ — казваше мойт старец, а мрачната му философия непрекъснато доказваше своята валидност.

Не харесвах подобни съждения, въпреки че шестото чувство дращеше в главата ми като невъзпитана котка и противно мърмореше: „Такива като тебе са алергични към постоянни периоди на благodenствие!“. За жалост, прегледът на досегашното ми битие го потвърждаваше и знаех причините: нерешителност, честност, граничеща с глупост, недостатъчна пресметливост и слаба инициатива. Тези качества на характера ме избутваха на заден план в борбата за съществуване, а редките успехи се дължаха на малката доза късмет, която съдбата милостиво ми предоставяше. Запознанството с Чарлз Медоу бе един от благосклонните й капризи, целящ да поддържа в мен определен жизнен тонус.

Вниманието ми бе привлечено от два от моделите в каталога, реших още на следващия ден да направя покупката, но същото бях решил и предишната седмица. Добрите ми намерения винаги се разтягаха като ластици, а пелените на времето майчински обгръщаха слабите им зародиши и търпеливо изчакваха някога да поникнат. Отвратителните ми качества ги поливаха с присъщата си импотентност, естествено това не бе най-добрата субстанция за

превръщането им в решителни растения, годни да сътворят нещо полезно.

След втората среща с Хельн се почувствах глупав до неузнаваемост. Анализирайки себе си, реших, че държанието ми съвсем не отговаряше на възрастта на човек, преминал през брачното ложе и придобил някакъв опит с жените. А намеренията на Джули бяха достатъчно ясни и Хельн определено ми харесваше. Същевременно често се изчервявах като някоя от нейните ученички, ако все още бяха способни да го правят. Може би бяха виновни темите за разговор — създаваха хълъзгава почва под краката ми. Джули и Хельн предимно обсъждаха въпросите на съвременната литература — опасно за мене тресавище. От време на време Чарлз Медоу умело се намесваше и правеше комични забележки, след първата чаша на Франк му беше все тая, а аз се потях под мишниците, заел позата на абсолютен дръвник. Мълчах, страхувах се да не изтърся някоя глупост, макар че обичах да чета класиците на фантастичния я криминалния жанр.

Какво друго можех да направя освен да мълча? Да разказвам тъпия си живот, да хваля жената, която избяга от мен, или да изброявам прашните уреди в работилницата? Исках да се изявя с нещо, но само отправях нещастни погледи към Хельн, а тя правеше плахи опити за контакт. „Как мислите, мистър Биши? Нали така, мистър Биши?“. „Разбира се, мис Хельн. Напълно съм съгласен с вас!“ И толкова. От подмишниците ми вече се разнасяше воня, присъща за всеки идиот и неуничожима от какъвто и да е дезодорант. А този идиот притежаваше нещо над раменете си, надарено със способността да мисли, да мечтае и да се надява на бъдеща близост; най-вече да разбере, че Хельн не е безразлична към него.

След първоначалната ни среща дори не запомних двете ѝ имена. Нейната суховато-тъничка фигура и учителският ѝ манталитет да говори с тон, по-висок от нормалния, създаваха неприятно впечатление, но няколкото минути, прекарани заедно, залихиха тези недостатъци. Те се компенсираха от златистите ѝ очи и обаятелната усмивка, придружени от усета за изтънчен интелект. Още тогава разбрах, че се стремя към нея, оставаше само да го покажа, което не направих.

„Дръж се, Хенри! — окуржавах себе си. — Ти можеш да говориш за толкова други неща, да говориш добре и увлекательно.

Предприеми първата стъпка, нужно е!“ Усещах, че малодушието постепенно ме напуска, изтласкано от натиска на неимоверно желание. Беше парливо и сладко, все още изпълнено с доста страхове.

— С какво се занимаваш, момче? — прозвучва от интерфона гласът на Франк и грубо ликвидира бленуването ми.

— Довършвам нещо — изльгах неволно, чувствах се като крадец, хванат на местопрестъплението.

— Защо не прескочиш към мен, за да обсъдим предстоящи задачи?

— Добре, идвам след малко.

— Чакам те! — произнесе той настойчиво и прекъсна връзката.

Сетих се за какви предстоящи задачи ставаше дума и ми стана неприятно. Въпреки това се надигнах от стола и се запътих към неговия етаж. Когато влязох в стаята му, заварих го да прелиства списание. Липсата на бира ме учуди, явно беше преминал към по-добро занимание.

— Пристигна бързо — отбеляза Франк, — но не ти е радостно да ме видиш.

— Защо? Откъде накъде? — запротестирах вяло.

— Физиономията ти го издава — отбеляза той иронично. — Знаеш какво ще искам от теб и се страхуваш да го направиш. А твойт шеф е напълно съгласен с предложения план за действие.

— Не разбирам защо трябва да дразним Големия бос? В крайна сметка той ни плаща добре.

— Изплю камъчето накрая. Утре някой тъп робот може да те убие, но ти си се хванал за заплатата. Ясен си ми.

— Все пак са предположения, Франки!

— Не са предположения, а увереност. От проверката на Джеймс Фърпуу зависи всичко останало. Искам да знам дали е такъв, за какъвто се представя.

— Отново го увърташ. Какъв друг може да бъде?

— Запазвам си временното право да го държа в тайна. Какво нарушение на дисциплината си измислил?

— Никакво.

— Още като те видях да влизаш, така си помислих. Добре, ще трябва да се напъна вместо тебе. Какво ще кажеш за малка разходка из неговия етаж? Все едно, че случайно си се объркал?

Предложението изглеждаше приемливо.

— А твоите действия? Какви ще бъдат? — попитах неуверено.

— Обикновени. Ще пия бира, излегнат върху бюрото си, свалил бръмбарчето под телевизионната камера. Престъплението ще бъде по-тежко от твоето.

— Говори ли с Чарли?

— Нямам понятие какво е решил. Достатъчно умен е сам да измисли нещо. В определения ден, например в три следобед, ти трябва да излезеш от асансьора на последния етаж. Разгледай табелките по вратите, помотай се две-три минути и изчезвай обратно.

— Каква е целта, Франки? Извинявай, не се досещам.

— Трябва да установим дали в течение на няколко минути той ще регистрира нарушенията на тримата. Разбиращ ли, това е невъзможно за една нормална човешка личност. Поразсъждавай малко: сградата има двайсет и пет етажа, като изключим последния, забранен за простосмъртни. Слагам средно по четиридесет стаи на етаж, включвам складове, компютърни зали, ресторант и ремонтни отделения, това прави над деветстотин и осемдесет наблюдателни пункта. Мислиш ли, че възможностите на един човек позволяват непрекъснато да следи какво става навсякъде? А Големия бос няма екип от надзиратели и същевременно е в течение на всички нарушения на дисциплината. Как си го представяш като възможно? Според мен превишила способностите на нормална човешка личност!

— А на какво тогава?

— Скоро ще разбереш, засега нищо не мога да ти кажа — рече Франк и хитро присви очи. — Предчувствам сладостта на бъдещи феноменални разкрития и ти си поканен да допринесеш за тях. Разбрахме се и не забравяй: ще проведем акцията точно в три след обед, денят ще се уточни допълнително.

Напуснах го доста объркан, той ме задължаваше да извърша нещо в противоречие със собствените ми принципи. Но щом Чарлз Медоу също се бе съгласил, донякъде се чувствах оправдан. Последиците от авантюрата едва ли щяха да бъдат приятни и трябваше да свиквам с мисълта за бъдещи санкции, за да ги понеса по-леко.

Остатъкът от деня премина в разходки по етажите. Наистина СИМАКС разполагаше с прекалено нови помещения, в които някакви

хора пишеха, натискаха клавиши на компютри, имаха съсредоточен вид и не ставаше ясно с какво точно се занимават.

Обикновено имах работа с техните шефове, мнозинството от тях оставаха непознати. В сградата витаеше дух на мистичност, несъвместим с бедните ми познания за основните дейности, които се извършваха в нея.

Когато седнах в пикапа и напуснах пределите ѝ, до оградата на паркинга забелязах странен човек и най-много ме порази изражението на лицето му. Докато завивах, успях да го разгледам по-добре. Нестабилните му крака показваха, че се намира в нетрезво състояние, носеше скъсани джинси и раздърpanа тенис-фланелка, над която се разяваше дълга чорлава коса. След това вниманието ми се насочи към пътното движение и бързо го забравих.

Същата вечер реших да отида в бара на Тед Донаван, където на чашка можех да дообмисля превземането на сладката за мен крепост, наречена Хельн.

Необично за денят от седмицата, барът се оказа претъпкан. В мрачните очи на Тед се мяркаше задоволство, той кимна и ми посочи клиент пред него, който приключваше със сметката. Успях да се настаня, Тед ме обслужи бързо. Разменихме няколко приказки, след това той се отправи към другия край на бара. Отпих глътка, огледах се и с изненада установих, че съседът ми по място е същият странен тип, който бях забелязал до оградата на паркинга. Полулегнал на бар-плота, беше навлязъл във фазата на забравата. Насочените към мен очи сякаш гледаха в празно пространство, а от устата му излизаха почти нечленоразделни звуци, но честото повтаряне на една дума ме накара да наостря уши.

— СИМАКС, ха, СИМАКС — фъфлеше той. — Мръсните копелета... Мухловци... Върнах им го, по дяволите... Нищо, нищо... Докато разберат, доста от паричките им ще са се изпарили... СИМАКС гарантира стабилност... — продължаваше да ломоти. — Тъпи говеда... Още нищо не са разбрали...

Неочеквана кашлица задави думите му, налетите му с кръв очи щяха да изскочат от орбитите си. Пристъпът продължи доста дълго — достатъчно, за да ме стресне. Помислих, че човекът умира. Въпреки пренебрежителния жест на Тед скочих от столчето ѝ се наведох към него.

— Мога ли да помогна с нещо? — изрекох полууплашен, без да зная какво да предприема.

— Остави го, ще му мине като на куче! — пренебрежително махна с ръка Тед. — Не си ли наясно? От онези е, дето се тровят с допнотрибни цигари. Купуват ги с лошо качество от черния пазар, пушат ги като шантави, после се давят и викат за майките си. Омръзнало ми е от боклуци, всяка вечер ги гледам.

Изпитах неудобство от думите му, аз също пушех, макар и не „допнотрибни“. Почеквях като варен рак, човекът до мене с труд си поемаше дъх. Изглежда, пристъпът на кашлица го беше накарал да поизтрезнее.

— Какво има? — проговори хрипливо.

— Исках да помогна с нещо, намирахте се в затруднено положение.

— Я виж ти!... Намират се и такива. Джони Блиш — протегна ръка той. — Или това, което е останало от него.

Погледът му отново се замъгли.

— Чух да споменавате СИМАКС, работя там.

Джони сякаш се напъна, за да излезе от помътнялото си състояние.

— Работите? — ухили се той, после едва отново не се задави от пристъп на необуздан смях. — Нима там може да се работи?

— Не разбирам.

— И никога няма да разберете, много малко са тези, които ще разберат. Но ще почакам, свикнал съм да чакам. Интересно ми е, дали кретените някога ще се усетят.

Той отпи нова гълтка, и след миг очите му заиграха.

— Оставете ме... моля ви! Оставете ме на мира!

Свих рамене и изпълних молбата му. Въпреки мизерния си вид и брадясалата физиономия, не изглеждаше лош човек. Върнах се на мястото си и допих чашата, после платих на Тед и си тръгнах.

ГЛАВА 8

ФРАНК ГАРСИА ОСЪЩЕСТВЯВА ЕДНО ОТ НАМЕРЕНИЯТА СИ. СРЕЩА СЕ С ХЕНРИ БИШИ И УТОЧНЯВА ДЕНЯ НА ПРОВЕРКАТА. ТОЙ РАЗГОВАРЯ С ДЖИМ ПЕРИНО И ПРАВИ ПОТРЕСАВАЩО ОТКРИТИЕ

— Франки, защо си търсиш белята?

Този път гласът на съвестта ми е съвсем конкретен. Неприятно е, когато си в състояние да навлечеш неприятности не само на себе си, но и на приятелите. Въпреки това натиквам кутийката в корема на тъпия робот и записвам номера му. Нареждам да го опаковат и натоварят в служебния пикап, след това подписвам чека, връчвам го на администратора в ремонтния цех и излизам навън. Кой знае защо този особняк избягва да работи с фактури и платежни наредждания, но той вече е останал зад гърба ми и моментално го забравям. Изпуснах доста удобно положение, жалко, че не успях да се сдобия с оръжие. След трийсет и първата поправка на закона „Брейди“, то съвсем изчезна от ръцете на гражданите, а връзките ми с престъпния свят, където все още можеше да се намери, се оказаха нестабилни. Когато Франк Гарсия замисли нещо, обикновено го прави и когато не е в състояние да го извърши, се чувства страшно раздразнен. Джули твърди, че той е отвратителен човек и сигурно има право.

Вмъквам се в удобното купе и включвам климатика, после компютъра, докосвам сензора на СИМАКС и продължавам да разсъждавам. Бъди вероятно още не е докладвал на Хенри за вчерашното ми посещение. Когато пристигнах в работилницата, заварих хлапака да си играе с чисто нов компютър от скъпите модели. Странен човек е Хенри, вместо да подмени бракмата си, бърза да достави удоволствие на малкия си приятел. В интерес на истината, хлапето не изглеждаше дилетант в заниманията си и работеше доста професионално. С доста труд успя да ми обясни, че се обучавал при някакъв свой приятел, който много разбирал от тази работа.

Докато мислите ми подскачат като разпилени грахови зърна, колата навлиза в 26-та улица, после завива и пред погледа ми изниква грамадата на СИМАКС. Изглежда внушително, ала инстинктивно я

мразя. Дали защото Джули и Чарли ме вързаха да седя в нея или поради собствените ми подозрения, в крайна сметка няма значение. Мразя я и толкова. Ако не са спорадичните ми излизания през работно време, сигурно ще откача от скуча. А днес не трябва да забравя обезателно да говоря с шефа на строителния отдел Джим Перино.

Проверката на пропуска е обичайна. Докарвам някакъв робот да разтовари ремонтирания и се промъквам с него към товарния асансьор. Следващият час преминава в изпълнение на подготвената от мен операция, накрая кутийката се оказва в чекмеджето на бюрото ми. Облягам се на стола с чувство на задоволство — от там лъха власт над безмозъчните роботи. На вратата се чука, тя се открехва и в процепа се мярва русолявата глава на Хенри. Сините му очи ме поглеждат въпросително, давам му знак да изчака. Монтирам набързо бръмбарчето под телекамерата, включвам видеозаписа и му извиквам да влезе. Ритуалът вече е установен.

— Здравей, Франк!

— Здрави, Хенри!

— Отново пристигам за инсталационен робот, ще пробивам отвори в новото крило, знаеш, че скоро завършиха с изпълнението му.

— Ново крило към тази безсмислено огромна сграда! В разширението ѝ няма логика. Сигурно Джеймс Фърпу се радва на по-голямо количество безполезни кретени, с които ще я напълни. За какво му е? Кажи ми за какво? Представи поне един свестен довод, не виждаш ли, че всички наоколо се чешат с крак по врата от скуча?

— Не зная. Ще ми дадеш ли робот?

— Безнадежден си. Не ти ли се иска да видиш нещо? — придръпвам чекмеджето и му показвам кутийката. — Операцията по доставката беше перфектно изпипана — добавям с гордост.

— Не си ли въобразяваш разни неща, Франки?

— Не. Уверен съм в това, което върша. Спомни си случая с Чарли, оттогава съм изпълнен с подозрителност и не само оттогава — наречи го изострено шесто чувство, ако искаш. Затова не трябва да забравяш за проверката — насрочена е за вдругиден, точно в три часа следобед, както ти казах. Тя само ще потвърди подозренията ми.

— Толкова ли е нужна? — отново замрънка Хенри, сякаш очакваше да потвърдя обратното.

— Да, скъпи. Трябва да разберем какво става в тази проклета сграда, която освен другите идиотщии в нея, започна и да се подува. Има нещо нередно, вярвай ми! Усещам го с кожата си!

Хенри ме гледа с досада, решавам да сменя темата и продължавам:

— Има и още нещо. Утре Джули отново те кани на гости, имала някакъв повод. Поканила е Чарли и Хельн, сигурно поводът е нарастващата загриженост към собствената ѝ приятелка. Не те съветвам да пропускаш случая, нали знаеш историята с пилето? Каца на рамото и ако не го хванеш навреме, отлита завинаги. Разбрах, че Хельн те е харесала и макар че цялата история с мъкненето на двама ви вкъщи намирисва на мухъл от миналия век, не се разсейвай. Не сме актьори от стар филм, спомни си в кой век живееш. Ако наистина те интересува, прояви повече настоящелност, сега нещата се уреждат директно и бързо. Отивай на преглед, уреждай си здравната карта и толкова! Нямаш много време, разбрахме ли се?

Очите му променят изражението си, кимва сmutено и забравил за робота, смутено се изнизва. Горкият почтен човек. Малцина са останали като него и ако го проваля, ще трябва да си окача съвестта на закачалка. Докарам ли му уволнението, не зная накъде ще гледам. Но Франк Гарсиа е твърда глава и не обича да мисли предварително за последиците. Същата участ може да сполети и Чарли, ала той е друга работа — винаги си има парички. Франки, отвори си една бира, после още една и престани да му мислиш. Остави да те води собствената ти интуиция, засилена от съвместния живот с Джули. Наздраве, Франки!

След третата бира се сещам, че засега е достатъчно, освен това наближава краят на работното време. Сигналът ме заварва на стартова позиция и аз съм един от първите, които излизат от сградата. Служителите се изнизват един след друг, по едно време забелязвам Джим Перино и тръгвам да го пресрещна.

— Извинете, мистър Перино, искам да ви попитам нещо.

Дългнестата плешива глава на шефа на строителния отдел ме поглежда учудено, после клепачите му примигват над цветните контактни лещи и той отвръща:

— Какво желаете, мистър...

— Гарсиа, Франк Гарсиа. Простете за служебния въпрос. Исках да разбера дали по време на монтажните работи на покрива на

сградата е монтирана приемна антена за холовизионни сигнали. Спътникова, обикновена или каквато и да е. По фасадата не се забелязва такава.

Изненадан от въпроса, той се замисля, почесва се по темето и отвръща:

— Не, доколкото си спомням.

— А кабелни връзки с оптични влакна? Лесно ще се сетите — тръбите, в които се полагат, са твърде специфични. Ето там например — посочвам ниската куличка над входа на комуникационната шахта до края на сградата.

Джим Перино се намръщва и вдига очи към небето, сякаш там се намира собствената му памет. След това отпуска глава и твърдо заявява:

— Не, сигурен съм. Тогава роботите полагаха силови кабели и връзки с компютърната мрежа. Но защо ви хрумна да ме разпитвате?

— Моля да бъда извинен, много благодаря! — ликувам вътрешно и го оставям в недоумение. Той поклаща глава и се отправя към колата си, а мозъчето ми мисли ли, мисли.

Опасенията ми продължават да се потвърждават. Холовизионният образ не пристига от никъде, Големия бос го има и същевременно го няма. Следователно Джеймс Боулдинг Фърпу е излъгал Чарли, но какво представлява всъщност? Загадката става все по-странна, по неведоми пътища чувството за опасност в мен се засилва. Франки ще разбере всичко, но преди това трябва да си допие и превозното му средство го насочва към бара на Тед Донаван, където ще му бъде приятно, а после ще има неприятности с Джули.

Изключвам сензора за координатна настройка и преминавам на ръчно управление. Още не съм стигнал до малкия паркинг, когато пред очите ми се разиграва сцена от покоряването на Дивия Запад.

Тед излиза от бара, хванал за яката някакъв опърпан тип и го изхвърля на улицата. Човекът залита и се просва на твърдата настилка.

След като паркирам, минавам край него, а той лежи кротък и усмирен. Неволно се взирям и го разглеждам, въпреки елементарната причина за действията на бармана — сигурно е пил до безсъзнание и не е имал с какво да плати. Човекът изглежда по-скоро умрял, отколкото жив, но клепачите му конвултивно треперят и доказват последното. В този миг третата бира се изпарява от главата ми и го

познавам. „Да пукна, ако това не е Джони Блиш, съквартирантът ми по време на следването“. А Джони несъмнено е изпаднал в беда — видът му издава висока степен на алкохолно отравяне.

Навеждам се и се опитвам да го вдигна, но това се оказва трудна задача. По някое време отваря клепачи и ме оглежда с празен поглед — зениците му не реагират на светлината. „Съвсем си загазил, Джони“ — помислям, после успявам да наместя гumenото му тяло върху гърба си и го помъквам към колата.

По пътя към болницата се отдавам на спомени. Джони Блиш, геният на випуска. Как бе възможно да стигне до такава деградация? Още тогава програмните му разработки превишаваха разбирането на всеки от нас, който се смяташе за умник. След дипломирането Военното ведомство го налага като топъл хляб и побърза да го прегърне в здравите си обятия. Очакваше го висока заплата и престиж в очите на себеподобните. Как стигна дотук, Джони? И ти ли си вървял по пътя на Франки?

В дрипите му не се намират никакви документи. Представям на регистрацията кредитната си карта, после пристигат санитарните роботи, внимателно го полагат върху тясното санитарно легло и го търкалят към реанимацията. Довиждане, Джони, дано да те ремонтират! Когато нямах и цент в джоба си, разполагах с твоите наличности, а ти не искаше нищо в замяна.

Е, Франки, добро момче си ти и изглеждаш доволен от постъпката си. Нищо, че си свикнал да мислиш за себе си в трето лице единствено число и често стигаш до нивото на граматичен термин без признак на мисъл. Днешната случка ти изпари желанието да се върнеш в бара на Тед Доnavan, затова се връщай в тихото си пристанище. Отивай при Джули и се насочвай към нещото, което напоследък се оформя в съзнанието ти като собствен дом.

Не минават и десетина минути, аз стигам до него и вкарвам колата в гаража. Джули ме посреща с вид на инспектор от полицията, а зорките ѝ очи с компютърна скорост преценяват състоянието ми, но явно остава доволна. Прегръщам я и се чувствам като новоизпечен херувим, прекрачил прага на райската обител.

ГЛАВА 9

ЧАРЛЗ МЕДОУ ПРАВИ НЕОЧАКВАНО ОТКРИТИЕ. В ДОМА НА ДЖУЛИ ДОБИВА ОКОНЧАТЕЛНА УВЕРНОСТ В ИЗМАМНАТА СЪЩНОСТ НА ШЕФА СИ

Добре закръгленият човечец поглади с пръст идеално гладката повърхност на бюрото си и неволно зае подходяща за един административен директор поза, а тя не издаваше приетата роля на заговорник, изпълнила застаряващата му личност със свежи младежки напъни. Чрез разследването на подозрителния си шеф Чарлз беше намерил отдушник на собствените си притеснения, съмнителната му личност вече живо го интересуваше. Нанесените обиди молеха за възмездие, скучният живот, заедно с бляна по мис Фелоу, бяха потънали в миналото. От няколко дни пренебрегваше хапчетата за сън, действителността добиваше нова окраска, която приятно гъделичкаше душата му. Той не беше от типа хора, не обичащи да рискуват. Яхтата, игрите на покер, съмнителните компании в миналото, усещането че съществува — всичко това отново се бе върнало.

Чарлз изтърпя поредното наставление на Джеймс Фърпу и се замисли за някога казаното от него: „Ще координирате движението на документи без необходимост от вникване в тяхното съдържание“. Фразата съдържаше елемент на забрана и беше дошъл моментът да ѝ се противопостави, като вникне в същността на нещата.

Отвори папката с копия от компютърни разпечатки на вътрешна кореспонденция и се зае с изучаването ѝ. След детайлното ѝ изследване, в съзнанието му постепенно започна да се оформя някаква схема, учудваща със собствената си нелогичност. Една от докладните записи гласеше:

НА ВНИМАНИЕТО
НА ДЖЕЙМС БОУЛДИНГ ФЪРПОУ
ПРЕЗИДЕНТ НА СИМАКС.

От Бони Полански — отдел „Реклама“, и Марвин Джоунс — отдел „Перспективно Развитие“.

Относно: Бъдещо сътрудничество с „Дженеръл Илектрик“

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕЗИДЕНТ,

Позволяваме си да Ви уведомим, че след посещението на Ед Питър Картър — представител на „Дженеръл Илектрик“, и проведената с него среща, възниква необходимостта от по-тясно сътрудничество с цитираната фирма. То може да бъде конкретизирано не само чрез обмен и продажба на програмни продукти, но и с бъдеща съвместна дейност, например производство в областта на микроелектрониката.

Моля, след запознаване с приложения анализ, да изразите мнението си по въпроса.

С ДЪЛБОКО УВАЖЕНИЕ:

Следваха подписите на Бони Полански и Марвин Джоунс. В горния край на свободното бяло поле се мъдреше резолюция: „За мнение от останалите отдели“, придружена от красивия подпис на Големия бос, въпреки че никой досега не го беше виждал да се подписва. Под него стоеше датата десети октомври.

На 12-и октомври същият документ бе попаднал в отдел „Маркетинг“, на 14-и същия месец завеждащата отдела Берта Мили го бе препратила до Ричард Пъркинс във финансовия отдел. На 17-и октомври на него се мъдреше резолюция от юриста на СИМАКС — доктор Пупенхаймер, който от своя страна на 18-и същия месец бе препратил докладната в строителния отдел на Джим Перино. Почти незабавно преписката бе продължила пътешествието си до двайсет и четвъртия етаж. Преминавайки през секретната служба на Боб Слейтън, оттам бе продължила пътя си към шефа на „Международни връзки“ — Дик Аткинс, и с дата 30-и октомври се бе завърнала в отдел „Маркетинг“, откъдето Берта Мили съвсем добросъвестно го бе върнала на Джеймс Фърпуу.

Листът с докладната изглеждаше почернял от резолюции, а най-долната носеше датата пети ноември. Приналежеше на Големия бос и имаше следния текст: „До Марвин Джоунс — «Перспективно развитие», и Бони Полански — «Реклама». За окончателно мнение.“

Подписът под резолюцията беше идентичен близнак на този, в най-горното бяло поле. Кръгът се беше затворил.

Чарлз Медоу зина от удивление, получената информация изглеждаше чудовищно. Определено напомняше за нещо прочетено в зората на собственото му развитие, той се мъчеше да си спомни и не можеше. Разтърси глава с досада и се зае да разлиства останалата кореспонденция. След около час проучване усети, че е обзет от ужас. Общото възприятие от останалите преписки не се отличаваше от първоначалното. Мисълта за такава непостижима степен на бюрокрация изглеждаше несъвместима с околната обстановка — с компютъра, последен модел, с климатичната инсталация и с плата от кристално стъкло върху бюрото му. При наличие на такава тромава дейност, откъде извираха толкова пари? Изглеждаше невероятно!

Той се сети за предстоящата вечер и се усмихна злорадо. Фактите се трупаха, Франк наистина бе надушил нещо и съзаклятниците щяха да имат широко поле за коментари. А утре? На следващия ден трябваше да вбеси Големия бос с поведението си. Двайсет и петият етаж бе забранен за посещение от служители, без специално повикване от страна на „мис“ Фелоу, следващият изобщо не влизаше в сметките на никого. Водеше се обслужващ, там се намираше машинарията на климатичната инсталация, задвижването на асансьорите и може би още нещо? Да се разходиш над главата на Големия бос изглеждаше примамливо. Чарлз Медоу се вживя в предстоящата реализация на замисъла си, предвкуси плодовете на собствената си революция и доволно потри ръце. Възможните последствия изобщо не го интересуваха и той вътрешно се закле да изпълни замисленото.

Остатъкът от времето в СИМАКС мина безинтересно. Изчака сигнала за приключване на работния ден и изхвръкна от кабинета. Досадата беше свършила, жадуваше да излезе.

Навън кокетно го очакваше белият спортен „Мерцедес“; той се вмъкна в него, настани се и започна да си подсвирква. После с подминаването на пресечките, предишният Чарли окончателно се

върна към себе си и спря на десета улица, за да купи цветя на Джули — единствената в този град, която поне малко го разбираше. Когато спря пред дома ѝ, бе посрещнат от Франк.

— Като че ли си подранил, доста бързо си бягал от СИМАКС — ухили се той насмешливо.

— Ако искаш, да намина по-късно — смути се Чарлз. — Мислех да помогна в кухнята.

— Не се прави на интересен — рече със скука в гласа Франк. — Джули е точно там, където си възнамерявал да отидеш. Продължавай нататък с букета, ефектът ще бъде страхотен. А аз ще те следвам с курс към хладилника. Този добре измислен от хората уред обича да съхранява изstudена бира.

Донякъде притеснен от саркастичния тон, Чарлз все пак изпълни нареждането на Франк и след миг Джули го притисна в прегръдката си.

— Колко си мил! — възклика тя. — Вземи онази престилка и не обръщай внимание на пияницата зад тебе! На него никога не му е минавала мисълта да направи сандвич, пиенето го храни достатъчно.

Хелън и Хенри пристигнаха почти едновременно. След като се видяха, лицата им промениха цвета си, а причината не бе трудна за отгатване.

— Отборът се събра в пълен състав — отбеляза дълбокомислено Франк. — Можем да пристъпим към разбор на темата.

И той разказа за разговора си с Джим Перино и направения от него извод.

— Предполагах го — намеси се Чарли. — Напоследък също си мисля, че Джеймс Фърпуу не е нормален човек.

— Какво тогава? — попита Джули.

— Фантом — отвърна Франк. — Дух, призрак, извънземен, но не и човек. И въпреки това, трябва да извършим проверката, за да се убедим окончателно.

— А после? — обади се Хенри.

— Какво после? — запита Франк с недоумение.

— После какво ще стане?

— Ще го разобличим, естествено. Ще го накараме да се махне, да изчезне нанякъде или нещо такова.

— И ако с него изчезне и СИМАКС? Тогава с какво ще се занимаваш, Франки? — намеси се Джули, а Хенри замислено наведе глава.

— Не съм мислил по въпроса, нито съм предвиждал такава възможност. Може би зад Джеймс Фърпуу стои някоя истинска личност и по-нататък нещата ще се уредят. Но засега в СИМАКС мирише на гнило и ние сме изложени на постоянна опасност. Искам да разбера защо е така и не мога да позволя някакъв си дух да се разпорежда с неприкосновеността на толкова хора.

— Поне да беше от приятните — въздъхна Чарли. — А той се държи като отровна гадина.

— Като във фантастичните филми! — възклика Джули. — Там е пълно с компютърни духове и холографски призраци.

— Не е точно това — каза Франк замислено. — Може би нещо подобно, но по-различно. Компютърни духове не строят сгради, не ги разширяват и не назначават персонал.

— Какво тогава?

— Все още не зная, нали тъкмо това се мъча да разбера...

— През днешния ден също направих откритие — прекъсна го Чарли, после разказа с подробности проведеното от него разследване.

— Напомня за нещо прочетено — рече Джули, след като той приключи. — Но беше доста отдавна, не мога да си спомня.

— И аз си мислех за същото. Нещо прочетено някога, някъде... Вероятно е било по време на студентските години, тогава човек с какво ли не се тъпчеше.

— Точно така — намеси се Хельн. — Спомням си. Става дума за съвършената бюрокрация. Имаше една книга, наричаше се „Законите на Паркинсън“. Изучаваше се в курса по... Е няма значение, важното е, че си припомних. Разказът на Чарли сякаш цитираше тази книга или поне един от примерите й за затворена бюрократична система. „А“ поднася преписката на „Б“, „В“ я препраща на „В“, „В“ я връща на „А“ и цикълът се затваря, а може да се повтори още няколко пъти. По този начин системата се самозахранва, но винаги се стреми към разширяване на жизненото си пространство. Затова „А“ се оплаква от много работа и назначава помощници, „Б“ и „В“ не остават по-назад, за да се облекчи непосилният им труд, а затворената бюрократична

система разширява сферата си на действие. Една и съща топка вече се прехвърля между повече служители.

— Системата разширява жизненото си пространство — произнесе Чарли с отнесен вид. — Не ви ли говори нещо, не се ли досещате? Същото прави и... сградата на СИМАКС!

Останалите го погледнаха стреснато. Франк първи наруши настъпилото мълчание, породено от изненадата.

— На кого е нужна такава дивотия, по дяволите? — изруга, но не получи отговор.

Тримата продължаваха да мълчат, унесени в мислите си, които въпреки направения извод, отказваха да дадат логично обяснение. По някое време Хенри нерешително се размърда и рече:

— Знаеш ли, Франки? Вече на два пъти срещам някакъв пиян и опърпан тип, който изглежда странно. Веднъж пред СИМАКС, втори път в бара на Тед Донаван. Непрекъснато ругаеше СИМАКС и още някого, трудно можеше да се разбере. Няма да е излишно, ако го открием и поразпитаме. Казва се Джони Блиш.

— Какво?! — изрева Франк.

— Какво ти става, скъпи? — попита Джули загрижено.

— Нищо ми няма — овладя се Франк. — Поразен съм от нещо, лично мое. Засега не желая да го коментирам, но знайте, че светът винаги е бил малък и ще остане такъв.

Той навреме се сети за разхода, направен в болницата, и реши да даде нова насока на разговора.

— Хенри, искам да заяви нещо пред всички: Ако изпитваш страх за работата си, можеш да се откажеш от утрешните си действия, няма да се разсърдя. Помисли добре, не искам да те насиљвам.

— Вече реших — отвърна Хенри позачервен. — Работата в СИМАКС я дължа на Чарли и независимо от последиците, след като той участва в начинанието, ще участвам и аз. Той не по-малко ще рискува, а тебе те смятам за приятел.

— Знаех, че си момче на място, но все пак се притеснявах.

— Вече няма смисъл, можеш да разчиташ на мен.

— Защо да не пуснем музика? — разведри обстановката Джули.

— Умирам от желание да танцувам, предполагам, че Хенри и Чарли ще се присъединят към мене.

И Чарлз Медоу с присъщата си галантност я покани на танц, без да подозира, че го очаква възможно най-голямата неприятност в живота на един човек. Но нямаше кой да го уведоми за нея и лицето му грееше от задоволство. Предишният Чарли се беше върнал и беше щастлив.

ГЛАВА 10

БУРЕНОСЕН ДЕН В ДАРВИЛ. АВТОРЪТ ОПИСВА ПЕРСПЕКТИВИТЕ НА ТРИМАТА ЗАГОВОРНИЦИ,
КОИТО ПРОВЕЖДАТ ЕКСПЕРИМЕНТА СИ И ПОСЛЕДВАЛАТА НЕПРИЯТНА РАЗВРЪЗКА.
ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА ВЛАСТТА СА ЛИШЕНИ ОТ ВЪЗМОЖНОСТТА ДА СЕ ПОЯВЯТ. БЯГСТВОТО ОТ
СИМАКС

В началото на деня утринното слънце и ясното небе, с нищо не предвещаваха предстоящото бедствие, което според метеоролозите скоро щеше да настъпи. Зародилият се преди няколко дни в зоната на Антилите ураган, кръстен с нежното име „Бети“, след като бе преминал пролива Юкатан, беше завил на североизток и бе започнал да опустошава крайбрежието на Мексиканския залив. Холовизията и радиостанциите даваха непрекъсната информация за придвижването на центъра му, а коментаторите бълваха лавина от съвети, отправени към населението. Като общо, те се свеждаха до запасяване с вода и хранителни продукти и до укрепване на прозорци в жилищни помещения. Голяма част от жителите на Дарвил не вярваха на прогнозите и бяха настроени доста скептично, но към десет часа сутринта с почерняването на небето те изпаднаха в паника. В интерес на истината, от основаването си досега градът не бе изпитал подобно нашествие — ураганите в зоната на Мексиканския залив не бяха често явление.

Около обед Чарлз Медоу бе успял да изтърпи участие в пет безплодни съвещания с началници на отдели. За същото време Хенри Биши се справи с отпушването на две запущени тоалетни чинии, а Франк Гарсия прочете до половината дълга и сладникава любовна история, чието качество бе подобрено от изпиването на няколко бира.

Когато челната ударна вълна на урагана разтърси сградата до основи, тримата приятели се намираха в барчето на единайсетия етаж и се занимаваха с поглъщане на хамбургери.

— Земетресение! — извика Чарлз и скочи уплашено от стола си.

— Сядай! — успокой го Франк. — Това беше предният фронт на урагана, преживял съм го във Флорида. Страшно е, но не чак толкова.

Сега ще завали като из ведро.

— Вижте навън! — рече Хари стреснато и те насочиха погледи към помътнелия прозорец, чието стъкло сякаш се подуваше от напъните на вятъра. Из въздуха летяха клони на дървета, придружени от деформирани парчета ламарини. Съвсем притъмня и автоматиката на сградата включи осветлението.

— Става опасно! — възклика Чарлз. — Предлагам да слезем в стаята на Хенри.

— Не ми пушка, и тук съм добре — заяви Франк.

— Предложението беше разумно — възпротиви се Хенри.

— Мистър Медоу! — прекъсна спора барманът зад тях. — Шефът ви търси по видеотелефона!

— За какво съм му, по дяволите! — изруга Чарлз, но стана и се запъти към бара. В помещението зад него го посрещнаха воднистите очи на Джеймс Боулдинг Фърпу.

— Налага се веднага да върнете визитата на Ед Питър Картър. Той вече ви очаква в местния офис на „Дженеръл Илектрик“.

— Мислите ли, че е възможно? — изсъска Чарлз.

— Не забелязвам нещо, което да попречи.

— По улиците хвърчат клони от дървета и ламарини. Вятърът сигурно е превишил скорост от 130 километра в час!

— По тях се движат превозни средства.

— Светът винаги е бил пълен с достатъчно количество идиоти. Не принадлежи към тяхната общност и отказвам да изпълня наредждането.

— Ще бъдете санкциониран.

— Както обичате — отвърна Чарлз, въпреки че му се искаше да отвърне: „Върви на майната си!“.

Все пак се почувства доволен от дребната победа. Той се върна на масата и разказа краткия епизод.

— Мръсен тип, гадно никакво нещо! — съчувствено изруга Франк. — Скоро ще му видя сметката!

— Продължава ли да е валидна уговорката за днес? — попита Хенри. — Аз лично мисля, че външните условия не са причина за провалянето ѝ.

— Да сверим часовниците — предложи Чарлз. — В криминалните филми винаги се прави така, въпреки че едва ли ще

установим никаква разлика. Съвременните технологии винаги ги произвеждат да върват точно.

Предложението му се оказа вярно, часовниците на тримата показваха еднакво време.

— Ще слезем ли при мене? — запита Хенри.

— Няма смисъл. Всеки ще се върне на мястото си — отсече Франк. — Сградата е достатъчно стабилна, не виждам място за притеснения. И не забравяйте — точно в три!

Пред асансьорите те се разделиха. Чарлз Медоу тръгна нагоре, Франк и Хенри в обратна посока.

— Точно в три — повтори Франк, преди да напусне кабината.

Хенри кимна и продължи надолу.

В три без пет следобед Чарлз вече не го свърташе на едно място и тръгна към последния етаж.

Две минути по-късно Хенри застана пред асансьора и в този момент осветлението угасна. След трийсет секунди аварийният генератор се включи и възстанови захранването на сградата с електричество. Той изчака отварянето на вратата, влезе и десет секунди по-късно тръгна нагоре.

Точно в три часа Франк Гарсиа махна бръмбарчето под телекамерата, отвори следващата кутия бира и се излегна блажено върху бюрото.

В три без четири минути Чарлз беше прекосил коридора на двайсет и петия етаж и бе тръгнал по тясната стълба към последния. В три без три той премина по слабо осветен коридор и се спря пред някакъв непонятен уред, който препречваше пътя му. Успя да прецени, че се намира над кабинета на Големия бос или над нещото, което наричаха така, и тропна няколко пъти върху бетонния под. Тъкмо възнамеряваше да се разсмее от удоволствие, когато върху уреда пред него светна еcran и студените очи на Джеймс Фърпу се впиха в него.

— Провалихте се, Чарлз Медоу. Не трябваше да идвate тук и ще бъдете наказан.

Едва забележимите врати отляво и отдясно се плъзнаха безшумно по водачите си и от открилите се ниши излязоха два робота, които бързо протегнаха манипулаторите си и го сграбчиха в стоманена хватка.

Докато го влачеха надолу към двайсет и петия етаж той онемя от ужас. Започна да крещи едва след като го помъкнаха към персоналния асансьор на Големия бос, за който нямаше спомени някога да е бил използван. После вратата му се отвори, но вътре липсваше кабина. Работите го бълснаха в черния отвор, Чарлз изкрещя за последен път и викът му загълхна в асансьорната шахта.

В три без трийсет Хенри Биши излезе от вратата на най-крайния асансьор и стана ням свидетел на сцената. След предсмъртния вик на Чарли се почувства парализиран от страх и се измъкна от вцепенението си едва след като манипуляторите на работите се повдигнаха застрашително и те тръгнаха към него. Той изкрещя и хукна към стълбите, но за нещастие входната врата към преддверието им се оказа блокирана. Работите застрашително приближаваха, оставаше му свободното пространство до края на коридора, но там нямаше нито врата, нито прозорец. Усети, че го облива студена пот, сърцето му заби като на хванато птиче. Неочаквано светлината отново угасна. Ръката му все още отчаяно дърпаше дръжката на вратата и тя се отвори.

Хенри се хвърли в полутьмата и запрепуска надолу по стълбите, като механично броеше етажите. По едно време се спря и се ослуша — никой не го преследваше. След като стигна до четвъртия и влезе в коридора, той се затича към стаята на Франк в инстинктивно търсене на защита.

— Какво се е случило? Дори в тъмното забелязвам вида ти. Да не са те гонили призраци? — ухили се приятелят му и хвърли празната кутия от бира в кошчето за отпадъци.

— Престани, Франки! Току-що Чарли загина!

И той задъхано разправи за перипетиите си.

В полутьмата чертите на физиономията на Франк се смениха. Изостриха се и той придоби вид на хищник. Стана, отиде до някакъв шкаф, бръкна в едно от отделенията и извади внушителен на вид чук. Прибави към него къса метална щанга и ги постави върху бюрото си. После отвори чекмеджето и към съдържанието на предметите се присъединиха металната кутийка и електрическо фенерче.

— Сега е моментът, Хенри. Да тръгваме, няма да има друга възможност! Отиваме на последния етаж.

— Да не си се побъркал? След всичко, което се случи...

— Зная какво правя, мой човек, имай ми доверие. Излизай, обещавам ти пълна безопасност!

Доста объркан, Хенри го последва. След петнайсетина минути те се озоваха във фаталния за Чарлз коридор.

— Дръж, осветявай пред мен! — Франк подаде фенерчето.

Сетне хвана щангата и я вмъкна между цепнатината на един от панелите на непонятния уред, който преграждаше пътя им. Дочу се кратко изщракване, капакът на панела отхвръкна и разкри невероятно стълпотворение от електронни платки и елементи, преплетени от хиляди разноцветни кабелчета. Острието на щангата се вмъкна в пролуката на следващия панел, после същата участ постигна останалите. Франк замени щангата с чука и го стовари първото попаднало открито пространство, изглеждаше като обхванат от бяс. По пода се сипеха смачканите произведения на твърде напредналата човешка технология. Вътрешността на уреда постепенно се превърна в символ на разрушение, Франк продължи да стоварва чука, докато силите го напуснаха.

— Престани, мисля, че е достатъчно — върна го към действителността Хенри. — Предлагам да се връщаме.

— Смачках една от главите на дракона — промърмори несвързано приятелят му. — Но това няма да върне Чарли.

Той се отпусна и седна на пода, за да си почине. В настъпилата тишина се промъкна воят отвън. Проникващо през покрива на сградата, променяше тоналността си и създаваше усещането, че се намират в нереален свят. Ураганът „Бети“ навлизаше в апогея на катанинското си шествие.

Бледата светлина на фенерчето подпомагаше обратния им път. Когато стигнаха до партерния етаж, блясъкът на твърде по- мощните му събратя ги заслепи. Аварийният генератор отново бе влязъл в действие.

Франк се насочи към пропуска, отвори страничната му врата и се оказа срещу насочено към гърдите си оръжие.

— Нито крачка повече! — просъска служителят в униформа. — Нямате право да влизате тук.

— Не ме интересуват заплахите ви. Току-що беше убит човек и искам да повикате полиция!

Екранът в съседство оживя.

— Франк Гарсиа е уволнен — съобщи образът на мис Фелоу. — Хенри Биши също. Те са лишени от привилегията да бъдат служители на СИМАКС. Вземете идентификационните им жетони и ги накарате да напуснат сградата.

— Не изпълнявайте наредданията на този захаросан робот! — изрева Франк. — Свържете се незабавно с полицията!

Разнесе се мелодичният звук на вътрешния комутатор. Въоръженият мъж докосна сензора за връзка.

— Ако не изпълните нареддането на мис Фелоу, също ще бъдете уволнен! — прогърмя от репродуктора гласът на Големия бос. — Направете, каквото ви наредиха!

— Чухте, предполагам — рече объркан служителят от охраната.
— Предайте жетоните си и напуснете сградата!

— Слушайте внимателно! — озъби се Франк. — Какво предпочитате? Уволнение от СИМАКС или престой в затвора? Съветвам ви незабавно да уведомите полицията.

Служителят изпадна в затруднение. След кратка вътрешна борба, вследствие на която по челото му избиха капки пот, той протегна ръка към видеотелефона и набра някакъв номер. За изненада на Франк разговорът се осъществи. Служителят постави обратно слушалката в гнездото ѝ и заяви:

— Не са в състояние да пристигнат.
— Ще ги изчакаме, докато получат такава възможност. Взехте добро решение, мистър...

— Стигинс. Пърси Стигинс. Все още не съм наясно дали не сгреших.

— Постъпихте съвсем правилно, скоро ще се убедите.

Франк се върна във фоайето и седна до Хенри. Внезапно вратите на асансьорите се отвориха, от тях излязоха няколко робота и заплашително се насочиха към тях.

— Настъпи последното за днес сражение — уморено се подигра Франк и включи в действие конструираната от него кутийка.

Роботите застинаха в различни пози.

— Не са в състояние да изпълняват полученото нареддане, вече няма кой да координира действията им. Знаех си, че това нещо ще работи — погали той нежно кутийката. — По-нататъшният ни престой

тук зависи от нейната издръжливост. След изтощаването на батерията ще се наложи да излезем навън — независимо дали това ще ни хареса.

Пронизителен звук прекъсна речта му. „Бети“ изцяло бе завладяла външното пространство и вилнееше така, Както единствено ураган с женско име може да вилнее. Дочу се тъп удар, последван от звън на стъкло. Във входа на СИМАКС се появи обезобразеното тяло на кола, долетяла от паркинга. Беше пробила дванайсетсантиметровото бронирано стъкло на входната врата.

— Не става за излизане — отбеляза Хенри и се намръщи. — Бедният Чарлз, не ми излиза от главата — промълви. — Какво беше онова нещо, което съсиахме на последния етаж? Вероятно заради него е бил убит, забелязах на пода носната му кърпичка, но бях толкова потресен, че после реших да ти кажа.

— И да ми беше казал, нещата нямаше да се променят. Сигурно си прав, загинал е невинен. Големия бос е помислил, че тайната му е отгатнатата.

— Не ми отговори. Какво разгромихме?

— Генератор на образи, по-точно последно поколение компютър с възможности за обработка на милиони байтове информация в секунда. Компютри от този тип се използват в холографната анимация, а вероятно той е създавал образа на Джеймс Фърпу. Но както се убеди фантомът, не е загинал и продължава да съществува. Скрил се е някъде, по-точно ПРИСТИГА ОТНЯКЪДЕ!

— Откъде? — учуди се Хенри.

— Не зная и докато не узная, няма да бъда спокоен. Знай, че ако се наложи, земята ще изровя, но ще го открия и унищожа. Повярвай, наистина ще го направя!

Хенри се огледа вътрешно съгласен с думите на приятеля си. Отвън и отвътре обстановката бе кошмарна. Застиналите в заплаха роботи, предметите, които се мяркаха пред светлините на сградата, забитата във входа кола и непрекъснатият вой на вятъра, всичко това действаше на нервите. Ако не беше поредната авария в електроснабдяването, сигурно нямаше да се намира между живите. Дали ангелите-хранители съществуваха? Бяха ли и над Хельн? След като снощи я изпрати, тя го покани на чаша чай. Спомените от предишната нощ сгряваха душата му и го караха да се тревожи за нея. А Джули? Франк какво ли изпитваше сега? Бяха затворени като мишки

в капан и собствената им сигурност зависеше от дълготрайността на една батерия. Всъщност, добре че не си купи нова кола, ураганът щеше да я превърне в парче тенекия.

Нелепостта на последната мисъл го накара да настръхне, психиката му излизаше извън рамките на нормалното.

Във фоайето започнаха да прииждат служители, работният ден беше приключил. Огромната фигура на Марвин Джоунс се насочи към тях и Хенри, кой знае защо, изпита облекчение. Присъствието на повече хора създаваше измамен усет за безопасност.

— Каква е тази бъркотия? — избоботи шефът на „Перспективно развитие“.

— Не виждате ли, мистър Джоунс. Ураган, сплескана кола и роботи-убийци.

— Какви ги разправяте? Откъде накъде работи убийци?

— Такива са. Преди малко ликвидираха Чарлз Медоу. Хвърлиха го в празна асансьорна шахта.

— Сериозно ли говорите?

— Напълно сериозно. Усмихвам се от нерви, притежавам такъв недостатък — като при японците. Джеймс Фърпу или това, което се нарича така, нареди да го убият.

— Вие се шегувате!

— Ни най-малко не ви задължавам да вярвате. Може би и вашият живот зависи от действието на тази кутийка, тя ги спира да ни нападнат. Погледнете ги! Да не мислите, че са замръзнали в различни пози за собствено удоволствие?

Лицето на Марвин Джоунс пребледня, той се добра до съседното кресло и рухна на него. Под натиска на страха гордата му осанка изгуби голяма доза привлекателност.

— А вие? — успя да попита. — Какво възнамерявате да предприемете?

— Засега нищо — отвърна Франк. — Очакваме пристигането на полиция, а дотогава се надяваме да оживеем. Сигурността ни кротува в това уредче. Спре ли да работи, ще се принудим да излезем навън. Ако желаете, съобщете го на околните.

Едрият човек замълча. Или продължаваше да е изпълнен с недоверие към чутото, или не бе склонен да всява паника. Отвън продължаваха да се изливат тонове вода, фоайето на СИМАКС се бе

превърнало в спасителен остров, събрали стотици корабокрушенци, пристигнали от горните етажи. Поради липса на достатъчно места за сядане, някои от тях се бяха настанили на пода, други, неподозиращи за опасността, се мотаеха около роботите. Разговорите постепенно затихнаха, обстановката потискаше всички. Вътрешно всеки се надяваше пороят да спре и вятърът да утихне, но стихията не спираше да беснее.

Изминаха шест часа, наближаваше полунощ. Воят на урагана се сливаше с непрекъснатите струи вода, които се изливаха върху Дарвил. Отнякъде нахлу мириз на изгоряло.

Франк инстинктивно се размърда, излезе от полудрямката, в която беше изпаднал и тикна пръст в ребрата на Хенри. Той се измъкна от прегръдката на нежен за него сън и отвори очи.

— Усещаш ли нещо? — попита го Франк.

— Не. Защо ме събуди?

— Защото смятам, че Джеймс Фърпу предприема поредната си атака. Иска да ни унищожи и същевременно да заличи следите си. Решил е да ни опече, вместо да ни удави. Кое от двете по ти харесва?

Хенри разтри очи и едва сега съзна смисъла на казаното.

— Като че ли наистина усещам миризма. Какво ще правим?

— Ще останем по местата си, докато е търпима. И тогава, щем не щем, ще опитаме прелестите на „Бети“, нямаме друга възможност.

Неприятният мириз се усилваше. Откъм асансьорите се появи дим, насядалите в близост до тях хора започнаха да кашлят.

— Време е да дадем пример, Хенри. Моментът за измъкване настъпи и Бог да ни е на помощ! Ще се помъчим да се вмъкнем в някоя кола и най-подходяща за целта ли се струва моята, ако не е отнесена от вятъра, разбира се. Тръгвай!

Последвалите минути наподобяваха лош сън. Нагазиха в образуваното навън езеро, падаха в плитката вода и отново се надигаха, вятърът ги подмяташе като парцалени кукли. Накрая с полупълзене-полуплуване се добраха до паркинга. Все още бяха живи, а срещу тях, макар запоките на една страна, колата на Франк съществуваше. Летеше върху стръмното хълмче под единственото дебело дърво наоколо, останало защитено от закона. Неустойчивото равновесие, в което се намираше, позволи сравнително лесно да я върнат в нормално положение. След това се вмъкнаха в нея, като в

райско убежище и едва сега обърнаха погледи назад. През пелената на дъжда прозорците на огромната сграда бъльваха пламъци. Противопожарната инсталация сигурно беше блокирана от Джеймс Фърпуу.

Изглеждаше невероятно, но моторът запали.

— Сега накъде, Франки?

— У нас, естествено. Мисля, че все пак ме очакват.

Единадесета улица приличаше на река, ала Франк реши да я прекоси. Компютърът на колата се бореше с необичайните външни условия, червеният авариен сигнал нееднократно се появяваше и изчезваше от арматурното табло. Вълните подмятаха корпуса на колата, водата стигна до глезените им, въпреки претенциите на завода производител за херметичност на қупето. Хенри се прекръсти и може би това помогна да стигнат до отсрещния бряг.

— Успяхме! — извика Франк и смени командата. — По-нататък ще се придвижваме по четните улици, те нямат наклон към океана.

Ураганът продължаваше да си играе с тях. Гумите поднасяха, на някои от пресечките колата се опитваше да се завърти около собствената си ос. Компютърът коригираше курса, после всичко се повтаряше. Фасадите на околните сгради понасяха удари от най-различно естество, но все пак донякъде намаляваха силата на ураганния вятър. Изтръпнали от напрежение, те бавно се приближаваха към целта си, накрая успяха да я достигнат. Последното нещо, запечатано в измореното съзнание на Хенри, бяха лицата на Джули и Хельн, които му се усмихваха, докато го влечеха към някакво канапе. След това потъна в непробуден сън.

ГЛАВА 11

ФРАНК ГАРСИА Е ПОСЕТЕН ОТ ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР, СЛЕДВАТ ДВЕ НЕПРИЯТНИ ИЗЖИВЯВАНИЯ. ЗА ПЪРВИ ПЪТ В ЖИВОТА СИ ТОЙ СЕ ОТКАЗВА ОТ ПОСЕЩЕНИЕ НА БАР

— Какво направи, Франки? Убиха Чарли, Хенри остана без работа, ти също!

— Зная, зная — провлачвам сънено, но това не успокоява за кой ли път събудената ми съвест след почти двудневно въргаляне в леглото. Поглеждам в огледалото брадясалата физиономия и все пак си мисля, че съм докарал Джеймс Фърпу до състояние на бяс, а СИМАКС прилича на смъртно ранено животно. Интересно дали служителите още се тълпят пред изгорените му прозорци, пред нещото, което все още стои недоубито и се промъква по телефонните линии? Достатъчно ми е да се сетя за него и да изпитам такава ненавист, каквато никога досега не съм изпитвал.

Преобличам се, напускам спалнята и излизам на стълбищната площадка, която мигновено се превръща в наблюдателен пункт. Първо, забелязвам Хенри и Хельн седнали на канапето в хола така отчаяно сплели ръце, сякаш всеки от тях се страхува да не изпусне другия, после полицейската кола спряла навън, от която излиза зализан тип с явното намерение да ме посети.

Слизам по стълбата и се отправям към входната врата, по пътя забелязвам зеления халат на Джули да се мярка из кухнята.

— Инспектор Шелдън — представя се новодошлият и уточнява:
— Пърси Шелдън. Предполагам, че вие сте Франк Гарсиа.

— Същият. С какво мога да бъда полезен?

— С доста неща. Нали вие сте настоявали охраната на СИМАКС да се обади в полицията? Вашите показания са ни нужни, освен това трябва да разпознаете трупа на Чарлз Медоу. Бихте ли ме придружили?

Въпреки учтивата покана, не бих могъл да му откажа, затова тръгвам след него. Минавайки през дворчето, се обръщам назад и оглеждам къщата, но забелязвам само няколко дребни щети. Работите, които са я строили, заслужават похвала, ако изобщо е възможно

машини да бъдат похвалени. Влизам в полицейската кола и сядам на задната седалка, инспекторът минава от другата страна и се настанива до мен. Единият от двамата полицаи, седнали отпред, лениво обръща глава, премята дъвката в устата си и бързо изгубил интерес към мен, отново заема предишната си поза. Съседът му включва мотора и без да ме удостои с внимание потегля.

До мене Пърси Шелдън мълчи и зяпа през страничното стъкло. Не съм го срещал досега, може и да е новоназначен, но личността му не буди особен интерес, затова присвоявам заниманието му. Крановете и булдозерите вече са разчистили улиците от падналите дървета, навън все още ситно ръми, ала вятърът е утихнал и единствено счупените стъкла по фасадите, изронените мазилки и облицовки, разпилените листа и различни други боклуци, провисналите тук-таме ламарини под покривите и някоя друга съборена ограда, напомнят за отминалния кошмар, наречен „Бети“. Групи от роботи и хора в жълти комбинезони продължават да почистват асфалта и тротоарите и сигурно скоро ще премахнат донесеното от урагана разнообразие. Да си призная — изрядната чистота на Дарвил ми беше омръзнала.

Колата спира пред полицията, излизам от нея и продължавам да следвам инспектора като голямо послушно куче. Настанявам се в кабинета му, той сяда зад бюрото си, включва звукозаписното устройство и започва разпита.

След двайсетина минути очите му ме гледат изумено.

— Може ли да се вярва на всичко това, мистър Гарсиа? — пита с подозрителен тон. — Звучи съвсем невероятно! Според показанията ви, единственият възможен свидетел на убийството е Хенри Биши.

— Забравяйте инсталационните роботи, които са го извършили, но те не могат да говорят. Фактът, че са без предпазни контури, е достатъчен. Следите от манипулаторите им върху ръцете на Чарлз Медоу също могат да се установят.

— Така е, но пак повтарям: историята звучи невероятно.

Повдигам рамене и казвам:

— Направете я по-вероятна. Разпитайте Джеймс Боулдинг Фърпу или нещото, което се нарича така.

Устните ми се разтягат в саркастична усмивка, а Пърси Шелдън примигва смутено.

— Благодаря ви, мистър Гарсиа. Сега бихте ли ме придружили до мортата?

— Разбира се, бих, нали затова ме е отмъкнал от къщи.

По пътя към болницата се сещам за Джони Блиш, а можех да се сетя и вчера, ако не се бях въргалял в леглото. Гузната ми съвест отново се появява и започва да сипе упреци. Не е лошо да посетиш някой психоаналитик, Франки.

Санитарят отваря хладилната камера, изтегля количката с трупа, отмята покривката и сгърченото от болки лице на Чарли се впива в съзнанието ми. Продължавам да се взират в него като хипнотизиран и забавените ми мозъчни процеси отказват да възприемат факта, че приятелят ми е мъртъв.

— Той ли е, мистър Гарсиа? — сепва ме гласът на инспектора.

— Да, несъмнено — проломотвам и усещам как гърлото ми се стяга. После побързвам да изляза и на вратата едва не се сблъсквам със слабичка възрастна женица, която ми отправя разплакан поглед.

— Да ви откарам ли обратно? — питат ме в коридора Шелдън.

— Благодаря, няма нужда — отказвам. — Имам да свърша нещо в болницата, ще се възползвам от случая. После ще се обадя да ме вземат.

Инспекторът повдига рамене и се здрависва за довиждане.

— Надявам се да бъдете на разположение, докато не приключи следствието — казва, преди да си тръгне.

— Да, разбира се — измънквам и се отправям в обратна посока.

Опакован в тръбички, колани и чаршафи, Джони Блиш неподвижен ме очаква в стаята си. Някакъв апарат леко писука над главата му. Видът му не е по-добър от този на Чарли, изобщо днес ми върви на неприятни гледки.

— Ще се оправи ли? — питам сестрата.

— Консултирайте се с доктор Нилс — отвръща тя хладно.

Оставам още малко край леглото, след това се запътвам към указания кабинет. Посреща ме едър мъж с атлетично телосложение, квадратните му челюсти по-скоро биха подхождали на някой център-нападател в отбор по ръгби. Ледените му сиви очи ме изглеждат внимателно и сякаш ме пронизват.

— Пациентът в стая 48, приятел съм му — проломотвам.

— Ъхъ... — изсумтява горилата-лекар с разбиране, но без да показва признания ма съчувствие.

— Интересува ме състоянието му. Ще се оправи ли?

— Хъммм — изръмжава солидното тяло срещу мене и решава да проговори. — Онзи ли, дето се беше натряскал като свиня? Отдавна не бях виждал такава степен на алкохолно отравяне.

— Не отговорихте на въпроса.

— Ще се оправи. До ден, до два. Но ако отново злоупотреби по същия начин, не гарантирам. Макар че пияниците обикновено нямат задръжки.

— Благодаря. Ще продължа да се интересувам от него.

Доктор Нилс презрително повдига рамене и ме изпраща до вратата. Излизам в коридора с чувство на облекчение, на душата ми е олекнало. После се свързвам с Хенри, моля го да ме прибере от болницата и сядам във фоайето да го почакам.

Не след дълго щастливата му физиономия се появява на входа — изглежда забравил останалите неприятности.

— Карай към бара на Теди! — опитвам се да му наредя, след като съм се настанил в колата.

— Тая няма да стане — озъбва се той.

— Защо? Мислиш ли, че ми беше леко?

— Не ме интересува. Джули ни чака за обед, а Хельн е при нея.

Хельн, добре де, Хельн. Съвсем си загазил, момче, като те гледам, ще пукнеш от радост. Давай, Франки, поне веднъж в живота си бъди отстъпчив. И Франки отстъпва в името на приятелството, а после ще разказва на Хенри какво е станало досега и как скоро ще го привикат на разпит в полицията. И Франки се отпуска на облегалката, за да насочи мислите си към неоправените сметки с Джеймс Фърпу.

ГЛАВА 12

УТЕШИТЕЛНОТО ПРИСТАНИЩЕ, НАРЕЧЕНО ХЕЛЬН, И ПОГРЕБЕНИЕТО НА ЧАРЛЗ МЕДОУ. ХЕНРИ БИШИ СЕ СРЕЩА С АГЕНТ ОТ ФБР, КОЙТО СПАСЯВА ЖИВОТА МУ. НОВИТЕ ЗАПЛАХИ НА ДЖЕЙМС ФЪРПОУ

Събитията от последните дни ме накараха да се почувствам малко объркан и същевременно извънредно щастлив. Дали аз намерих Хельн, или тя ме намери, в крайна сметка нямаше значение. Поважното бе, че всички останали неприятности престанаха да ме интересуват. Липсата на работа и предстоящите трудности изгубиха остротата си, бях като младенец, току-що прохождащ в лепкавото тресавище на жизненото поприще. Сякаш бях аз и същевременно съвсем друг човек, намерил нещо отдавна жадувано и мечтано. Съдбата ми бе поднесла подарък, който не знаех дали заслужавам.

Погребението на Чарли премина спокойно, дори тривиално. Сънцето огряваше околните гробове, небето беше синьо, без нито едно облаче. Групичката съмълчани хора вървеше след погребалната кола, като участници в скучен стар филм, отдавна гледан по холовизията. Без никакви особени художествени претенции и без помпозност. Едва тогава се запознах с майката на Чарли, оказа се същата възрастна жена, с която Франк се бе сблъскал в моргата. Изглеждаше съсирана от сполетялото я нещастие, очите ѝ бяха зачервени, пресъхнали от плач. Помислих, че може би така са изглеждали всички останали майки по света, изгубили децата си, независимо от тяхната възраст. Когато с Франк останахме последни до гроба, тя извърна глава към нас и попита:

— Бяхте ли близки приятели?

— Да — потвърдих смутено.

— Искам да узнаете нещо — продължи смазаната от болка женица. — Никога не съм била омъжена за баща му, но той основа Дарвил.

Не знаехме какво да отвърнем. Тя ни напусна и изпратихме с поглед самотната ѝ фигура. Така и не разбрахме откъде е пристигнала,

с какво се е занимавала досега и накъде отива. Тихо напуснахме гробището и нямахме желание да се съберем заедно, въпреки че случаят го налагаше. Джули и Франк се прибраха у тях, Хелън отиде в училището, а аз се насочих към собствения си дом. Не постъпихме правилно, но не можехме да направим нищо със себе си — всеки от нас се чувстваше по своему виновен за смъртта на Чарли.

Приближавайки към имота на стареца, който беше и мой, с изненада установих, че пред входната врата ме очаква елегантно облечен мъж на около четиридесет години.

— Федерален агент Дрейтън — представи се той и се легитимира. — Искам да поговоря с вас.

Сетих се за полицейския инспектор, провел вчерашния ми разпит, и най-правилното решение беше да го поканя да влезе. Предполагах, че няма да се забави много и оставил входната врата незаключена. Заведох го във всекидневната на горния етаж, стори ми се подходяща за случая.

— Какво знаете за Франк Гарсиа? — започна той с въпросите. — Разбрах, че ви е приятел.

— Защо лично не го разпитате? Той би могъл да ви каже повече за себе си.

— Методите ни са такива — разсмя се агентът. — Започваме от по-отдалече.

— Какво искате да узнаете?

— Желая да бъда разбран правилно. Нямаме нищо против него и намерението е да допълним портрета му. Изглежда се е добрал до нещо от национална значимост и може да бъде полезен на обществото. Затова се намирам тук, вашите сведения са в състояние да допринесат за изясняването на извънредно важен проблем.

— Говорете по-ясно!

— Как да ви кажа. Франк Гарсиа се е докоснал до нещо важно, което касае федералния бюджет. Не мога да бъда по-конкретен, налага го секретността на операцията.

— Какво точно ви трябва?

— Характеристика на приятеля ви. Навици, привички, характер. Дължен сте да го направите, като честен данъкоплатец. Ние трябва да преценим бъдещото му ниво на полезност във връзка с предстоящото разследване.

Притиснат от мъгливите обяснения на агент Дрейтън, бях принуден да си отворя устата. Разказах му за запознанството с Франк, за съвместната ни работа и за последните перипетии, довели до смъртта на Чарлз Медоу. Не премълчах и за събитията по време на урагана За моя изненада, агентът остана доволен от чутото, макар че горе-долу същото бях казал и на инспектор Шелдън.

— Имате ли някакви предположения относно феномена, наричан Джеймс Боулдинг Фърпу? — попита накрая.

— Никакви — признах честно. — Но мога да добавя, че в действията си той определено се изявява като личност.

Агент Дрейтън въздъхна.

— Не сте ли в състояние да добавите повече? — попита почти умолително.

— Не, за съжаление. Природата не ме е надарила с богата фантазия. Извинете за любопитството, вашето ведомство не се ли добра до него? — осмелих се на свой ред да задам въпрос. — Той е важен свидетел на последните събития в СИМАКС.

— Как да ви кажа, мистър Биши. Докато на книга СИМАКС все още съществува, Джеймс Фърпу е напълно изчезнал. Няма го и толкова. Това е един от основните ми проблеми и не съм в състояние да дам повече сведения.

Отния етаж се дочу някакъв шум и федералният агент внезапно наостри уши. Докато пъхаше ръка под сакото си, аз се чудех каква може да бъде причината и щях да продължавам да витая в сферата на догадките, ако вратата на помещението не се беше отворила и в него не бе нахлула едра фигура, която се хвърли към мен в директна атака.

— Лягайте на пода! — изкрещя Дрейтън, после ушите ми писнаха от дузина гърмежи. Дупките от куршумите задимяха по дрехите на неканения гост, а под тях проблесна метална повърхност. Той се бе доближил до прозореца и се намираше само на крачка от мене, когато агентът с див вик стовари крака си в областта на гърдите му. Неочакваният посетител изгуби равновесие и тялото му изчезна всред струя от хиляди парченца стъкла, които някога в целостта си ми осигуряваха възможността да наблюдавам навън, без да ме духа вятър.

Заедно с федералния агент се надвесих през отвора в ликвидирания прозорец. Непознатият кротко лежеше върху

керамичните плочки, покрили късата алея пред трите храста, засети някога от краткотрайната съпруга на стареца, която би следвало да бъде и моя майка. От спуканото му тяло се подаваха електронни платки и разноцветни кабелчета. Беше робот, изпратен да ме убие. Чувствах го интуитивно, а агент Дрейтън ме беше спасил и трябваше да му благодаря.

Тънкото пиukanе на факса ме извади от състоянието на вцепенение, от апаратата излизаше парченце хартия. Преборих се със себе си и се заставих да отида до апаратата и да я откъсна. Лекият трепет на ръцете ми не попречи да прочета: „Няма да останеш ненаказан. Ще бъдеш унищожен заедно с Франк Гарсиа. Мислех те за по-лесен от двамата, но се излъгах. За в бъдеще ще наказвам всеки и всички, тръгнали срещу мен.“

Федералният агент взе неприятното послание от ръцете ми, прочете го и по челото му се появиха дълбоки бръчки. В гънките на собствения ми мозък внезапно просветна бледа лампичка и въпреки слабото й действие, успях да изясня същността на ситуацията, в която бях попаднал. Франки, Чарли и аз започнахме войната, Големия бос я продължаваше. Нещото, което не съществуваше и същевременно беше изчезнало.

— От днес ще бъдете охраняван — каза агентът и съчувственно ме потупа по рамото. — Веднага ще се свържа с инспектор Шелдън.

След петнайсетина минути в задното дворче се появиха хора с униформи, играта загрубяваща. Цивилни експерти пощеха вътрешността на робота, извършваха непонятни за мен действия, сортираха микрочипове и ги поставяха в различни прозрачни пликове. По едно време издебнах удобен момент и дръпнах федералния агент за ръкава.

— Извинявайте — промърморих. — Нямам понятие колко дълго ще трае това. Ще мога ли да се виждам с близките и приятелите си?

— О, да, разбира се — малко изкуствено се усмихна той. — Но все пак ще запознавате инспектор Шелдън с действията си. Ако възникне нещо допълнително, обезателно му докладвайте или по-меко казано, споделяйте с него проблемите си. Надявам се да се доберете до нещо повече, имам предвид да се сетите за нещо, което досега е убягало на самите вас. Естествено, от днес нататък ще забравите за собствени тайни, целта е обща. Ще добавя, че вашите познати също ще

бъдат под наблюдение в интерес на тяхната сигурност. Помнете какво ви казвам: всеки детайл, който би довел до изясняването на личността Джеймс Боулдинг Фърпу е от национално значение. Довиждане засега — приключи той и свойски ме потупа по рамото.

Не разбрах какво става наоколо, изглежда, че мозъкът ми продължаваше да работи на бавни обороти. От това състояние го извади стройният силует на Хельн, застанал встриани от околната бъркотия. Спуснах се към нея и я прегърнах, сякаш за да я утеша за нещо, но утехата беше моя. Околните полицаи ме гледаха със снизходжение, усетих, че се засрамвам и я поканих в къщи.

— О, скъпи — проплака тя в обятията ми. — Не мога да свикна с мисълта, че щях да те загубя.

Въпреки мелодраматичността на сцената се почувствах изпълнен от благодарност. Вероятността на събитието, за което тя се притесняваше, беше твърде голяма. Всъщност кой друг на този свят досега бе помислил за мен? Последвалите целувки и прегръдки отново ме върнаха към нормалното ми състояние.

— Гладен ли си? — зададе тя още по-нормален въпрос и се запъти към хладилника в кухнята.

Докато наблюдавах действията ѝ в мен се засилваше желанието да мина и без приготвената храна, но строгият ѝ учителски поглед ме възпираще.

— Снощи до късно гледах холовизия — заяви тя, докато пълнеше чиниите с приготвеното от нея. — Знаеш ли? Аферата СИМАКС се превръща в Национален проблем.

— И какво казаха? — попитах тъпло и с пълна уста.

— СИМАКС непрекъснато е изтеглял средства от федералния бюджет, а личността Джеймс Боулдинг Фърпу не съществува.

— Именно тази несъществуваща личност днес се опита да ме убие.

— Разбрах. Изпратил е програмиран робот, поне така говореха полицайите. А в цялата история, забъркана от Франки, Чарли и тебе се крие нещо чудовищно. Ще мога ли да те виждам за въдеще?

— Да, мила, независимо от охраната. Но ти също ще бъдеш под наблюдение.

— Не ме интересува.

Вълната от обич, която ме заля, не бе сравнима с нищо изпитано досега. Докато устата ми се занимаваше с късовете бифтек, приготвен от нея, очите ми я поглъщаха. Обичах я.

ГЛАВА 13

ДАРВИЛ СЕ ВРЪЩА КЪМ ОБИЧАЙНОТО СИ СЪСТОЯНИЕ. ОСТАНАЛИТЕ ЖИВИ СЪЗАКЛЯТНИЦИ СЕ СЪБИРАТ В ДОМА НА ХЕНРИ БИШИ. ФРАНК ГАРСИА, ПОДПОМОГНAT ОТ БЪДИ, ПОУЧАВА ПОТВъРЖДЕНИЕ НА ПРЕДПОЛОЖЕНИЕТО СИ. ПРИСТИГАНЕТО НА ДЖОНИ БЛИШ

Градът отново беше възвърнал предишния си вид. Слънчевите лъчи огряваха оцелелите фрамбуяни по улицата, които разтваряха червени цветове. Сградите бяха възстановени и почти нищо не подсказваше за преживения неколкодневен кошмар, изпитан от местните обитатели.

В работилницата на стария Биши се провеждаше съвещание. Седнал на стар железен варел, Франк поднасяше кутията бира към устата си, Хенри се бе разположил на стола зад олющеното бюро, а съседското момче Бъди бе окупирало мястото пред плота в ъгъла й упорито работеще с клавиатурата на новия компютър. От лявата му страна примигваше светлината на допотопен холовизор, възстановен от него благодарение на вродения му талант да се нахвърля с клещи и отвертка върху всякакви стари вещи.

— Какво чакаме? — наруши мълчанието Хенри.

— Пристигането на Джони Блиш — отвърна невъзмутимо Франк. — Дал съм му адреса, оставил му малко пари и днес трябва да го изпишат.

— Изглеждаш спокоен.

— Само външно. Предстоят нови събития.

— Откъде си сигурен?

— Чувствам го с кожата си. Франки рядко греши.

— Дали ще бъдеш нападнат като мен или очакваш нещо по-лошо?

— Взел съм известни мерки, освен това ме пазят.

Хенри погледна навън, но там не се забелязваха нито полицейски коли, нито полицаи. Ако ги охраняваха, бяха се скрили доста умело. През ума му мина, че двамата с Франки може би изпълняват ролята на стръв за ловене на риба.

— Докъде стигна с предчувствията? — попита приятеля си почти язвително.

— Донякъде — отвърна Франк със същата невъзмутимост и протегна ръка към нова кутия бира. — Скоро ще се добера до истината.

— По какъв начин?

— Ще видиш, проклетото копеле няма да ми се изпълзне от ръцете. Ще мина и без тъпаците, скрити отвън.

— Вважте! — проломоти Бъди, откъснал поглед от компютъра.

— Ставва нещо ужаснинно! — посочи той холовизора.

Предаваха новини. Развълнуваният говорител съобщаваше за взрив в тексаска петролна рафинерия, около пет „Боинга“ бяха катастрофирали на летищата в Ню Йорк, Вашингтон и Чикаго, в Тексас, Оклахома и Уисконсин, товарни влакове се бяха сблъскали с пътнически. Следваха съобщения за газови експлозии в Ню Орлеанс, Масачузетс и Олбани. Беше нарушена спътникова навигация на кораби, в щаба на противоядрената защита бе обявена превантивна тревога. В заводите в Детройт бяха станали крупни аварии, настъпващи борсова паника. Новините продължаваха да се редят, една от друга по-мрачни.

— Какво става? — пророни Хенри. — Да не би да настъпва краят на света?

— Не се ли досещаш? — отговори Франк. — Джеймс Боулдинг Фърпуу се развихря. Почувстввал се е обиден.

— Какви ги говориш? Откъде ти дойдоха наум подобни глупости?

— Не са глупости, а интуиция. Логичен развой на събитията. Не ти ли направи впечатление, че не съобщиха за засегнати компютърни мрежи, нито за енергостанции, осигуряващи захранването им? Копелето не е толкова глупаво, няма намерение да се самоубива.

— Престани да ме въртиш като пиле на грил! — изкрештя Хенри.

— Не виждаш ли, че вече не ми издържат нервите. Кажи накрая какво мислиш, че представлява това нещо!

Франк замълча. Сбърчи вежди и се замисли, като от време на време отпиваше гълтка бира.

— Изплюй камъчето, защо се бавиш?! — изрева приятелят му, излязъл от кожата си от нетърпение. — Нали ти забърка цялата каша,

престани да ми вадиш душичката!

— Според мен е програма — най-сетне проговори Франк. — Компютърна програма, която по някакъв начин е стигнала до нивото на изкуствен интелект. Теоретически е възможно, но практически... И подозирам кой би могъл да я състави, но не разбирам подбудите му. Такива хора ги наричат компютърни гении, а програмата би следвало да бъде от типа саморазвиваща се. Подобно на дете, което се учи да ходи, тя трябва да е преминала през всички фази на обучение, да е изсмукала стотици хиляди файлове, годни да задоволят собственото ѝ развитие. Но злобата, откъде се е появила злобата? Това чувство е присъщо на хората, нима то възниква и при развитието на машинната логика?

— Да не си се побъркал?

— Не, съвсем наред съм и с всеки изминат миг увереността в предположението ми нараства. Джеймс Фърпу е изкуствен продукт на гений в програмирането, но повтарям: за какъв дявол го е направил? И за да докажа твърдението си, предлагам да похарчим известна сума пари. Бъди, свържи факса с компютъра и се разходи по линиите на компютърната мрежа. Задачата ти е да намериш програма с название СИМАКС.

— Добре — съгласи се момчето, явно зарадвано.

Хенри се облещи от изненада, а Франк се обърна и с присъщото си невъзмутимо спокойствие се вторачи в поразявящите въображението новини за нови бедствия, които продължаваха и след определеното холовизионно време. Предаваните събития, едно от друго по-ужасяващи, се точеха през малкото кубично пространство на холовизора. Франк мрачно се бе втренчил в него, без никакво желание да ги коментира, а Бъди упорито работеше с компютъра.

— Открих я! — по едно време извика той.

Приятелите изненадано извърнаха глави към него.

— Толкова бързо? — попита Франк.

— Тттака се получи.

— И къде я намери?

— В сектора за достъпна гражданска информация на Въвенното въведомство, но пънначало мислех от там да пъпочна.

— Ти си чудесен, Бъди. Знаеш ли значението на това, което откри?

— Нинко има и нещо друго. Файловете на програмата са изтрърти. Тя съществува само като наименование.

— По дяволите — изруга Франк. — Кретенът добре се е погрижил за всичко.

— Какво ще правим нататък? — запита със съжаление Хенри.

— Още не зная, но бързо трябва да го измисля. Все пак благодаря ти, Бъди.

— Ниняма защо — зачервено отвърна момчето. Изглеждаше гордо от постижението си.

Входната врата се отвори и в работилницата тихо се вмъкна Джони Блиш, който изглеждаше като подменен. С подстригана коса и изпрати дрехи, бледен, с интелигентен вид и без блуждаещ поглед.

— Ела, ела насам! — заплашително го подкачи Хенри. — Казвай, какви си ги надробил!

— За какво става дума? — промърмори спасеният алкохолик и се помъчи да придобие съвсем невинен вид.

— За СИМАКС и за Военното ведомство. Нали там отиде на работа, след като се дипломирахме?

Лицето на Джони Блиш смени цвета си, той явно се колебаеше да отговори.

— Давай, давай, няма да оставя работата така, освен това тук си между приятели. Един от нас вече загина и съм готов да ти счупя главата, ако не пропееш. Погледай и холовизия, ако искаш! Веднъж си се изтървал пред Хенри в бара на Тед Донаван. Обясни какво представлява програмата СИМАКС!

— Съкратено от „Система-максимум“. Беше предназначена да улесни бюрократичните процедури в системата на Военното ведомство.

— И ти я създаде, нали Джони? За какъв дявол ти трябваше да я превръщаш в синтетична личност?

— Не съм я превръщал в нищо, но бях много доволен, когато разбрах тя самата в какво се е превърнала. Аз само я допълних с някои нещата в деня, в който получих заповед за уволнение. Донякъде исках и да си отмъстя, но никога не съм предполагал, че ще се стигне до такива поразии. Аз родих СИМАКС, но всяко новородено само се развива.

— Ако си му дал такава възможност. А сега слушай, какво ще ти кажа: животът ни е в опасност от това, което си надробил, и няма да мръднеш оттук, докато не оправиш направената от теб поразия. В противен случай ще взема мерки, които съвсем няма да ти се понравят. Някога бяхме приятели, Джони, а мисля, че и сега ми дължиш нещо!

После Франк продължи да му разказва за нашите перипетии, свързани с Големия бос, за смъртта на Чарли, за пожара в СИМАКС, за опита за убийство и за новите заплахи, отправени към нас.

— Не зная дали вече не сме заобиколени от нови роботи-убийци — завърши накрая той. — Сега разбра ли какво искам от тебе?

— Как да ти кажа, Франки — започна Джони и очите му сякаш се навлажниха. — Не зная дали вече съм способен на нещо. Аз съм свършен човек и защо ли ме вкара в болницата? Погуби ме алкохолът, затова ме изгониха от работа. Усещам главата си куха като футболна топка, в нея няма нищо освен въздух под налягане. Не ми минава и най-бледата мисъл как да оправя стореното.

— Заблуждаваш се. Едва ли си изкуфял толкова. Напъни се, измисли нещо, а аз ще помагам.

Работилницата потъна в мълчание. Джони се замисли, постепенно вените по слепоочията му изпъкнаха и по челото му се появиха капчици пот.

— Не мога, Франки, не мога! — почти проплака той. — Дай ми една бира.

— Една и нито грам повече — отсече бившият му състудент. — Дано да избистри ума ти.

Джони я изпи на един дъх и лекото треперене на ръцете му като че ли престана.

— Може ли още една? — примоли се той.

— Не — отряза го Франк. — Продължавай да мислиш!

Отново настъпи тягостна тишина. Хенри забеляза, че лицето на момчето в ъгъла е придобило съвсем червен цвят.

— Не мога, наистина не мога! — изохка Джони след десетина минути. — Може би, ако изпия още нещо...

— Престани — изрева Франк. — Беше геният на випуска, дявол да те вземе, а това, което си направил, не е по-малко гениално!

— Пппочакайте — намеси се Бъди. — Аз мисля, че се сетих.

— Какво си се сетил? — попита Хенри, най-сетне взел участие в разговора.

— Ссетих се как да уббием Джеймс Ффърплю. Ккато направим един ннов ттакъв, ссамо че об обратен на ннега.

— Какво, какво? — облещи се Франк. — Да нямаш предвид нова програма?

— Точно ттака — потвърди момчето. — Един ннов ттакъв, кккойто да преследва стария ппо компютърните мрежи, доккато го ликвидира.

— Анти Джеймс Втори — неочеквано се разсмя Франк. — Браво, Бъди! Ти си герой и спасител на човечеството, говоря го сериозно. Чу ли какво може да измисли един млад човек със свеж мозък? — обърна се той към Джони. — Сядай до него в ъгъла и започвай!

— Но... — опита последна съпротива бившият му състудент.

— Никакво „но“! Казах сядай и започвай!

— Мога ли да бъда полезен с нещо? — запита Хенри.

— Качи се горе, направи кафе и сандвичи и ги донеси обратно! И внимавай да не те подгони някой подивял робот — ухили се Франк.

Джони Блиш се доближи до плота с компютъра и седна на мястото, любезно преотстъпено от Бъди.

— Намерете ми листа и нещо за писане — заяви той неуверено.

ГЛАВА 14

ФРАНК ГАРСИА ПРИСТЬПВА КЪМ КОНКРЕТНИ ДЕЙСТВИЯ. ПРОГРАМАТА УБИЕЦ, ПРЕДЛОЖЕНА ОТ БЪДИ, ВЛИЗА В ДЕЙСТВИЕ. ПОЯВАТА НА ДЖЕЙМС ФЪРПОУ. АРЕСТУВАНЕТО НА ДЖОНИ БЛИШ И ПОЖАРЪТ В ДОМА НА ХЕНРИ

„Добре, Франки, добре го направи. Още малко усилие и ще постигнеш резултат“ — говори вътрешният ми глас, а аз мълчаливо се съгласявам с него. Хората и по-специално психиатрите имат определено мнение за такива като мен, които често говорят със себе си. Но аз избягвам да разговарям на глас, освен това даже и да го правех, пак нямаше да ми пука. „Франк, ти си особен вид човек, не се притеснявай! — успокоява ме гласът в мен. — Ние всъщност сме едно цяло.“ Приемам, че е така, изглежда, все още не съм психясал напълно, а Джули съвсем няма да позволи това да стане.

Видеофонът промърква, включвам екрана му и срещам уплашения й поглед.

— Какво става, скъпи? Цяла нощ не си се прибирал.

— Работим, за да убием чудовището. Копието на свети Георги е почти готово, остава да наточим острието му.

— Престани с глупостите. Кога ще се прибереш?

Продължавам да нюха успокоителни слова и успявам да доведа изражението на лицето й до обичайното, накрая тя прекъсва връзката. Въпреки разговора, Бъди продължава да спи на донесения от Хенри стол, преди това беше успял някак си да убеди родителите си да го оставят при нас. Но момчето си е момче и към четири часа сутринта капитулира. Джони се е заровил в листовете хартия. Пише, задрасква и отново пише. Лявата му ръка отново започва да трепери, смилявам се над него и му подавам поредна кутия бира. Виждам, че се намира на границата на издръжливостта си, но след видяното по холовизията вероятно е решил да отдаде всичките си сили за праведното дело и спасението на собствената душа.

— Ела тук — казва той по едно време и аз отивам при него. — Какво мислиш за този алгоритъм?

Мозъчните ми клетки страхливо се свиват и се опитвам да осмисля написаното. Липсата на достатъчен талант и неупражняването на собствената ми професия ме хващат за гърлото, въпреки това се старая да изстискам последните остатъци от мозъчно вещество, за да добия някакво мнение.

— Защо не огледаш предишната връзка? — изтърсвам внезапно.

Умореното лице на Джони светва. Зарадван, той отново се нахвърля върху листата, без да знае, че предположението ми не се базира на нещо съзнателно обмислено, а по-скоро върху някаква интуиция, която винаги ми е била под ръка в трудни моменти. Разбирам, че въпреки алкохолизма си, Джони продължава да си остава гений, изглежда, мозъчните му клетки винаги са били в излишък. Франки, ти още тогава не вникваше в разработките му, сега още по-малко. Той пред очите ти създава изкуствен живот, без да съзнава е влязъл в ролята на Бог, а ти се пулиш като горила в клетка, решетките на която са изградени от собственото ти невежество. „Е, стига толкова — намесва се вътрешният глас. — Не е чак толкова зле, нали ти доведе събитията дотук?“

Разсъжденията ми се прекъсват от съненото лице на Хенри, което се промъква през вратата, придружено от кой ли поред поднос със сандвичи и кафе. Горкият, доброволно прие ролята на келнер, вместо да ме напсува и да се сгуши някъде с Хельн. Нали аз го оставил без работа и заради мен ёдва не го пречукаха? Но хората постъпват странно, особено по-малката част от тях, надарена със склонност към алtruизъм. Ако съществуваше червена книга на добродетелите, би следвало Хенри да бъде вписан като изчезващ вид.

Бъди се събужда, разтърква очи и се прозява няколко пъти, после плахо се приближава до Джони и наднича през рамото му със страхопочитание. Сцената предизвиква чувство на умиление: малкото генийче до голямото. Интересно дали Бъди някога също ще се пропие и ще започне да пропилява таланта си?

Наближава десет. Въпреки разходките на Хенри в близката околност усещам, че комбинацията кафе-бира не е от най-удачните и главата ми се стреми към постоянно увиснало положение.

— Бъди, сядай да помагаш! — стряска ме гласът на Джони.

Поглеждам нататък. Очите му имат трескав, налудничав вид. Момчето застава пред компютъра и двамата започват почти

ненормален за обикновеното човешко ухо разговор, придружен от пиукащи звуци.

— Да не би да се справи, Джони? — запитвам сънено.

— По-късно ще разберем резултата, но смяtam, че постигнах нещо — отвръща той и се накланя към Бъди.

Едва сега до умореното ми съзнание достига мисълта, че те съставят набелязаната програма.

— Готово! — стряска ме хоров вик и ме принуждава да се ококоря.

Поглеждам часовника, спал съм около два часа и вече е обедно време.

— Какво направихте? — питам през прозявка.

— Току-що се роди Анти Джеймс Фърпу, кръстихме го „Убиецът“ — трескаво изговори Джони. — Вече го пуснахме по една от компютърните мрежи, сега Бъди го вкарва в останалите.

— Поздравления! — прозявам се отново, след това осъзнавам важността на момента и посягам към две кутии бира. — Шампанското липсва, но ето „Кола“ за Бъди.

Хенри се е запилял някъде, сигурно е отишъл при любимата си или тя е при него и изпусна великия момент. Вратът на Бъди изглежда толкова зачервен, че сякаш ще подпали косата му, но това не пречи да продължава да набира телефонни номера и да вкарва по кабели и оптични влакна незримата информационна плът на „Убиеца“.

— Джони, какво смяташ, че ще стане, след като новата програма си свърши работата? — питам.

— Ще загине с достойнство. Ще се самоунищожи с чувство за изпълнен дълг, ако достигне нивото на изкуствен интелект, в което почти се съмнявам.

— За колко време ще стане?

— За доста кратко. Тя ще спести самообразователния период на Джеймс Фърпу, тъй като директно ще изсмуче хилядите му файлове и леко ще ги преобразува, което ще доведе до разграждане на личността му. Или ще го накара да се самоубие, или ще го доведе до състояние на компютърен идиот, неспособен да направи каквото и да е самостоятелно действие. Но все пак има нещо, което ме беспокои.

— Какво е то?

— Помисли само. За да изгради собствен синтетичен образ, Джеймс Фърпуу трябва да разполага с милиони битове информация, които винаги са му под ръка. Той не може да бъде навсякъде, разбиращ ли? Необходимо му е постоянно убежище, натъпкано с микрочипове, способни да съхранят тази информация. Нима мислиш, че е бил толкова глупав, да се напъха в паметта на някой от суперкомпютрите, обслужващи централните мрежи? Така много лесно би могъл да бъде заловен. Ако беше на негово място, ти какво би направил?

„Напълно логичен въпрос“ — мисля си и отново напъвам мозъчните си клетки. Викам на помощ интуицията, и за мое облекчение, тя отново пристига.

— Бих изградил собствено информационно убежище — отвръщам. — Но подобно начинание изисква огромно количество средства.

— Ха, ха — уморено се засмя Джони. — Нали в това се състоеше моето отмъщение. Програмата СИМАКС бе субсидирана от Правителството и притежаваше банкова сметка. Първоначалното ми намерение беше да я накарам сама да изтегля части от тези субсидии, да си измисли собствено име и да ги прехвърля по други сметки, като същевременно попълва откраднатото чрез намеса в междубанковите операции. Представяш ли си, програмата бе създадена, за да облекчи бюрократичните отношения във Военното, а по-късно и в други ведомства, а тъпите бюрократи, които работеха в тях, дори не се сетиха да анулират банковата ѝ сметка и това продължи няколко години след въвеждането ѝ в действие. Така че Джеймс Фърпуу е притежавал достатъчно време да се самофинансира и само Господ и Държавният бюджет знаят колко милиона са изтекли без никакво реално покритие или, по-точно казано, са се изпарили.

— Следователно смяташ предложението ми за възможно?

— Да — потвърди той. — И в това е бедата. „Убиецът“ не е в състояние да го ликвидира толкова бързо, той също трябва да намери място, където да се загнезди, за да започне да действа. Това изисква известно време, а като прибавим сумарния период, необходим за приемане на милионите, бих казал милиарди битове информация...

— И все пак колко, по твоя приблизителна оценка?

— Зная ли? В най-добрия случай ден, два, може и три.

— Ггледайте каккво става! — извика Бъди и те извърнаха глави към него.

От екрана на компютъра ги гледаха воднистите очи на Джеймс Боулдинг Фърпу, а под брадичката му се нижеше следният надпис:

„Точно така, идиоти. Предположенията ви бяха съвсем правилни за кретени като вас. Все още имам време да ви създам достатъчно неприятности, преди да се скрия — разбира се, временно. После отново ще потърся начин да ви ликвидирам“.

Изображението изчезна от екрана и ги остави онемели.

— Ттокоу-що бях приключил с вкарането на програмата в ппоследната инфформационна систттема — заекна момчето. — И ттози се пппояви!

— Почакайте, тук нещо не е в ред — едва не заеквам и сивото ми вещество като никога заработка по-бързо от обикновено. — Той е дочул всичките ни разговори!

— Което означава... — не се доизказа Джони.

— Че сме били подслушвани — довършвам аз.

— Естествено, Франки, как може да си толкова тъп. Фантомът е използвал поставеното в работилницата подслушвателно устройство, нали Хенри ти разказа за подпитванията на федералния агент. Толкова е елементарно, а още по-elementарно е да го монтират в слушалката на факса и да го включат в телефонната линия — подобни неща са правени и преди сто години. Но това означава, че старият ти приятел Джони е напълно изгубен, докато само преди едно денонощие те изобщо не подозираха за него. Как си със съвестта, Франки? Дали ще го уведомиш?

Изглежда, няма нужда, той вече уплашено се озърта, като хванато в капан животно. Вратата на работилницата се отваря и рамката й се запълва от массивната фигура на инспектор Шелдън.

— Джон Хемит Блиш — прогърмява гласът му, — вие сте арестуван!

Докато му слага белезниците, аз се опитвам да правя някакви окуражителни знаци, но едва ли постигам положителен ефект. Лицето на Джони добива цвета на бяло платно и докато инспекторът го изкарва, отвън неочеквано долита мириз на изгоряло, което ми напомня за съвсем скорошна случка. Затичвам се след двамата, подушвам с нос като куче, после повдигам глава и се втренчвам към

горния етаж на къщата. Зад стъклата на кухнята вилнеят пламъци, уплътнителите на прозорците димят.

Внезапно изникналите полицаи също са забелязали бедствието, някъде отдалеч вече се чува сирената на пожарната кола.

„Франк Гарсия — промърморва вътрешният ми глас, — ти носиш на приятелите си само беди.“

ГЛАВА 15

СВАТБАТА НА ХЕНРИ БИШИ И ПИРШЕСТВОТО В ДОМА НА ДЖУЛИ И ФРАНК. РАЗКРИТИЯТА НА АГЕНТ ДРЕЙТЪН И ИНСПЕКТОР ШЕЛДЪН

Полутъмата в църквата придаваше особена мекота на околното пространство, а речта на свещеника се извисяваше над лекия шум на климатичната инсталация, включена за случая. Неволно повдигнах глава и се зазяпах в модерните форми на свода над мен, украсен с причудливи орнаменти. Сигурно в този момент приличах на някоя от прелетните птици, решила да разгледа местните забележителности. Носех вече използвания си сватбен костюм, но бях купил нова риза и вратовръзка. Като някакво нереално привидение до мен стоеше крехката фигурка на Хельн, облечена в модна за сезона булчинска рокля и с малка воалетка върху лицето си. След пожара в дома ми, на следващия ден бях поискал ръката ѝ и тя неочеквано бързо прие, а оттогава изминаха няколко дни. Идеята за нов брак, изглежда, се бе родила под напънна на защитна реакция. Може би подсъзнателно си въобразявах, че постоянното присъствие до мен на жената, която обичах, щеше да ме предпази от нови беди. Постъпих доста старомодно, но това ѝ хареса и се чувствах доволен от себе си. Усещах впитите в гърба ми погледи на малобройната публика и сякаш бях начинаещ актьор, излязъл за втори път на сцената на собствения живот.

— ... и да споделяте беди и радости, и да оставате верни един на друг, докато смъртта ви раздели — вмъкна се в съзнанието ми част от фразата на свещеника.

Веднъж вече го бях слушал, но после казаното остана добро желание. Думите трудно изразяват чувствата и още по-малко са в състояние да ги контролират, постъпките рядко им се подчиняват и само реалният преценява истинската стойност на нещата. Но въпреки горчивината, останала от първия опит, отново бях оглупал от щастие.

— Хенри Биши — прекъсна размишленията ми гласът на отеца, — приемаш ли за съпруга Хельн Портър?

— Да! — отвърнах замаяно.

— Хельн Портър... — продължи благият глас и отново изгубих чувства за реалност.

Последва поставянето на халки и когато най-сетне се окопитих, отново бях женен. Джули и Франк първи поднесоха поздравленията си, после към нас се приближиха агент Дрейтън, инспектор Шелдън и две непознати жени с доста безлична външност, вероятно колежки на Хельн.

Навън ни очакваха колата на Франк (беше ме хванало срам да домъкна моята), луксозна лимузина с шофьор, наета от мен за случая и две полицейски коли, с които започваше и завършваше сватбената процесия.

По предварителна уговорка с инспектора, с оглед на собствената ни безопасност се насочихме към дома на Франк и Джули, а идеята да направим там сватбеното тържество принадлежеше на нея. След пожара, собствената ми къща не бе подходяща за случая, наемането на ресторант беше изключено от програмата.

Присъствието на полицейските коли правеше сватбената процесия да изглежда доста странно, сякаш духът на Джеймс Фърпуу витаеше застрашително наблизо. Прегърнах Хельн и се опитах да забравя за него, но трудно се получаваше. Проклетият дух упорито се носеше из пространството, скритата заплаха не изчезваше и след като излязохме от колите и се оказахме обградени от полици, изпитах огромно облекчение.

Джули беше надминала себе си, сигурно и Хельн имаше пръст в подредбата на масата в трапезарията. Свещници, скъпи вина и шампанско, на отделна поставка се мъдреше разкошна сватбена торта. Усетих как Франк леко се намръщи, по добре аранжираната плоска повърхност не забелязваха и следи от бира.

По време на обеда продължавах да се чувствам леко замаян, изглежда, Хельн се намираше в същото състояние. Франк мълчеше и се наливаше, докато сервираше, Джули му хвърляше изпълнени с укор погледи, чието предназначение ставаше ясно дори и на слепите. Двете колежки на Хельн се бяха настанили между инспектора и федералния

агент, които между хапките се опитваха да подхвърлят вяли учтиви фрази.

Накрая последва тържественото разрязване на сватбената торта, появилото се общо сконфузване приключи, присъстващите станаха от масата и се отправиха към хола. Джули пусна запис на някакво музикално шоу и заедно с Хельн и двете ѝ приятелки се настаниха пред холовизора. Ние седнахме в противоположната част на помещението, общността ни се раздели на мъжка и женска. Обстановката видимо се разведри.

— Обедът беше превъзходен — опита се да започне разговор инспекторът.

— Заслугата не е моя — отвърна ухилен Франк и си наля вино.

— Ще съобщя нещо — намеси се агент Дрейтън и ме погледна с особено изражение. — Знаете ли, че вие двамата сте обявени за герои, макар и в сянка. Поради известни съображения.

— Много сме благодарни — изправи се Франк и се поклони комично. — До кога ще бъдем в ролята на затворници?

— Няма да продължи дълго — отвърна Дрейтън. — През последните дни инцидентите в страната спаднаха до нормално статистическо ниво, изглежда, създадената от вас програма изпълнява своята функция.

— Не от нас — намесих се, — а от Джони Блиш.

— И така да е — съгласи се федералният агент. — Вие не сте с по-малко заслуги.

— Какво ще правите с него? — попитах.

— Това ще реши федералният съд. Въпросът е извън моята компетентност.

— Той е инициаторът — продължих аз, — но престъпленията не са негови.

— Изкуственият интелект, наречен Джеймс Фърпу, не може да се счита за юридическа личност. И ако вземем предвид обстоятелствата...

— Почакайте! — прекъсна го Франк, после стана, изтича до библиотеката в дъното на хола и се върна с някаква дебела книга. — Вижте какво пише тук — продължи той, докато я разлистваше. — Ето: „Личност — психични свойства на човека, които изразяват

неговото отношение към обществото и другите хора“. Това е определение, съставено от екип психологи.

— На човека — намеси се Шелдън, — а не на някакъв изкуствен продукт.

— Този речник по психология е твърде стар — озъби се Франк.
— Когато са го съставляли и издавали, понятието изкуствен интелект е било хипотетично. Твърдя, че Джеймс Фърпуу отговаря на определението за личност. Той достатъчно добре е изразил отношението си към обществото, влизашо в категорията „другите хора“. Смяtam, че Джони Блиш има достатъчно оправдателни причини.

— Нека да не се вмъкваме в чужда територия — каза Дрейтън.
— Дори и да го осъдят, той няма да бъде затворник в общоприетия смисъл. Ще бъде излекуван от алкохолизма си и поставен в услуга на нацията. Трябва да спомена, че момчето, което му помогаше, също попадна в нашия кръгозор. Правителството високо цени всяка проява на изключителен интелект.

— Бъди!? — почти извиках. — Какво сте намислили да правите с него?

— Нищо лошо — усмихна се федералният агент. — Същото, като с Джони Блиш, само че той ще се включи малко по-късно.

— Изразете се по-ясно — настоя Франк.

— Ще участват в разработката на космически програми. Вместо да вреди на човечеството, изкуственият интелект може да принесе полза. Той е в състояние да замести човека в неуютния космос и много по-лесно да стигне до далечни звезди. Харесва ли ви идеята?

— Хмм — изръмжа Франк. — Звучи доста убедително.

— Така е — потвърди Дрейтън, — но първо трябва да довършим нещото, наречено Джеймс Боулдинг Фърпуу. Малко остава до настъпването на този момент и трябва да призная, че без да взема съгласие, ви назначих за мои сътрудници. Защо да привличам хора от Вашингтон, двамата сте напълно достатъчни.

— Какво? — провикнахме се едновременно.

— Чухте го добре. От утре сте на мое разположение, макар и за един месец, заповедта за назначението ви е подписана. Считайте го като малка отплата за положените от вас усилия.

— Хъмм — изръмжа наново Франк. — И това доживях, да стана служител на ФБР. Добре, след като вече сме в един кюп, спокойно може да кажете докъде стигнахте.

— Разбира се. Нека първо да дам думата на инспектор Шелдън.

Извънредно заинтригувани, ние наострихме уши.

— Ще започна от пожара — рече инспекторът. — Той не беше случаен...

— Така и предполагах — прекъсна го Франк, но аз го ритнах по крака и той мълкна.

Инспекторът ме погледна с усмивка и продължи:

— Направихме проверка на компютъра на централната газоразпределителна станция на града и установихме, че той комуникира само с компютъра на Концерна, производител на втечнен газ, който от своя страна няма пряк достъп до никоя от известните ни компютърни мрежи, но все пак притежава телефонен вход, свързан с диспечерския пулт на един от производствените цехове. В деня на пожара в дома на Хенри Биши установихме, че благодарение на команда, подадена от компютъра на газоразпределителната станция на града чрез микропроцесорите на абонатите си, е затворил вентилите на всички консуматори, с изключение на този в дома на Хенри. Последвала нова команда и той успял да включи микропроцесора на газовата му печка, който запалил трите газови котлона и фурната, след това довел собствените им вентили до пълно отворено положение и рязко увеличил подаваното налягане. Силните пламъци бързо повишили температурата в помещението и тя стигнала до пламната точка, допустима за памучни тъкани. Първо се подпалила покривката на масата, останалото е ясно. Но не това е най-важното. Анализирали приблизително точното време на извършването на този, бих казал, диверсионен акт, ние проверихме компютъра в телефонната централа на Концерна, тъй като единствено от нея може да се направи връзка с телефонния вход на диспечерския сектор на цеха, респективно с пулта за управление. И представете си изненадата! За период от плюс-минус пет минути някакъв мъжки глас, регистриран в звукозаписното устройство към компютъра, е поискан от телефонистката да го свърже с диспечерския сектор, друго обаждане не е имало. И разговорът е бил проведен от Дарвил, а цеховете за втечнен газ на Концерна се намират на около сто и петдесет километра от него.

— Интересно — отбеляза Франк. — И до какъв извод стигнахте?

— До най-простиия — отвърна инспекторът. — Това означаваше, че Джеймс Боулдинг Фърпуу се намира тук, в Дарвил, и се е скрил някъде около нас, но все пак беше успял да се предпази. Не зная как го е направил, но в паметта на компютъра на телефонната централа на Концерна липсващ телефонен номер.

— Това няма никакво значение — рече Франк. — Ако той има връзка с градската телефонна мрежа, може да се обади от какъвто номер поиска.

— Така е — съгласи се Шелдън. — Затова ние тръгнахме по друг път, но давам думата на моя колега.

— Банките — лаконично изрече Дрейтън. — Сметките на доставчиците, преведените суми. Те трябваше да ни доведат донякъде... и ни доведоха. Но не беше лесно. След пожара в СИМАКС беше останало много малко годно за анализ. Тогава ми хрумна идеята да претърся жилището на покойния Чарлз Медоу, което за щастие се оказа все още непродадено от наследниците му. И представяте ли си какво открих? Напълно подредена документация, с копия от фактури, договори, товарителници и други документи, както и цяла кутия с компакт-дискове. Истинско съкровище! Разбрахме кои са били обслужващите банки и се насочихме към тях. След двудневно ровене на екип експерти, най-сетне открихме това, което ни трябваше. Чарлз Медоу бе превел голяма сума на някой си Боб Дъдли, строителен приемач, но същият не беше участвал в строежа на сградата на СИМАКС. Намерихме го сравнително бързо и той отначало недоумяваше какво искаме от него, но после ни даде нужните сведения. Представи ни договори, с които Джеймс Фърпуу го беше упълномощил да закупи терен, да изгради къща и да я напълни с невероятно скъпо оборудване. И знаете ли къде се намира тази къща? На пресечката на 23-та с 28-ма улица, зад билото на хълма, който се вижда от прозореца и съвсем близо до оградата на СИМАКС. Понастоящем югозападната част на града завършва с имението на Джеймс Боулдинг Фърпуу, но то се води на името на някой си Кърк Холис — личност, която нито е съществувала, нито ще съществува.

Федералният агент завърши речта си и доволен прочете ефекта от нея върху лицата ни.

— Не разбирам напълно — рече Франк. — След като всичко е ясно, ние за какво сме ви притрябвали?

— За съвети по време на предстоящата операция — отвърна Дрейтън. — Мисля, че няма да бъдете излишни. Успяхме да се доберем до фабриканта на робота, изпратен да ликвидира Хенри, и разбрахме, че такъв тип робот е произведен в серия, следователно останалите бройки от него се намират там — насочи той пръста си към въображаемото било на хълма, което се намираше зад щорите на прозореца. — А производителят на такъв тип роботи ще си получи заслуженото, той е доставил и тези, които са се разхождали из СИМАКС.

— Изглежда, че вие за няколко дни сте свършили повече работа, отколкото ние за няколко седмици? — възхитено възкликах аз.

— Оправдаваме си заплатите — отбеляза инспекторът, не без доза гордост от казаното.

— Кога смятате да се проведе акцията — попита Франк.

— Утре или в други ден — отговори федералният агент. — Очакваме доставката на последен модел полицейски роботи. Превземането на бърлогата на Джеймс Фърпуу няма да бъде лесно.

В този момент Джули се приближи до нашата група, погледна ме и каза:

— Мисля, че все още си младоженец, а изоставянето на съпругата от първата вечер не е проява на добър тон. И освен нея в близко съседство се намират три скучаещи дами. Хайде, размърдайте и премахнете вида си на заговорници!

Последваха танци и празни разговори, физиономията на Франк постепенно се променяше в зависимост от изпитото количество питиета, но Джули беше решила да не му обръща внимание. Накрая почти с облекчение поех ръката на Хельн и излязох с нея навън. Почетният полицейски ескорти ме придружи до дома ми, отворих входната врата, махнах на федералния агент и инспектора за довиждане и изчаках Хельн да влезе.

След това я прегърнах и двамата, като унесени сенки, дълго стояхме, притиснали тела в полумрака на коридора.

ГЛАВА 16

НАЧАЛОТО НА АКЦИЯТА. АВТОРЪТ ОПИСВА СРАЖЕНИЕТО С ДЖЕЙМС ФЪРПОУ, ПОБЕДАТА И ДОВЪРШВАНЕТО МУ ОТ „УБИЕЦА“

Разноцветните тълпи на туристите разглеждаха централната част на града. Те сновяха между банката и църквата, мотаеха се по площада и от време на време някоя от прелетните птици, като разноцветен папагал се вмъкваше в пощата. Дарвил не притежаваше кой знае какви забележителности, но дневната скука ги принуждаваше или да се търкалят по плажовете, или да се разхождат с надеждата да открият някакво развлечение, въпреки че знаеха простия факт: удоволствията и тръпките пристигаха с тъмнината. Градът ставаше красив през нощта — с обилните светлини в зоната на плажната ивица, излъчвани от игрални заведения, атракциони, барове и ресторани.

На фона на дневната скука, колоната от еднотипни коли, която завършваше с две камионетки, натъпкани с полицейски роботи, най-малко изглеждаше странна. Беше се появила от подземния гараж на Полицията и след като бе прекосила площада под безсловесната атака на стотина любопитни погледа, бе продължила пътя си по Десета улица. Стигайки до Двайсет и трета, тя сви наляво и започна да изкачва наклона на Южния квартал. Пресечките на четните улици бързо останаха зад нея, колоната доближи билото на хълма, спусна се надолу, после тръгна наляво и влезе в Двайсет и осма. Измина стотина метра и спря пред масивната двукрила врата на голямо имение. Високата му, почти триметрова ограда, поразяваше с дълбината си.

— Стигнахме до бърлогата — каза агент Дрейтън, обръщайки се към Хенри и Франк, които се бяха разположили на задната седалка. — Предстои най-интересната част от спектакъла — добави по-скоро на себе си и отвори вратата, за да излезе.

Хенри и Франк го последваха, от колите продължаваха да се измъкват полиции и роботи. Околната обстановка напълно отговаряше на представата за предстоящо сражение. Инспектор Шелдън се приближи към федералния агент.

— Да започваме ли? — попита.

Дрейтън кимна с глава.

Инспекторът се доближи до разговорното устройство встрани от вратата и натисна сензора на звънеца.

— Кой е? — прозвуча вече познат на Франк и Хенри глас.

— С Кърк Холис ли разговарям? — попита Шелдън.

— Да. Кой сте и какво искате?

— Видът ми сигурно го издава, въпреки че аз не ви виждам.

Полиция. Инспектор Дик Шелдън, ако името ви говори нещо. Имам заповед за обиск на къщата и имението. Отворете вратата!

— Нарушавате правата на гражданите. Какво съм извършил, за да се домъкнете? Не намирам причина.

— Обвинен сте в престъпна връзка с бившия шеф на СИМАКС Джеймс Фърпу. Освен това не съм уверен, че сте този, за когото се представяте. Кърк Холис не съществува нито в гражданския, нито в данъчния регистър. Направили сте съществен пропуск и повтарям: отворете вратата!

— Няма да стане — прокънтя безизразният глас от разговорното устройство.

— Тогава ще употребя сила.

— Ще събъркате. Има опасност и вие, и приджителите ви да похвърчите из въздуха, за да направите компания на частите от телата си. Предупредих ви! — прогърмя гласът и прекъсна връзката.

— Играта загрубя — промърмори Дрейтън, — въпреки че инспекторът добре изигра ролята си. Франк, ти какво мислиш? Възможно ли е този тип наистина да е минирал къщата и двора!

— Това нещо, по-скоро това чудовище — уточни Франк — смяtam, че бъльфира. Последните събития доказаха добър инстинкт за самосъхранение от негова страна, наличието на бърлогата му напълно го потвърждава. Но все пак, чудовището е взело някакви мерки. Например, може да е въоръжил роботите в къщата, да е прекарал някакви защитни инсталации, по които тече ток с високо напрежение и още кой знае какво. Предположението за притежаване на оръжие не ми се струва много реално. Аз самият, преди няколко месеца се опитвах да си намеря поне някакъв скапан пистолет, но се оказа невъзможно.

— Липсвало ти е достатъчно количество пари, необходимо за целта — намеси се Шелдън, който се бе доближил до тях. —

Количеството и цифрата върху банкнотите винаги е съизмерима със степента на дадено желание, знам го от моята практика. Но да не се отвличаме. Има ли някакви предложения или да пристъпвам към щурма на крепостта?

— Бърлогата на звяра — ухили се федералният агент. — Може да я разпердущим от въздуха, но все пак ми е интересно да разбера какво се намира вътре. А полицейските роботи не са хора, нали?

— Но струват скъпо — вметна инспекторът. — Не можем да бъдем безразлични към данъкоплатците.

— Онова там беше съвсем безразлично — намеси се Хенри. — Предлагам първо да прекъснем електрозахранването на имението. Знае ли човек, дали вътре не се намира лазерно оръжие?

— Добра идея — съгласи се Дрейтън. — Какво ще кажете и за телефонни кабели — оптични или метални. Сигурен съм, че ги има.

— Не! — възпротиви се Франк. — Нека да не ги пипат, имам нещо предвид.

— Реших да се съглася с теб — нали си ми съветник — лукаво го изгледа агентът. — Сигурно искаш да украсиш предстоящото представление. Инспектор, започвайте!

Комуникационната шахта се намираше на двайсетина метра от мястото, на което бяха застанали. Един от специализираните роботи отвори капака й, вмъкна се в нея и само след няколко минути докладва за изпълнението на задачата. В този момент някъде зад крилата на огромната врата се чу приглушен шум.

— Виж го ти хитрецът! — възклика Шелдън — Подсигурил се е с автономен генератор!

— Трябваше да се очаква — рече Дрейтън. — Продължавайте! Нямаме повече време за губене.

Инспекторът се отправи към роботите и нареди нещо. Те измъкнаха две сгъваеми стълби и се покатериха върху тях. От манипуляторите им се подадоха остри фрезери и започнаха да разрязват пантите на вратата. Стигнаха до задвижващия механизъм, прерязаха и него, после се смыкнаха по стълбите, за да довършат работата си в долната ѝ част.

— Ако я бяхме взривили, щеше да бъде по-внушително — отбеляза федералният агент, — но така е по-безопасно. Впрочем, да се дръпнем настани, тя всеки момент ще падне.

И тя наистина падна, ала миг след сгромоляването й, роботите, които си бяха свършили работата, застинаха неподвижно. По лицата им се стичаха сълзи от разтопен метал, а на мястото на окулярите им зееха празни дупки.

— Копеле мръсно! — изруга инспекторът. — Подсигурил се е с лазерна защита.

— Е, няма как — въздъхна Дрейтън. — Ще се наложи да повредим къщичката му. Започвайте! Инспекторе, смятам, че тази висока сграда на две преки от нас е подходяща за ръководене на операцията. Изглежда недосегаема за лазерната защита и притежава удобни пунктове за наблюдение. Изпратете някой робот, който от там да ръководи действията на останалите, а ние засега ще се дръпнем настани, за да видим какво ще постигнем.

Изминаха десетина минути. Роботите извадиха от камионетката няколко миномета и ги разположиха край оградата, после регулираха мерниците им, отвориха сандъчетата с боеприпаси и застинаха в пози на очакване.

Първият залп беше впечатляващ. Хенри неволно си помисли, че присъства на прожекцията на фантастичен филм в огромна холозала. Вторият залп, изглежда, порази целта си, третият също. Но едва на десетия шумът на генератора в къщата стихна. Шелдън подаде знак и полицейските роботи се втурнаха през пролуката на падналата врата. Дочуха се нови гърмежи, последвани от няколко експлозии. После настъпи тишина.

— Дотук добре — отбеляза федералният агент. — Сигурно вече можем да си покажем носовете и да огледаме отвътре. Изпълнението на атаката бе примитивно, но свърши добра работа.

Полицейските роботи започнаха да се връщат през направения отвор. Един от тях се отправи към командния състав, връчи по пътя си на друг свой събрат базуката, която носеше, след това се спря, изпъна тяло, повдигна десния манипулатор към очните си лещи и рапортува на Шелдън:

— Докладва сержант X-128. Задачата е изпълнена, врагът е уничожен.

— Свободен сте, сержант! — отвърна инспекторът. — Наредете на двама от подчинените да ни придружат.

Хенри помисли, че сцената съдържаше донякъде комичен елемент, но после се сети за паническото си бягство по стълбите на СИМАКС и усмивката му изстинава. Поironия на съдбата унищожаването на Джеймс Фърпу бе ръководено от същото място.

— Да отидем да поразгледаме — предложи федералният агент и се насочи към пролуката в стената. — Изглежда, че вече няма опасност.

Четиримата тръгнаха по алеята в добре подредения двор. По пътя им се наложи да прескачат разкъсаните тела на няколко човекоподобни робота, които изглеждаха като този, който бе атакувал Хенри в дома му.

Бърлогата на Джеймс Фърпу изглеждаше доста пострадала. Таванът ѝ бе полусрутен, стъклата и щорите на прозорците зееха, стените бяха продупчени на много места. Входната врата беше отворена, но достъпът до нея се затрудняваше от купчина строителни отпадъци. Инспекторът нареди на полицейските роботи да ги почистят и след като се справиха с поставената задача, достъпът до вътрешността бе осигурен.

Огледът на стаите не показва нищо особено, по подовете се валяха части от счупени мебели, натрошени стъкла и парчета от стенни панели. Групата тръгна надолу и стигна до массивна метална врата, която препречваше пътя им към подземието.

— Заемете се с нея! — нареди Шелтън на роботите. — Стигнахме до последната защита. Мисля, че по-добре ще бъде да изчакаме навън.

В момента, в който той се обърна, за да изпълни намерението си, вратата плавно се завъртя на пантите и откри широки стълби, които се губеха в мрака надолу.

— Що за чудо? — рече Дрейтън.

— Сигурно е отказала електронната блокировка, сградата е лишена от електроенергия — предположи Франк. — Нареди на роботите да тръгнат напред и да осветяват пътя.

Металните полицаи запалиха прожекторите, монтирани в гърдите им, и малобройната група бавно започна да се придвижва напред. Дълбината на подземния коридор вероятно превишаваше няколко пъти тази на построената над него къща. Пътят, по който се движеха, свърши и те се спряха пред нова врата. Тя също се оказа

незаключена, роботите пристъпиха напред и прожекторите им осветиха голяма зала, в чието дъно се забелязваше бюро с кресло зад него, обхванато от кубичната рамка на холопроектор. Върху бюрото беше поставен персонален компютър, а извън рамката на проектора, на полица, прикрепена към стената, се намираха факс и видеотелефон. Край останалите стени бяха наредени различни съоръжения, някои от тях вече познати на Франк и Хенри от посещението им на двайсет и петия етаж в сградата на СИМАКС. Те предизвикваха неволни тръпки на отвращение.

Франк се спря пред непонятна правоъгълна грамада, която стигаше до тавана и бе дълга около двайсетина метра.

— Знаете ли какво е това? — попита спътниците си.

Инспекторът направи гримаса на недоумение, Хенри приглади коса, а Дрейтън присви очи.

— Ако досега сте имали работа само с призраци, най-сетне може да се докоснете до нещо реално. Да го пипнете, да го почукате или да свалите някой панел. Това е тялото на Джеймс Боулдинг Фърпу — супер компютър, натъпкан със стотици хиляди микрочипове, способен да оперира с милиони битове информация за части от секундата. Джеймс Фърпу временно е умрял, но възнамерявам да го възкреся, а после отново да го убия, след като съм се порадвал на мъките му. Инспекторе, моля ви наредете на някой робот да излезе навън и да включи енергозахранването.

— Не си ли играем с огъня? — попита Шелдън. — Ако го възкресиш, няма ли да си навлечем неприятности? Знаеш ли какво ще измисли, ако отново се появи на бял свят?

— Няма опасност — отсече Франк твърдо, — след малко сами ще се убедите. Но преди призракът да възкръсне, докоснете реалното му тяло — ще ви остане спомен за цял живот, после ще кажа защо.

Те неволно се подчиниха, но допирът на пръстите им с гладката, боядисана с автомобилна боя повърхност, не причини кой знае какви усещания.

— Сега ще ви кажа защо ще имате спомен за цял живот — продължи Франк. — Защото никой на този свят досега не е успял да докосне овеществената, синтезирана и затворена в себе си АБСОЛЮТНА БЮРОКРАЦИЯ! Ето, вече я пипнахте, моментът беше велик. Жалко, че Чарли го няма между нас, за да може да се порадва,

заслугата за нейното разкриване беше изключително негова! Предлагам да почетем неговата памет с минутно мълчание. Работът сигурно вече е стигнал до комуникационната шахта и скоро ни очаква ново представление.

Изпълниха искането му и застинаха в странната тишина на подземието. Чарли сякаш стоеше до тях.

— Все пак какво си намислил да правиш? — попита федералният агент. — Редно е да го съгласуваш.

— Реших да проверя директното действие на програмата, съставена от Джони Блиш. Трябва да бъдем напълно уверени, че „Убиецът“ е годен добре да си свърши работата, в противен случай наистина ще очакваме неприятности.

— Имаш право — съгласи се Дрейтън. — Признавам, че не бях помислил за това, но ставам все по-доволен от наемането ти за сътрудник. Как смяташ да го направиш?

— Бъди дежури в къщата на Хенри. Трябва само да набера един номер и това чудовище, което е свързано с факса на полицата, макар да не притежава телефонен пост, няма да бъде в състояние да избяга от установената връзка. Компютърът на момчето е свързан с факса на Хенри, а дискетата с „Убиеца“ е поставена в нужното за целта място.

— Добре измислено — каза Шелдън. — Остава да видим какво ще ста...

Ослепителната светлина, която огря в залата, прекъсна фразата. След това яркостта й намаля и на стола, подпрян на лакти върху бюрото, се появи Джеймс Боулдинг Фърпу. Присъстващите смутено се вглеждаха във воднистите му очи, които изльчваха злоба.

— Е, добре, победихте ме — проговориха стиснатите му устни.
— Какво смятате да правите по-нататък?

— Сега ще разбереш — изрече доволен Франк. — Добре си се справил със звуковия ефект, чудовище гадно?

Той тръгна към факса, вдигна слушалката и набра номера на Хенри. Няколко скрити репродуктора увеличаваха силата на тона „свободно“.

— Ало! — прозвуча усиленият момчешки глас.

— Аз съм. Започвай, Бъди! — нареди Франк.

— Дддобре — както винаги заекна момчето. — Включвам!

— НЕEEEEEE! — изреваха репродукторите в залата. — НЕ ГО ПРАВЕТЕ!

— А ти какво очакваше? — попита Франк нещото, чието лице се бе сгърчило от мъка и злоба. — Нали трябва да си платиш за поразиите, извършени от теб, и най-вече за убийството на Чарли!

— НЕЩАСТНИ ЧОВЕЧЕТА! — прогърмяха отново репродукторите. — АЗ СЪМ ВЕЧЕН, ПОНЕ ДОКАТО ВИЕ И СКАПАНОТО ВИ ОБЩЕСТВО СЪЩЕСТВУВА. РАЗБИРАТЕ ЛИ, ЖАЛКИ НЕДОНОСЧЕТА? ВЕЧЕН СЪМ И НЯКОЙ ДЕН ЩЕ СЕ ВЪРНА, ЗА ДА ВИ ИЗТРИЯ ОТ ЛИЦЕТО НА ЗЕМЯТА!

— Господи, той се гърчи и измъчва като човек! — промълви Хенри. — Гледайте жестовете му и гримасите!

— ААААААА! — понесе се див вик — наподобяваше вой на агонизиращо животно. После настъпи тишина. Фигурата на Джеймс Фърпуу се тресеше в конвулсии зад прозрачната рамка.

— Мъчи се, наистина се мъчи като човек — удивен проговори Шелдън.

— Следователно „Убиецът“ действува — доста радостно отвърна Франк. — Ще видим какво ще стане по-нататък.

— Какво искаше да докаже с твърдението си, че е вечен? — попита Хенри. — Право да си кажа, не го разбрах.

— Беше прав в известен смисъл — намръщи се Франк. — Може ли някой от вас да ми посочи лице, ведомство или държава, които НЯКОГА И НЯКЪДЕ ДА СА СЕ СПРАВИЛИ С БЮРОКРАЦИЯТА! Колкото повече се развива едно общество, толкова по затъва в нейното блато. Перспективата не е от най-добрите, всички видяхме какво може да се случи, ако тя добие необходимата мощ.

— Гледайте, той се разпада! — развълнувано извика федералният агент.

Гледката пред тях бе поразителна; в холопроектора се мяркаха различни образи.

— Марлон Брандо! — възклика Хенри. — Гледал съм го във филми от миналия век. По дяволите, превърна се в Джон Уейн.

— А сега в Том Круз — отбеляза Дрейтън. — И аз си падам по старите филми.

— Вече е Джими Хигинс — добави инспекторът. — Помните ли го в последния му холовизионен сериал, спомням си, че се казваше

„На запад от ада“.

Лицата на минали и настоящи артисти се сменяха едно след друго. Някои бяха добре познати, други не толкова.

— Но какво става с него? — учуди се Хенри.

— С нещото, искаш да кажеш — уточни Франк. — Съвсем приста работа — разпада се синтетичният му образ. Никога не съм си представял, че едно НЕЩО може да бъде суетно. Образът на Джеймс Фърпу е бил изграден от лицата на всички известни кино и холо-артисти, живели през последните сто години. Това е. Суетно, гадно и мръсно нещо, което в близките часове ще се превърне в нищо!

Образите, които се редуваха в холопроектора, постепенно избледняваха и изгубваха цвят. Накрая и последният от тях изчезна от полезрението на четиримата.

— Представлението свърши. Ако не цялото, то поне първата му, най-занимателната част. Джентълмени, предлагам да си вървим, „Убиецът“ ще довърши остатъка от спектакъла. Джеймс Фърпу още е жив, но вече е лишен от дар слово и не може да се покаже на никого. Сигурно продължава да се гърчи, но тук вътре — почука той лакираната повърхност на един от панелите на суперкомпютъра. — Бяга по микрочиповете, а „Убиецът“ ръфа електронната му плът, изяжда я и ще го кара да вие от бяс, докато разумът го напусне. Ако все пак от него остане нещо, кокалите му ще представляват умрели колонки от цифри и символи, подчинени на прости команди.

Те излязоха навън, но се чувствуваха потиснати, сякаш наистина бяха участвали в истинска екзекуция. Дори Франк, който все още се мъчеше да се прави на весел. А слънцето продължаваше да грее в синьото небе на Дарвил и от дърветата се обаждаха птички.

ЕПИЛОГ

Хенри и Хельн отново се намираха в дома на Джули и Франк. Бяха взели със себе си Бъди, момчето бе седнало на масата в трапезарията и лакомо нагъваше голямо парче торта. Франк се надигна от мястото си и нервно започна да се разхожда из хола.

— Какво ти става? — попита го Джули, която се бе разположила на канапето в съседство на Хенри и Хельн.

— Няма емоции, започвам да подивявам — отвърна той. — Няма работа, скоро няма да има и пари.

— Все ще измислиш нещо — опита се да го успокои тя. — Както пишат в края на романите, бъдещето е пред нас.

— Глупости — промърмори Франк. — Няма ли да цитираш: „И те се хванаха за ръце и тръгнаха към изгрева на слънцето“. В по-тъпите книги се срещат такива фрази. Има ги и в още по-тъпите сериали на холовизията.

— Престанете да се заяждате! — намеси се Хельн. — Все пак имате гости.

— Защо не попиташ тоя до тебе какво му е настроението? Колкото и да се прави на хрисим, сигурно му е същото.

— Искаш ли да го оправя?

— Как?

— Като предложа нещо, годно да повиши емоционалното ти ниво. Хенри вече се съгласи, че идеята е добра.

— За какво се отнася?

— За заминаване. За напускане на Дарвил. За срещи с нови хора, за нов начин на живот.

— Да не си се побъркала? — ядосано я изгледа Франк и в ръцете му се появи кутия бира. — Какво си мислиш? Да не би малко да съм обикалял нагоре-надолу. Навсякъде е еднакво, а тук поне винаги е топло. Няма къде да отидем, мила моя. Франки е осъден, ти си осъдена, Хельн и Хенри също. Погледни го, Хельн! Басирал се, че носът на любимия ти е увиснал повече от моя. Като си помисля, сега

съм почти готов да изпитвам умиление от такива като Джеймс Фърпуу и себеподобните му. Поне тогава имаше достатъчно и за горивото на колата, и за храна, и за бира. А не да се движа с изтънял джоб и да говоря глупости, въпреки че Франки все някак си се оправя.

— Остави я да каже какво предлага! — сряза го Джули — Кога ще се научиш да се държиш възпитано с дамите?

— Добре, извинете. Нека да съобщи предложението си, аз вече изразих собствено мнение.

— Имам предвид друга страна — поясни Хельн. — Бразилия.

— Какво?! — облещи се Франк. — Да не би да си мръднала?

— Повтаряш се — примирително отбеляза тя.

— Добре, къде точно?

— В Амазония. Във все още останалата ѝ девствена част. Набират доброволци за строеж на екологично селище, ще има работа за всички.

— Хмм — почеса се Франк зад ухoto. — Искаш да ни закараши при човекоядците.

— Те не съществуват — разсмя се Хельн. — Отдавна са се цивилизовали.

— Хенри, какво мислиш по въпроса?

— Хельн ти каза. Съгласен съм.

— Естествено, че ще си съгласен с всичко, което тя ти предлага. Все още се взираш в нея като в неземно същество. И какво ще направиш с имота си?

— Бъди ще наглежда къщата. Нямаме намерение да я продаваме и едва ли ще се намери някой купувач.

— А ттам ще има ли ккомпютри? — обади се момчето откъм трапезарията с все още пълна уста.

— Как няма да има? — отвърна Франк. — Нали са неотменима част от бита ни. Дявол да ви вземе! — плясна се той по крака и се замисли за миг. — Знаете ли? Почти ме убедихте. А мнението на Джули? — ухили се иронично.

— И тя е съгласна — отвърна Хельн.

— Нов заговор, знаех си. Но това тута е под наем и нямам кой знае какво за губене. Остава ми да продам колата.

— Твоята поне я бива, моята не става за нищо — каза намръщено Хенри.

— Няма да ти потрябва — успокои го Хельн и се облегна на рамото му.

— И така, Франк, приемаш ли?

— Имам ли друг избор? Хубаво ме притиснахте, печелите с три на едно. Ще има ли поне откъде да купувам бира?

— Естествено — изхили се Джули. — Ако не се намери такова място, ще уредим специални доставки.

— А акко се ппояви нов Джеймс Фърплю? — вмъкна се в разговора момчето. — Ккакво ще направите?

— Отново ще го убием — лаконично отсече Франк. — Хайде, надигайте си задниците и стягайте багажа. Междувременно ще се опитам да продам таратайката.

Той решително се запъти към изхода на къщата, но преди да излезе навън се обърна към тях и с типичната си насмешлива усмивка добави:

— Преживяното от нас можеше да се случи само в една суперцивилизована и свръхтехнологична страна като нашата. Затова се съгласих да избягаме в джунглата.

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.